

Concurs - Câștigă o vacanță la Paralia!

12984
Bonus: Cadou Oriflame

FLACĂRA

Cui îi e frică de
oligarhii cei răi?

Manelele
cuceresc
Afganistanul

campanie **Flacăra**
vindecători cu har

exclusivitate **NOTELE REGIZORULUI**
CRISTIAN MUNGIU
CĂTRE JURIUL DE LA **CANNES**

www.revistaflacara.ro

P/12984

HOW DID JACK DANIEL'S WHISKEY TASTE BACK IN 1866?

(HAVE ONE TONIGHT
AND FIND OUT.)

Your friends at Jack Daniel's
remind you to drink responsibly.

JACK DANIEL'S and OLD NO. 7 are registered trademarks of Jack Daniel's. ©2003.
Please visit us at www.jackdaniels.com.

Cristian Mungiu

Portret de regizor,

FLACĂRA a intrat în posesia notelor regizorului Cristian Mungiu către juriul de la Cannes. Se obișnuiește ca un regizor să-și însoțească filmul cu asemenea note care sunt oficiale. Ele au acompaniat pelicula și au contribuit, decisiv, la succesul filmului. Este un document pe care vi-l prezentăm pentru prima oară în presa românească, de aceea l-am tratat ca pe o reală *captură*. Când am primit, din Franța, notele, pe care începem să le reproducem chiar pe pagina din dreapta a acestui *spread*, citindu-le, am înțeles că ele nu sunt doar simple însemnări făcute în grabă, pe colțul mesei, cum se spune. Nu. Ele au o anume relevanță. Dau seamă despre cum a fost conceput scenariul filmului. Despre trama pe care filmul o subîntinde. Despre selectarea și calitatea actorilor, cât și despre cum au fost anume aleși actorii peliculei. Despre cum se poate turna un film care se referă la o epocă/periodă revolută și dificultățile întâmpinate.

În 1993, îmi parveneau, în fiecare săptămână, un soi de misive excentrice care, până la urmă, ajungeau articole în pagina a doua a revistei *EXPRES*, condusă de Cornel Nistorescu. Articolele, semnate Cristian Mungiu, îmi soseau cel mai adesea prin fax, dar, de câteva ori, am avut ocazia să stau de vorbă față în față cu viitorul regizor. În acea vreme Cristi Mungiu se afla în pragul admiterii la Academia de Teatru și Film, pe care a și terminat-o, de altfel, în 1998. Alina Mungiu, sora lui, îmi vorbea foarte des despre el și era în stare să parieze că o să iasă ceva de capul lui. Cristian Mungiu era un *puști* de vreo 24 de ani și scria, regulat, o tabletă despre tot ce îi impresiona propria sa hârtie fotografică. Pe atunci compusă doar dintr-o sensibilitate aparte. Cred că asta îl definea, precum, probabil, îl definește (am văzut doar câteva cadre) și ultimul film. Am zâmbit, de aceea, atunci când am auzit despre acuzația de plagiat: nu poți plagia sensibilitatea altuia. Așa cum nu poți să pretinzi că ți s-a plagiat un scenariu fără a vedea filmul despre care afirmi că l-a „comis” plagiatorul. Cristian Mungiu a fost comparat cu un alt Cristi, Puiu. Cum i-am cunoscut cât de cât pe amândoi, vreau să spun că nu-mi închipui diferență mai mare. Cristi Puiu e un băiat de cartier (de cartier din vecinătatea mea), de Ozana, în timp ce Cristian Mungiu e un tip tăcut, introvertit, orgolios. De altfel, recenta ediție a festivalului de film românesc din Portugalia și-a propus să-i reunească, alături de alți regizori ai „noului val”. Unul dintre cei care au remarcat de timpuriu pelicula lui Mungiu distinsă cu *Palme d'Or* la Cannes este criticul de film Mihai Chirilov, care a avut o singură frustrare: lipsa unui premiu special atribuit actriței Anamaria Marinca. Unul dintre filmele care l-au concurat, în sufletul spectatorilor, a fost cel al lui Fatih Atkin, care a obținut și el, la rândul său, două premii, printre care și pentru cel mai bun scenariu. 4 luni, 3 săptămâni și 2 zile este al nouălea film al său ca regizor (în palmares, este și al șaselea ca scenarist).

la tinerețe

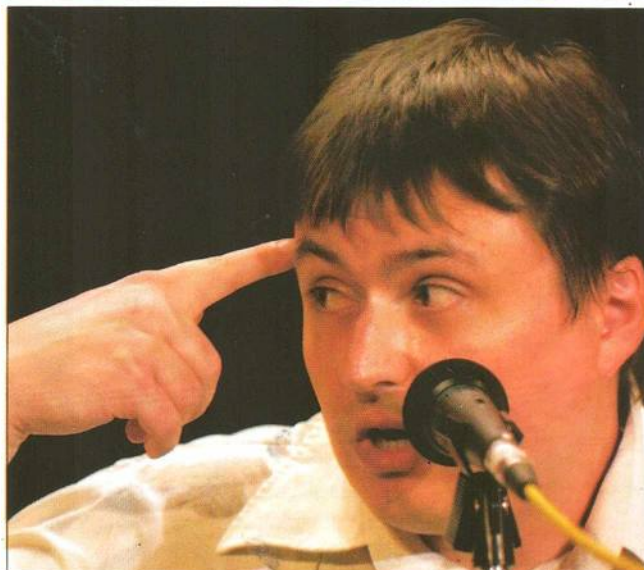
Despre poveste: Scenariul începe dintr-un fel de experiență personală pe care oamenii de obicei nu o împărtășesc celorlalți. Ceva neașteptat se întâmplă cu cei care vin în contact cu povestea mea: o dată ce o aud, au și ei de povestit o experiență asemănătoare. Dintr-o dată, toată lumea are ceva de spus despre subiectul acesta. Am fost întrucâtva surprins să descopăr cât de răspândite și de ascunse sunt astfel de povești. Vorbind cu oamenii, am auzit cele mai oribile întâmplări. Nu le-am folosit în film – am urmărit doar povestea pe care o știam cel mai bine – dar asta m-a ajutat să înțeleg cât de răspândit era acest fenomen.

Despre scenariu: Am scris o primă variantă în iulie anul trecut. Era mult mai lungă decât versiunea finală – avea 160 de pagini și descria mult mai în detaliu diminețile pe care o petrec fetele în camera căminului de studenți. Mai includea, de asemenea, și vizita tatălui Găbiței – singura scenă care a fost filmată și la care s-a renunțat. Am decis să sacrific o scenă bună – conținând multe indicii cu privire la rolul educației părinților asupra fetei în care acționează personajele – în favoarea unei coerente narative. Între timp, Otilia s-a impus cu autoritate ca fiind personajul principal. Am continuat să modific scenariul în timpul filmărilor, mai ales dialogurile, dar nu numai. Tot timpul rescui o scenă după ce cunosc decorul și după ce discut dialogul cu actorii. Am continuat să adaug substanță nucleului filmului, de exemplu, scenele cu domnul Bebe, și am încurajat, de asemenea, ritmul de thriller al ultimei părți. Cum se

întâmplă de obicei cu scriitura mea, m-am temperat atunci când am cunoscut sfârșitul poveștii mele.

Despre contextul istoric: În 1966, o lege interzicând avortul a fost impusă în România. Efectul a fost imediat: până în 1970, existau deja patru generații imense de copii, de câteva ori mai numeroase decât generațiile de dinainte de 1966. Numărul copiilor dintr-o clasă a crescut de la 28 la 36. Numărul claselor în școli a crescut de la 2 sau 3 la 9 sau 10. Când am intrat eu la școală, în clasa mea erau șapte Cristiani – chiar și numele erau insuficiente pentru numărul de copii. La puțin timp după aceea, femeile au început să caute metode ilegale de avort. Anumite surse spun că, până la sfârșitul comunismului, aproximativ 500.000 de femei au murit din cauza acestora. În acel context, avortul și-a pierdut orice conotație morală, fiind mai degrabă perceput ca un act de rebeliune și de rezistență împotriva regimului. După 1989, una dintre primele măsuri luate în noua țară liberă a fost legalizarea avortului. Consecința a fost un număr de aproximativ un milion de avorturi pe an – de departe cel mai mare dintre toate țările Europei. Chiar și azi avortul este utilizat ca mijloc de contracepție – mai mult de 300.000 de cazuri sunt înregistrate în fiecare an.

Despre distribuție: Aveam un singur actor în minte când scriam: Vlad Ivanov – actorul care îl interpretează pe domnul Bebe. Filmasem cu el o reclamă cu un an înainte și fusesem surprins de puterea și de minuziozitatea lui. Pe parcursul audițiilor, văzând

**Notele
regizorului
Cristian Mungiu**

alți actori pentru același rol, mi s-a confirmat părerea că el trebuie să îl joace pe domnul Bebe. El a fost capabil, în timpul filmărilor, să recite până la 10 pagini de dialog, fără să uite un singur cuvânt, exact cu intonația, tonul vocii, pauzele și gestică asupra cărora ne pusesem de acord în timpul repetițiilor.

Voiam deja să lucrez cu Laura Vasiliu, interpreta personajului Găbița, în primul meu film, *Occident*. Dar atunci ea avea un aparat dentar pentru a-și alinia dinții și a refuzat să renunțe la el pentru rolul acela. Mai târziu am făcut împreună câteva reclame și mi-a lăsat impresia unei actrițe care e în stare să genereze multă emoție. Am avut îndoieli atunci când am început să îmi selectez actorii, pentru că ea nu era suficient de tânără pentru rol, dar a fost atât de convingătoare pe parcursul audițiilor, încât acest lucru m-a forțat să o accept.

Cu o săptămână înainte de a începe filmările încă nu găsisem actrița principală. Nu mai aveam nici o soluție: audiasem toate actrițele românce cu vârsta cuprinsă între 18 și 28 de ani, dar nu găsisem nici una potrivită pentru personajul nostru. M-am hotărât să o aduc pe Anamaria Marinca de la Londra. După ce primise un premiu *Bafta* pentru primul ei film, ea se mutase în Anglia. Bugetul nostru fiind și așa foarte redus, era o adevărată excentricitate să plătim un bilet scump de avion doar pentru

**Prin Alina Savin,
correspondenta
Flăcării în Franța,
ne-au parvenit aceste
note, pe care le
prezentăm în exclu-
sivitate în
publicațiile
românești. Ele erau
scrise în engleză,
dar un critic de film,
împreună cu Alina,
le-a tradus în
românește.**

PALMARES: • Premiul pentru cel mai bun regizor la Festivalul Dakino (2000), pentru scurtmetrajul *Zapping* • Marele Premiu la Festivalul Internațional de Film Transilvania (2002), pentru filmul *Occident* • Premiul acordat de către Federația Internațională a Presei Cinematografice la Festivalul de Film de la Cannes (2007) pentru filmul *4 luni, 3 săptămâni și 2 zile* • Premiul acordat de administrația educației naționale din Franța la Festivalul de Film de la Cannes (2007) pentru filmul *4 luni, 3 săptămâni și 2 zile* • Marele Premiu *Palme d'Or* la Festivalul de Film de la Cannes (2007) pentru filmul *4 luni, 3 săptămâni și 2 zile*

o sedință de audiție, dar am considerat că merită încercat. Ne-am întâlnit noaptea târziu, imediat după ce ea a venit de la aeroport, și am fost total dezamăgit – Anamaria ca persoană nu era deloc asemănătoare personajului meu. În ziua următoare am citit împreună scenariul. Schimbarea a fost uimitoare – personajul meu vorbea cu vocea ei, ca și când ar fi posedat-o. A fost minunată – tot filmul se bazează pe prestația ei.

Despre jocul actorilor. Însist ca actorii să știe replicile pe de rost, în cel mai mic detaliu. Le ofer șansa de a comenta dialogurile când repetăm. Repet și eu cu ei. Dacă eu nu pot spune o replică convingător, asta înseamnă că ceva nu e în ordine cu acea replică. O dată ce actorii cunosc textul, încep să scot anumite sunete din pronunția lor, pentru a face dialogurile să sune ca o vorbire curentă neglijentă. Unii mă detestă din această cauză, eu îmi încurajez actorii să murmure, dacă aceasta îi ajută să spună replicile mai natural, decât să vorbească cu o voce puternică, înregistrabilă. Dacă sunt cu adevărat încântat de o trăsătură a filmului meu, aceea este jocul actorilor. Un comentariu care mi-a fost adresat după prima prezentare neoficială a filmului a fost cel mai mare compliment care mi-a fost făcut până acum: dacă ascuți personajele din film dintr-o altă încăpere, acestea par oameni vorbind în mici filmulețe de familie.

Despre decor. Filmez doar în locuri reale, nu îmi plac decorurile fabricate. Îmi place când locul își spune și el propria poveste. Îmi plac atât de mult locurile în care

filmez, încât îmi place să arăt totul. Majoritatea scenelor în film prezintă 180, 270 sau chiar 360 de grade din locul respectiv. Dacă v-ați aflat vreodată la locul unei filmări, puteți aprecia ce cantitate uriașă de efort generează această dorință a mea. Orice loc de filmare (studio sau nu) conține o bază, un generator, lumină, multe cabluri, echipa regizorului și așa mai departe. Când te decizi să faci un cerc cu camera, o echipă de zeci de persoane trebuie să se miște în spatele camerei, în cea mai perfectă liniște. Uneori e cu adevărat distractiv să îi privești. Pentru că ne-am hotărât să avem o singură repriză de filmare pentru fiecare scenă, am avut scene în care camera îl urmărea pe actor pe mai mult de 100 de metri, începând din stradă și intrând cu el în apartament. E foarte dificil, dar efectul este foarte natural – așa că a meritat.

Despre recuzită. Am încercat să fac un film despre personajele mele și despre povestea mea, nu despre o anume perioadă istorică. Am vrut ca perioada să fie doar contextul, nu subiectul filmului. Am încercat să respect și să recreez realitatea cât de bine am putut, dar nu am vrut să îngrădesc în fața camerei stereotipuri și locuri comune ale comunismului târziu. Obiectele din acea perioadă sunt, desigur, prezente, dar în planul îndepărtat: autobuzul cu cilindri de gaz ca niște bombe deasupra, pereții acoperiți cu cărți. Ticurile sociale sunt prezente, de asemenea: cartușul de Kent era mult mai important decât banii pe care îi

plăteai pentru el, și fără acesta nu puteai rezolva nimic.

Despre cum este să filmezi un film de epocă. Pentru noi, anii optzeci sunt deja o epocă. Orașele s-au schimbat dramatic de atunci. Sunt de șapte ori mai multe mașini în București, orașele sunt colorate de panouri publicitare vesele și majoritatea clădirilor au aer condiționat, antene satelit, geamuri termopan și așa mai departe. La sfârșitul anilor optzeci nu mai exista iluminat public, existau doar două ore de program TV la singurul post de televiziune, foarte puțină benzină pentru mașini, iar atmosfera generală era una gri, întunecată, fără speranță. Aceste lucruri explică degradarea acțiunii filmului.

Despre estetica filmului. Am discutat înainte de filmare cu Oleg Mutu, partenerul meu cinematografic, despre ce stil ar avantaja coerența poveștii. Ne-am decis să facem totul cât mai sobru, și să renunțăm, pe cât posibil, la orice artificiu scenic sau convențional. Nu am folosit trepied, dar nici camera fixă. Ne-am decis să filmăm un unghi pe scenă și să le permitem actorilor să folosească și spațiul din spatele camerei. Nu am urmărit niciodată fața actorului – multe replici vin din spatele camerei, sau actorii nu sunt în perimetrul scenei. Ne-am făcut o strategie din a filma actorii din spate. Am renunțat, treptat, la tot ce ar fi putut fi considerat prea drăguț, prea regizat, inclusiv la zăpada frumoasă care cade la sfârșitul ultimei scene. Am încercat să ne axăm pe emoție și adevăr.

COMPONENTA „GLAMOUR” A LIPSIT ANUL ACESTA LA CANNES

Anul acesta, actrița Jane Fonda i-a înmănat premiul *Palme d'Or* românului Cristian Mungiu, nominalizat în unanimitate de către juriul care l-a avut ca președinte pe regizorul britanic Stephen Frears, și care a îndeplinit pentru prima dată de mulți ani previziunile presei culturale internaționale. Aceasta a fost impresionată de estetismul poveștii celor două studențe românce, deși au existat numeroase voci care au regretat că, la această ediție, componenta «spectacol», «glamour», «inventivitate» a lipsit aproape cu desăvârșire din filmele aflate în competiția oficială, mulți amintindu-și cu regret de edițiile când *In the Mood for Love* a lui Wong Kar Wai (care anul acesta a avut o apariție lamentabilă, cu filmul *Burberry Nights*, desigur nou pentru un regizor asiatic, dar manierist pentru vestici) sau *Dancer in the Dark* a lui Lars von Trier aduceau ceva cu totul nou celei de-a 7-a arte. Într-adevăr, Cristian Mungiu a prezentat un film aproape clasic din toate punctele de vedere, aproape indatabil și, poate, tocmai de aceea atât de actual și de universal. Bineînțeles, scenariul se inspira dintr-un fapt istoric real (în notele prezentate juriului, de altfel, el insistă asupra acestui aspect), dar el reușește să nu depășească un anumit prag care ar fi transformat filmul în document de epocă sau melodramă.

socială. Mungiu s-a ferit de stereotipurile comunismului românesc (atât de prezente în alte filme care descriu aceeași perioadă, și care, din nefericire, nu vorbesc decât unui public național, format din oameni care au trăit atunci, și care pentru un străin rămân incomprehensibile), iar acest lucru i-a oferit posibilitatea unui discurs amplu, universal: de exemplu, o jurnalistă argentiniancă, după ce a ieșit din sala de cinema, mi-a spus că un film asemănător ar trebui făcut și în țara ei, unde, din motive religioase, avortul este interzis, mii de femei murind în fiecare an din cauza întreruperilor de sarcină incognito. Dar iată, Mexic este prima țară din America Latină unde ceva începe să se schimbe, acum câteva luni guvernul legalizând avortul, dar numai în capitală. Exact ca în notele lui Cristian Mungiu, dintr-o dată numărul avorturilor «legale» a crescut halucinant. Notele lui Cristian Mungiu introduc juriul în spiritul epocii, în greutățile turnării unui film în România (unde un bilet de avion pentru a chema o actriță la o audiție reprezintă o gaură uriașă în bugetul inițial), și chiar în istoria lui personală. Chiar fără să fi văzut filmul, notele acestea reprezintă un document în ele însele, fiind un fel de «jurnal al artistului după turnaj». Cuvintele lui Cristian Mungiu, atunci când a primit premiul, au fost, timp de câteva zile, pe buzele tuturor: «Sper că acest premiu va reprezenta o veste bună pentru cineasții din țările mici, pentru că el este dovada că aparent nu este nevoie de un buget mare și de staruri celebre pentru a realiza o poveste care să se adreseze tuturor». (Alina Savin)

VOX VIP

FILMOGRAFIE

Ca regizor:
Mariana (1998)

• **Mâna lui Paulista (1999)**

• **Nici o întâmplare (1999)**

• **Zapping (2000)**

• **Corul pom-pierilor (2000)**

• **Occident (2002)**

• **Obiecte pierdute (2005)**

• **Obiecte pierdute - segmentul**

„Curcănii nu zboară” (2005)

• **4 luni, 3 săptămâni și 2 zile (2007)**

Ca scenarist:
Mariana (1998)

• **Zapping (2000)**

• **Occident (2002)**

• **Canton (2005)**

• **Obiecte pierdute (2005)**

• **4 luni, 3 săptămâni și 2 zile (2007)**

Ca producător:
Apartment 19 (2005)

• **Offset (2006)**

Horia Pătrașcu – critic de film: „Deși filmul lui Mungiu nu rulează pe marile ecrane din România și eu nu am văzut încă *4 luni, 3 săptămâni și 2 zile*, faptul că acest film a adus un premiu atât de important reprezintă un eveniment absolut superb pentru cinematografia românească, mai ales pentru tinerii cinești. Tineri care, oricum, în ultimii ani au avut destul de „înghițit” de la anumite persoane, cu drept de decizie și cu popularitate fără operă, care le-au impus acestor admirabili copii o mulțime de piedici absolut grețose! Mă refer la Cristian Mungiu, Cristi Puiu, Cornel Porumboiu, Radu Muntean, Cătălin Mitulescu precum și Cristian Nemescu. Acești numeroși «Christoși» extrem de talentați. Sunt convins că filmul lui Mungiu va avea același impact (glumesc, dar pe bune) asupra publicului românesc așa cum a avut cea superbă imagine de pe podiumul de la Cannes, în care o mare doamnă și actriță mondială – mă refer la Jane Fonda – și-a sărutat pe obraz cu multă căldură confratele mai tânăr.”

Dan Puric – regizor și actor de teatru: „La Cannes s-a obținut un premiu foarte important. Prin Cristian Mungiu se aude despre România și altfel decât au făcut politicienii și alți «binevoitori» să se audă. Nu am văzut încă filmul, nu mă pot pronunța și nici nu-l cunosc bine pe Cristian Mungiu. *Palme d'Or* este un premiu prestigios, dar mai important decât premiul este faptul că se transmite în Occident un mesaj despre noi, românii. Se va mai repeta această frumoasă experiență? Să dea bunul Dumnezeu să tot auzim astfel de România! Talentele nu se pot monopoliza, deci pot veni și alți tineri. Și așa deja există un val – Cristi Puiu, Cătălin Mitulescu, acum Cristian Mungiu... Acesta e un semn bun că generația tânără reușește să tracteze prin cultură țara asta către Occident.”

Călin Stănculescu – critic de film: „Să sperăm că episodul Cristi Mungiu se va repeta, oricum Mungiu îi repetă pe Liviu Ciulei și Ion Popescu Gopo. Cristi Mungiu și ceilalți tineri care au luat premii în ultimii ani au deschis în acest fel drumul și pentru regizorii mai tineri care vin din urmă. Eu cred că experiența Cannes de anul acesta va fi repetată,

dacă nu anul viitor, în anii ce vor urma. În ceea ce-l privește pe Cristi Mungiu, sper să rămână același regizor capabil să construiască scenarii și filme de mare calitate, același cineast sigur pe arta lui, capabil să-și alcătuiască o echipă bună, același artist orgolios și modest care își cunoaște adevărata forță a propriei valori.”

Cristina Corciovescu – critic de film:

„Filmul lui Cristian Mungiu *4 luni, 3 săptămâni și 2 zile* este un film fără greșală, dar cred că succesul acestei pelicule se datorează întrucâtva succesului filmelor românești anterioare care au reprezentat surprize plăcute și deosebite de la un an la altul. Totuși, nu cred că noi, românii, vom căpăta curând un alt *Palme d'Or* și vă spun aceasta privind istoria premiilor de la Cannes precum și istoria celorlalte țări. Nu ia în fiecare an aceeași țară. Dar filmele românești mai pot lua premii la Veneția, Berlin, Locarno, nu însă și la Cannes, Marele Premiu. Deocamdată, de doi-trei ani încoace România se află pe val și la fel de adevărat este că nu poți fi mereu în top. E o lege a firii pe care Cannes-ul o respectă. Prognosticul meu este că lucrurile acestea nu vor fi la nesfârșit – sper să mă înșel – iar cei care acum sunt pe val trebuie să profite la maximum, fiindcă există la momentul actual un curent favorabil cinematografeiei românești.”

Gavril Pinte – regizor de teatru: „Consider că trofeul *Palme d'Or* reprezintă o performanță senzațională care nu poate să aibă drept consecință decât să fim mândri de Cristian Mungiu și filmul său. Mi se pare absolut firesc să reacționez astfel. Cred că momentul Cannes poate fi repetat, dar nu neapărat în următorii ani. Filmul lui Mungiu ne face să credem în generația tânără. Să nu uităm că filmul lui Mungiu datorează extrem de mult inclusiv actorilor tineri care au dat viață personajelor și au făcut-o cu mare artă.”

Geo Saizescu – regizor: „Performanța lui Cristian Mungiu este repetabilă și chiar trebuie să se repete. Sunt de felul meu un optimist incurabil și cred că în orice cultură care devine internațională asemenea momente se pot repeta indiferent despre ce do-

meniu este vorba: teatru, muzică, cinematografie ș.a.m.d. Poate că la noi asemenea momente de glorie nu sunt atât de multe fiindcă cinematografia nu este foarte populară în rândul publicului, nu avem săli de cinema foarte multe și bine dotate, sper însă ca filme de talia celui realizat de Cristian Mungiu – anul acesta, să nu îi uităm nici pe Cristi Puiu, Cornel Porumboiu, Cătălin Mitulescu sau chiar Nae Caranfil din anii trecuți – va schimba percepția asupra cinematografeiei autohtone în rândul publicului.”

Corneliu Porumboiu – regizor: „Performanța lui Cristian Mungiu este extraordinară, trofeul *Palme d'Or* reprezintă un premiu extraordinar, poate cel mai important premiu pe care visează un cineast să-l obțină și cred că distincția confirmă valoarea cinematografeiei românești și a tinerilor regizori români. Premiul obținut de Mungiu ne ajută pe noi toți ca regizori și, bineînțeles, filmul românesc în general. Îl știu de foarte multă vreme pe Cristian Mungiu, fără să fim totuși prieteni apropiați, este un regizor foarte bun ieșit din școala UNATC-ului. Am văzut *4 luni, 3 săptămâni și 2 zile* și cred că este într-adevăr un film excepțional, care dă un imbold tuturor regizorilor tineri din această țară. Pentru noi, începând cu pelicula *Moartea domnului Lăzărescu* și ajungând până la momentul actual 432, cum mai este numit filmul lui Mungiu, este o perioadă favorabilă acum și mă bucur enorm că am reușit să demonstrăm că se pot realiza filme bune în condiții destul de grele din perspectivă financiară.”

Claudiu Bleonț – actor: „Ceea ce a făcut Cristian Mungiu la Cannes este pur și simplu EXTRAORDINAR și SUBLIM! Nu există alte cuvinte pentru a exprima performanța sa. Sigur, momentul Cannes se poate repeta și în viitor, de ce nu? Nu pot da eu prognosticuri despre cum va merge cinematografia românească în viitor, deocamdată pare a se afla pe drumul cel bun. Cât privește subiectele inspirate din regimul comunist de către tinerii regizori, aici eu consider că e treaba lor, sunt independenți și fiecare face ceea ce vrea, e dreptul lor de artiști să-și aleagă o temă sau alta.

a.coasemat Alice-Claudia Gherman

FLACĂRA®

Fondată în 1911 de Constantin Banu
www.revistafiacara.ro

Biroul Român de Audit al Tirajelor
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit
Publicații: ce beneficiază de rezultate de audiență, conform
Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada
ianuarie 2004 - ianuarie 2006

DIRECTOR: Mihail Găltănu
mihail.galtanu@revistafiacara.ro, redactia@revistafiacara.ro
REDACTOR ȘEF: Liliana Petruș - liliana.petrus@revistafiacara.ro,
EDITOR: Alice Gherman - alice.gherman@revistafiacara.ro,
SPORT: Pompiliu Laurențiu Dumitrescu

COLEGIUL REDACȚIONAL

Cătălin Apostol, Mihail Belu, Dumitru (Pugi) Dinulescu, Horia Gârbea, Valentin Laurențiu
Gheorghiu, Claudiu Golea, Călin Hentea, Petre Iamandi, Violeta Ion, Victor Ionescu, Marina
Laisou, Nicolae Macovei, Mugurel Mărgărit, Dan Mercuriu, Horia Petrascu, Mircea
Pricăjan, Petre Rău, Alina Savin, Vasile Savin, Adrian Stancu, Jean-Louis Stieran, Raluca
Șelșiu, Bazil Ștefan, Andreia Tudor, Tudor Călin Zărojanu

SENIOR EDITOR FOTO: Octavian Tibari - octavian.tibari@revistafiacara.ro
TEHNOREDACTOR: Taura Tibăr - taura@publicatiilefiacara.ro

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚE: Vasile Comănescu (Roma), Adina Dahiș
(SUA), Eugen Frunză (Canada), Lora Hărăncu (Portugalia), Anda Moculescu (Nara
Zeebanda), Anca Molodtsova (Londra), Iuliza Palanciu (Paris), Laurențiu Stălea (Olanda),
Cornel Iliu (Roma), Bogdan Razvan Ursu (Vietnam), Gele Vasin (Madrid), Iesl Louw
(Senegal), Hoori Jee Ryu (Coreea de Sud), Pham Viet Dao (Vietnam)
ÎN TERITORIUL: Marius Cărbăreț (Sulina),
Iulia Pană (Constanța)

Grafică, tehnoredactare
și prelucrare imagine

**PUBLICAȚIILE
FLACĂRA**

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 02.07.1991
Cod Unic de înregistrare 1582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiilefiacara.ro
VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin
alexandru.pasarin@publicatiilefiacara.ro
DIRECTOR GENERAL ADJUNCT: Alexandru Arion
DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiilefiacara.ro
DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion -
manuela.arion@publicatiilefiacara.ro
CONTABIL ȘEF: Elena Anghel
DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE:
Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiilefiacara.ro,
ȘEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE - Petruț Stoian -
petrut.stoian@revistafiacara.ro
SECRETARIAT: Ileana Teșeleanu Tel: 317.91.42; 317.91.44
Fax: 317.91.43 E-mail: office@publicatiilefiacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12
Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400, Banca Românească Băneasa

Fundația „Premiile Flacăra - România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS®

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată:
Angela Ciocăzanu
Corectură: Victoria Scurtu

Publicitate și marketing:
publicitate@publicatiilefiacara.ro
Telefon, fax: 317.91.38, 317.91.42

Contabilitate: Florența Tudor

Șef Departament Distribuție: Nicoleta Predescu
Distribuție: {317.91.37, 317.91.44}: Marian Celcan,
Constantin Epure, Mihail Ion

Cititorii din țară și din străinătate se pot abona
prin S.C. „Publicațiile Flacăra” S.A.,

Cititorii se pot abona și prin S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L., București
Tel./Fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.17

**Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,
Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
sunt mărci înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA**

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului
aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și person-
alități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA, tel./fax: 021/461.08.08/09

POLITIC

Nu ni-e frică
de oligarhii cei răi!

12

VINDECĂTORI CU HAR

Energiile Elenei Truță scanează
ca un ecorn și taie ca un laser

16

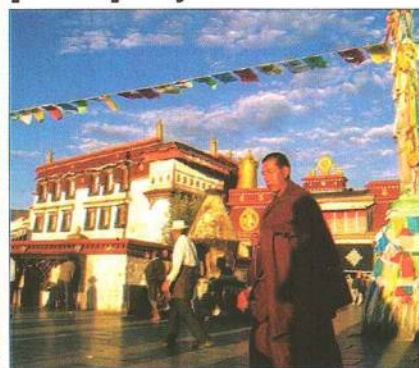
DOCUMENTAR

Seceta și vinurile

INSIDER

Lhasa. „Am fost
pe acoperișul lumii”

20

REPORTAJ

Africa de sub frunte

30

INEDIT

Manelele românești
cuceresc Afganistanul

34

VIP

Vremea în... Malvine

RETRO

Balurile
și petrecerile
de-acum
un secol

IMOBILIARE

TUB, un proiect pentru un București
aspectuos

44

INEDIT

Tutankamon zboară clandestin
între București și Cairo

46

TURISM

Safari în Kenya
și sejur la Oceanul Indian

48

UNDE IEȘIM

La Scaletta, un loc de gașcă
și răsfăț culinar

52

AUTO

Ambiții mari pentru *Laguna*

54

FILM

In memoriam Cristian Nemescu

56

MEDIA

Jenica Stănculescu – portret de
producător

58

ISTORIA UNUI PRODUS

Cocktail-urile care răcesc vara

64

STIL DE VIAȚĂ

Veronesse

66

SĂNĂTATE

Nu lăsați constipația să vă acapareze!

75

SPORT

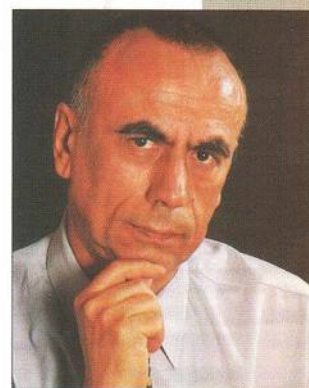
Bursa transferurilor a explodat pe
caniculă

78

coperta 1
foto **Rompres**

Altceva

**S-au comunicat rezultatele la testele naționale
pentru admiterea la liceu. Ce concluzii se pot trage?**

COPIII NOȘTRI ȘI COPIII LOR

Copiii noștri învață mai bine decât copiii lor. Copiii lor nu au nevoie să obțină note foarte bune la învățătură. Copiii noștri merg la ore cu mijloacele de transport în comun sau pe jos. Copiii lor descind din mașini luxoase în orice ocazie. Copiii noștri au bun simț și respect pentru cei care le predau. Copiii lor sunt aroganți și sfidează pe oricine nu are părinți cu avere sau cu funcții înalte. Copiii noștri au bogății incomensurabile. Copiii lor au doar bani. Copiii noștri cunosc deja grija zilei de mâine. Copiii lor își au asigurat viitorul și nu se sinchiesc de nimic. Copiii noștri pricep de timpuriu ce înseamnă încheierea. Copiii lor se bucură pentru că totul e la picioarele lor. Copiii noștri sunt admonestați cu severitate de către profesori pentru orice fleac. Pe copiii lor nu îndrăznește nimeni să-i atingă nici măcar cu o floare, oricâte trăsniiri inimaginabile ar face. Copiii noștri contribuie la cheltuielile școlii în limitele care se cer. Copiii lor dobândesc un statut special deoarece sumele pe care tații și mamele lor le aduc pentru dotări, pentru reparații, pentru igienizări și înfrumusețări, sunt exorbitante. Copiii noștri trudesco din greu pentru a se afirma și nu reușesc întotdeauna. Copiii lor primesc totul de-a gata și îi privesc cu dispreț pe cei care nu trag chiu-lul. Copiii noștri bat mingea pe amărăte terenuri de joacă sau pe maidane. Copiii lor, iarna și vara, practică sporturi costisitoare. Copiii noștri își petrec vacanțele la bunici, în satele noastre prăpădite, în vreme ce copiii lor vizitează ținuturi exotice. Și totuși, peste ani, copiii lor îi vor conduce pe copiii noștri. Ca și cei care le-au dat viață, ajunși în posturi de decizie, copiii lor vor fi înfumurați și discreționari. De aceea, încă de pe acum, copiii noștri trebuie să se gândească să-și caute un rost în altă țară, unde valoarea e în alt fel judecată. Din păcate, pe meleagurile unde s-au născut, au puține șanse de a se împlini.

Sergiu Aron

Whiskey Facts - "Partea îngerilor"

În timp ce whiskey-ul se maturează, butoaiile în care acesta este păstrat "respiră". Din cauza acestui fenomen, în jur de 8 până la 10% din volumul de alcool se pierde prin evaporare în primul an. Evaporarea continuă în următorii ani, cu 4 până la 5% pe butoi. În acest fel, un whiskey bun pierde aproximativ 30% din volumul original până în momentul în care este gata de îmbuteliere. Noi numim acest procent "partea îngerilor".

În numărul viitor:

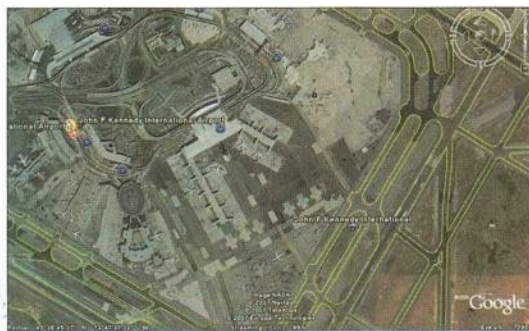
● **MAFIA ÎN ROMÂNIA** ● **DE-A BENZILE DESENAȚE PE MAPAMOND** ● **BILANȚ UE** ● **CUM TREBUIE MODIFICATĂ CONSTITUȚIA?** ● **MALTA STORY ȘI ORDINUL CAVALERILOR IOAŢI** ● **CAMPANIA VINDECĂTORI CU HAR SE CONTINUĂ CU UN NOU EPISOD!** ● **SEZON DE „VIPULEȚE“** ● **DA VINCI MOVIE & SECRETELE SALE** ● **INFERNUL PROPAGANDEI**

Va fi, negreșit, număr de vară! Cu vedete și veduțe. Cu subiecte light dar și subiecte heavy. Pregătim o decodificare a filmului **DA VINCI CODE**. Continuă Campania **FLACĂRA** – „VINDECĂTORI CU HAR”. Malta e locul ideal în care poți plonja după subiecte ezoterice. Va fi, cu siguranță, și o super-mega-anchetă ofertantă, dar nici nu vom renunța cu totul asupra dezbaterilor centrate pe cum ar trebui să arate noua Constituție, cea pritică de intelectuali, dar și rolul României în UE. Am făcut și o disecție pe „sufletul viu” al propagandei. Restul, însă, va fi surpriză!

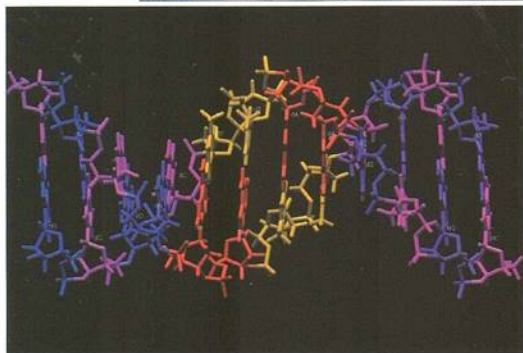
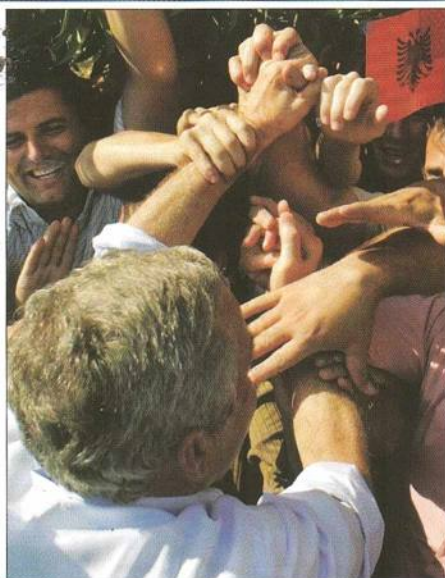
Capcanele HiTech

Performanțele IT de vârf – hard și soft – devin ușor un bumerang periculos. Nu neapărat prin roboți ucigași, cum au tot prorocit autorii SF, ci mult mai simplu. Recent, americanii au dejucat planul unui sofisticat atentat asupra Aeroportului J.F. Kennedy de lângă New York. Or, a reieșit că teroristii puseseră totul la cale folosindu-se de celebrul Google Earth, care oferă fotografii din satelit ale oricărui loc din lume, cu lux de detalii. Este și acesta unul dintre prețurile progresului și ale globalizării comunicației informaționale.

Davai ceas!

Băile de mulțime au și ele riscurile lor. La Fushe Kruje, în Albania, președintele SUA a rămas fără ceas, după o tehnică arhaică (vezi foto): se strânge tare încheietura peste ceas, astfel încât în secunde următoare nu mai sesizezi absența contactului cu acesta și cu brățara lui. Casa Albă s-a grăbit să dezmință evidența, afirmând că George W. Bush și-ar fi pus singur Rolex-ul în buzunar! Yeah, sure... Ulterior, ceasul a fost scos la licitație pe internet! Presa a semnalat că, peste câteva zile, Bush i s-a adresat Papei cu „domnule”, stând picior peste picior. Poate vroia să-și supravegheze pantofii...

Sănătatea, la ei

Două vești medicale senzaționale au trecut aproape neobservate. Cercetătorii britanici lucrează la noi tehnici pentru prevenirea orbirii, dar și pentru a elimina nevoia de ochelari sau lentile de contact. Primul tratament se bazează pe transplantul de celule zigot, iar al doilea implică aplicarea unor lentile speciale pe globul ocular în timpul nopții. În același timp, cercetătorii conduși de Peter Donnelly de la Universitatea Oxford au făcut un uimitor progres prin descoperirea cauzelor genetice ale unor boli de care suferă și mor milioane de oameni: au fost identificate gene responsabile de declanșarea diabetului, artritei, hipertensiunii și tulburărilor maniaco-depressive, folosind o nouă tehnică de examinare a ADN-ului (foto). O întrebare nu ne dă pace: dar lista compensatelor or fi stabilit-o?

În sfârșit!

După 15 ani de pușcărie în Transnistria, ultimul deținut al grupului Ilașcu, Tudor Petrov-Popa (în imagine, alături de copiii săi), a fost eliberat, la două zile după ce și colegul său de suferință, Andrei Ivanțoc, fusese pus în libertate (nu înainte de a fi bătut de către grănicerii!).

Cu mulți ani în urmă citeam cu un fior știri despre îndelungata detenție politică a lui Nelson Mandela. Iată că am ajuns să trăim, mult mai aproape de noi – geografic, dar și sufletește – o nedreptate similară, care nu a stârnit însă tot atâtea indignare internațională. În plus, e puțin probabil ca vreunul dintre membrii grupului Ilașcu să ajungă vreodată președinte al Moldovei sau al României.

Părerea mea!

După un prelungit dejun cu Vladimir Putin, președintele Franței a venit în fața presei extrem de bine dispus. Simptome: mers șovăielnic, vocale lungite, scurte chicoteli, rotunjirea exagerată a buzelor. Jurnaliștii s-au distrat, iar internetul era să crape de atâtea descărcări ale secvenței video. Nui nimic, se mai întâmplă. Cel puțin, spre deosebire de Casa Albă, Palatul Elysée a avut decența să nu dea dezmințiri. În schimb s-a înfuriat presa franceză, ofticată că piatra a fost aruncată de belgieni. Asta era problema!

Raport pe surse

Raportul asupra presupuselor centre de detenție CIA în străinătate, întocmit de elvețianul Dick Marty și adoptat de Comisia Juridică a Consiliului Europei, aruncă acuzații extrem de dure asupra României (și nu numai). Raportorul susține că autoritățile românești au permis CIA să opereze închisori secrete pe teritoriul țării noastre. Cei care au citit documentul susțin că singurele probe sunt declarațiile unor „surse” neprecizate. Probabil aceleași surse care l-au informat pe dl Marty că Mihail Kogălniceanu a fost... „primul președinte al României”...

E bine să ai
o vacanță relaxantă.

Sub aripile leului.

Generali Asigurări

Beneficiind de experiența acumulată în peste 175 de ani de activitate, cu 61.500 de angajați în 50 de țări, Generali este unul dintre primele grupuri financiare și de asigurări din lume. Și în România, Generali Asigurări își consacră toate eforturile pentru a-ți oferi cele mai bune soluții de asigurări de călătorie.
www.generali.ro

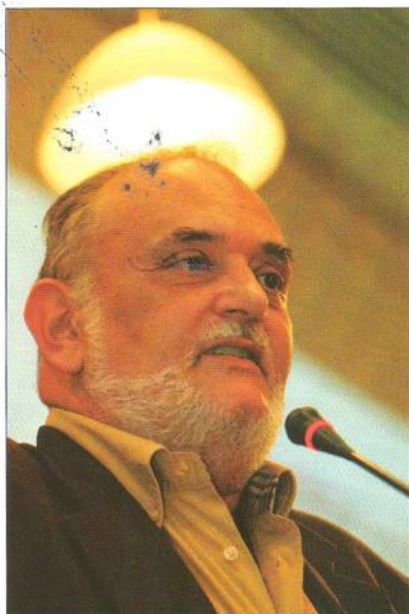
Nu ni-e frică de

Suntem în paleopolitică. Avem oligarhi. Dar și boieri ai minții. Potentați. Baroni. Locali. Și, fără îndoială, „latifundiați”. Avem din Pipera, bla-bla-bla... Cineva care ar face o analiză etimologică a vieții politice, s-ar speria. Ar trebui și o analiză entomologică... În acest număr, deocamdată, despre oligarhi. Puterea la vârf. Cine este și ce vrea oligarhii? Vrea putere? Almar

Cine sunt oligarhii?

...și ce vrea ei?

Oligoelementele lumii politice

Portretul oligarhului n-ar trebui să fie greu de făcut, deși el e în mișcare, amorf și, așa, cam fără față. Întotdeauna se vorbește despre ei la plural. Ei sunt cei care au căpătat o anume prosperitate economică. Apoi au visat la influență politică. Mai nou, și-au propus drept țintă sfera informațională. Vor să controleze monopolul informațional. Să dețină cât mai mult din puterea informațională. Despre cum face bani fluxul informațional s-a văzut la noi cel mai bine când, datorită unei rumori care s-a listat pe Bursă, era cazul de acum câțiva ani a unei mari și influente societăți petroliere, în buzunarele unor politicieni, ziariști, dar și oameni de afaceri a intrat o impresionantă pungă de bani. Adicăte! Ce vrea Dan Voiculescu? Sau Dinu Patriciu? Sau Miron Mitrea (aici nu cumva am greșit-o? N-o fi omul baron central și io, prostul de mine, l-a înălțat la rangul de oligarh? Să se supere? Să nu se supere?... Și Adrian Videanu ce e? Oligarh sau primar? Și ce vor ei? Vor ca să nu le moară capra, iar a vecinului să nu facă, totuși, mai bine decât a lor. Asta e definiția grupului de interese? Are lumea nevoie de oligarhi? Societatea românească? Se poate și

Problema de principiu care se pune la oligarhi este: cum dețin ei puterea? Cum influențează jocul democratic? Cum participă la deciziile sociale? Cum manipulează legea? Cum își respectă promisiunile politice? Cât de consecvenți sunt în strategia și politica pe care o concep?

Vox politicus

Cine a spus că România are oligarhi? Președintele Băsescu a susținut cel mai puternic această afirmație. Ideea este: are România sau nu oligarhi? Ce fac ei și care este rolul lor? Cum îi identificăm, cât de legitimi sau ilegiti sunt și, mai ales, cine sunt ei? Iată câteva întrebări la care au răspuns politicieni de orientări politice diferite.

Răzvan Theodorescu – senator PSD

„Să ne înțelegem, cine nu are simțul proprietății cuvintelor folosește abuziv acest termen. Oligarhi vine de la cuvântul grecesc *oligos* care înseamnă puțin, insuficient, sărac, puțin numeros. Așadar, noțiunea de oligarh se referă la o clasă socială extrem de puțin numeroasă pe care o regăsim numai în țările extrem de bogate. Oameni colosal de avuți supranumiți în engleză clasa *happy few*. Noi nu avem așa ceva. Noi avem sau mitocani care fac bani pe orice căi sau

câțiva miliardari de felul lui Josif Constantin Drăgan – care trăiește la Mallorca – și Dinu Patriciu – care e în România, dar nu poți spune că există o clasă de oligarhi. Ca să putem vorbi despre existența oligarhilor ar trebui să existe o castă a acestora care într-adevăr să domine societatea românească. Va exista în viitor și la noi această castă, dar acum sunt numai doi-trei oameni foarte bogați în România, fără nici un fel de conotație de grup care să conducă. Folosești termenul de oligarh când ești incult pentru a desemna de fapt noțiunea de baron, și chiar și această noțiune nu este cea mai fericită alegere.”

Cozmin Gușă – președintele PIN

„Există oligarhi? Bineînțeles! Trebuie să lămurim de la început un lucru și anume că primul care a vorbit despre oligarhi sunt eu și nu domnul președinte Traian Băsescu. Eu am vorbit despre oligarhi în cartea mea apărută în 2005 și intitulată *Zece păcate ale României*, în care am vorbit despre oligarhi și despre ceea ce înseamnă să fii la cheremul unor oligarhi. Cred că dl Băsescu, chiar dacă

oligarhii cei răi!

em și „corleoni”. „Nași”. Se spune ades: latifundiarul ogică. Muști de-o zi pe-o lume mică de se măsură cu ahe? V-ați prins, ați înțeles: vrea totul. Ei vrea totul.

fără? Fără OLIGO? Fără oligofreni politici? Nu aprindea o polemică Dinu Patriciu, atunci când, socotit oligarh, afirma: „Mai bine oligarh decât oligofren”? Până una-alta, să remarcăm că termenul de oligarh e, mai degrabă, de import, la noi, din spațiul ex-sovietic/rusesc, pentru că expresia „oligarhii ruși” făcuse vad pe creierele noastre, înainte de a se auzi de „oligarhii români”. La capitolul oligarhi, cu ori fără întemeiere, au fost postate și numele lui Marian Vanghelie, Traian Băsescu (prezent pe toate listele, la toate categoriile!) și chiar Ion Iliescu. Sigur, nu au lipsit Viorel Hrebenciuc, Ovidiu Tender, Sorin Ovidiu Vântu, Attila Verestoy. Un ziar central a lansat chiar dihotomia „oligarhi buni, oligarhi răi”. Dar termenul are și un echivalent în cealaltă lume, considerată mai „democratică”. E vorba și de „oligarhii occidentale”. Dar acolo termenul poate fi înlocuit cu magnat. Sau cu mogul, undeva, poate cu deplasare mai spre Levant. Una dintre definițiile negative ale oligarhului,

care se referă, fără dubii, la „oligarhii răi”, pretinde că oligarhul nu e o persoană, ci o personalitate politică, socială sau din sfera economică (poate fi din toate cele trei) care urmărește influențarea pe căi nelegitime a deciziilor. Și, în acest fel, își apără interesele private în dauna celor de grup, naționale, sociale. Dar, de aici încolo, cred că începe de-a dreptul definiția corupției. Tot un cotidian era cel care scria despre „mărirea și decăderea unui oligarh”. Și îl avea drept exemplu pe controversatul Cornel Iacubov. În jurul surnumitului personaj se juca prosopul unui mandat de arestare. Ca oricare oligarh care se respectă, Cornel Iacubov a sosit cu o mașină luxoasă. Dar a plecat, conform relatărilor, în strămoșeasca Dacie a anchetatorilor. Audierile trebuiau să se învârtă în jurul RAFO Onești. Sumele care i se impută lui Iacubov pot ajunge până la 20 de milioane de euro.

nu a citit direct tezele din carte, a fost informat asupra lor și la un an, după apariția cărții am regăsit acest termen în discursul său. Oligarhii sunt oameni care stau într-o zonă unde se întâlnesc economicul și politicul la nivel înalt sau mediu – să nu uităm că există și oligarhi pe plan județean, regional. Aceștia toți, fructificându-și relațiile și influența din sistemul politico-financiar, reușesc să dreneze sume mari de bani în interesul grupului lor și astfel au o înrăurire puternică asupra deciziilor politice majore. Ei sunt nocivi pentru interesul național. Doriți nume? Păi, să o luăm cu Moldova: Relu Fenechiu – politician PNL, Mihai Vlasov – om de afaceri PNL, Mircea Hrebenciuc – politician PSD, Corneliu Iacubov – om de afaceri PSD. Coborând către Țara Românească, aici îl avem pe Adrian Videanu – politician și om de afaceri PD, Ion Nicolae – om de afaceri PD din preajma lui Băsescu. De fapt, avem o garnitură de oameni de afaceri în preajma lui Traian Băsescu: patronii Euroconstruct, Dorinel Umbrărescu, Costel Cășuneanu ș.a. Apoi, în zona de sud mai sunt Dinu Patriciu – om de afaceri PNL, Radu Berceanu – politician PD. Să ne mutăm în Transilvania cu exemplele de oligarhi: Arpad Paszkany – om de afaceri UDMR, Verestoy Attila – om de afaceri și politician UDMR, familia Micula – care au afacerea European Drinks și mai sunt

mulți, mulți alții. Dacă fiecăruia dintre cei numiți li s-ar pune dosarul pe rol în fața instanțelor ar fi niște oameni pierduți. Nu se procedează așa! Să nu uităm că oligarhii strânși în jurul RAFO Onești au intrat și au ieșit din închisoare tot în timpul mandatului lui Traian Băsescu. Un om simplu nu poate să-și dea seama cine sunt oligarhii, dar politicienii și ziaristii îi reperează în baza informațiilor pe care le dețin în funcție de ce opțiuni în afaceri și în politică au acești oameni.”

Radu Câmpeanu – PNL

„Nu există oligarhi în România, cuvântul a fost utilizat în scop demagogic de către oameni cu o educație și o cultură comunistă. Înlocuiți vă rog cuvântul oligarhi cu termenul de capitaliști și de fapt veți avea trimitere la propaganda stalinistă. Repet, nu există oligarhi în România ci există oameni de afaceri, întreprinzători, poate că unii au făcut averi abuzând de lege sau călcând alături de lege, dar cine ce a făcut nu poate stabili decât o instanță judecătorească, singura care are competența să judece acest lucru.”

Cezar Preda – PD

„Da, în România avem la ora actuală oligarhi, în baza definiției din dicționar, adică grup de oameni membri ai unei oligarhii. Oligarhia fiind o

formă de conducere a statului, în care puterea politică și economică este deținută de un număr restrâns de persoane. Cred că acești oligarhi influențează destul de mult decizia guvernanților de astăzi, mai ales că avem acum un guvern destul de slăbit și este un moment propice pentru oligarhi tocmai fiindcă e vorba despre un guvern minoritar. Oligarhii sunt transpartinici, ei migrează de la un partid la altul. Identificarea lor o putem face prin informațiile ce ne vin de la corpul parlamentar care observă când legile sunt votate în interesul oligarhilor, prin poziția președintelui României și prin intermediul mass-media. Din perspectivă legitimității acestor oligarhi, nu putem spune că a fi oligarh reprezintă o infracțiune în sine, dar oligarhul determină acțiuni ale instituțiilor de stat care sunt în favoarea oligarhilor. Și toate acestea prin mijloace aflate la limita legii, pe rolul instanțelor judecătorești. Legitimitatea/ilegitimitatea se demonstrează, nu se observă!”

Roberta Anastase – deputat PD

„Cred că există oligarhi în această țară pornind tocmai de la definiția noțiunii de oligarhie/oligarhi referitoare la un grup restrâns de oameni care folosesc puterea financiară spre a influența zona politică în favoarea propriei

Activarea clauzei

PSD, invizibil

Îngropăciunea Alianței DA

Efectul Sarkozy

Ne jucăm cu focul. De-a activarea sau dezactivarea clauzei de salvagardare. De parcă ar fi chestia asta teleportorul în și afară de Europa. *Engage!* – și, gata, se întâmplă ceva. Mai deunăzi, premierul Tăriceanu îi dădea cu reject Monicăi Macovei. Acu', prins între Barroso și nicovală (Frattini sau Frateli, nici nu mai știu cum!), Tăriceanu susține cu tărie că va proceda la reevaluarea performanțelor luptei contra corupției. Cât privește stadiul reformelor și justiția, pe astea Tăriceanu le poate număra de câte ori vrea: tot caprele-s trei. Nu s-a mai întâmplat nimic exact de la sfârșitul anului trecut. E ca și cum i-ai număra ouăle lui Năstase... Dar Călin Popescu să nu știe asta? Până una-alta, propun ca să se cheme clauza de enervare. Adică dacă se nervează Evropa pe noi, iaca, gata, se nervează și se înconțează.

Mare câștigător al momentului este, totuși, PSD. El conduce România, fără a-și asuma nici un risc. Nici o răspundere.

Pentru că nu este la guvernare și totuși este, susținând un premier care nu mai e legitim, dar a devenit imoral. „Soluția imorală” se conservă. Guvernul Tăriceanu e un guvern liberal cu susținere social-democrată. Dar anus contra naturii ați mai văzut? La alegeri, PSD o să iasă, virgin, în față – și o să spună: noi n-am avut nici o contribuție. Țăstia au făcut totul. Nu au de ce să se teamă social-democrației de erodare. Se erodează, în locul lor, PNL. Singura șansă a PNL ar fi fost să fie de un mai mare radicalism decât PD.

Că D.A. a murit, am spus-o. Mai rămâne să vedem cum decurg funeraliile. Ele au fost deja inițiate de Partidul Democrat, care cere desființarea juridică a alianței politice. „Am sperat până în ultimul ceas la refacerea alianței”, a spus Boc. Depinde de ceas. Să fi fost ceasul rău? Și, oricum, ceasurile de la Cluj nu se prea potrivesc cu cele de la București, cam arată altă oră. Vezi și cazul PSD.

Toată lumea a aflat ce fac președinții

când nu sunt supravegheați. Și când sunt lăsați singuri. Își trag în venă cu euforii. Și euforice. Și, firește, cel care îl învață la prostii pe novicele francez este un înrăit în viciu. Înărrăvitul Putin a arătat că, la capitolul vodcă, nu stă departe de ex-președintele defunct Elțin. La noi, mari admiratori ai efectului euforic al politicii sunt Nicolae Văcăroiu, care ar putea scoate pe piață oricând brandul VODCĂROIU (sună bine!), dar și președintele Băsescu, care s-ar putea gândi la un rom care să îi poarte numele. Deja, cred, restaurantul *GOLDEN BLITZ* se poate rebrandui cu succes. Recapitulând, lucrurile ar putea fi privite și așa: un om se pare că s-a pilit cu câteva săptămâni în urmă. O să-mi spuneți că s-ar putea să se fi pilit mai mulți. Răspuns: este posibil. Dar asta e, întâmplător, chiar președintele Franței. Și a băut cu un coleg al său. De muncă. Numai că și colegul ăsta, iaca na belea, e și el tot la fel. Adică președinte. Dar al Rusiei.

Text: **Mihail Gălățanu**

Foto: **Mediafax Foto** și **Rompres**

prosperității economice. Nu cred că eu sunt cea care are calitatea să numească oligarhii români, există analize și rapoarte ale Societății Civile care monitorizează în favoarea cui a fost luată o decizie în justiție și în general la nivelul organelor statului, deci în favoarea cărui grup economic s-au făcut niște legi/facilități fiscale etc.

Cătălin Avramescu – politolog

„Există o definiție clasică pentru oligarhie în tabela regimurilor politice – democrație, dictatură, tiranie, aristocrație, oligarhie. Dacă aristocrația înseamnă cei puțini, dar buni care conduc, ei bine, oligarhia se referă la cei puțini și răi care conduc. Prin răi, înțelegând cei care încalcă legea și-și apără interesul personal în defavoarea celui public. Așadar, sunt oligarhi cei puțini care conduc cu gândul la propriile interese. Oligarhul nu are neapărat bani ci conduce cu gândul la propriul interes contrar spiritului public. Pentru cei vechi aceștia erau oligarhii, sigur că avem și oameni care fac mulți bani, nemăsurat – moguli, am spune noi astăzi – și-și cultivă nemăsurat interesul propriu. Oligarhi sunt și cei

care au bani și cei care-și folosesc puterea pentru a influența instituțiile spre a obține propriile foloase. Doriți nume de oligarhi români actuali? Ion Iliescu, apoi Dinu Patriciu – deși mi-e greu să-l pun pe primul loc pe unul sau pe celălalt – Dan Voiculescu.”

Mircea Geoană – președintele PSD

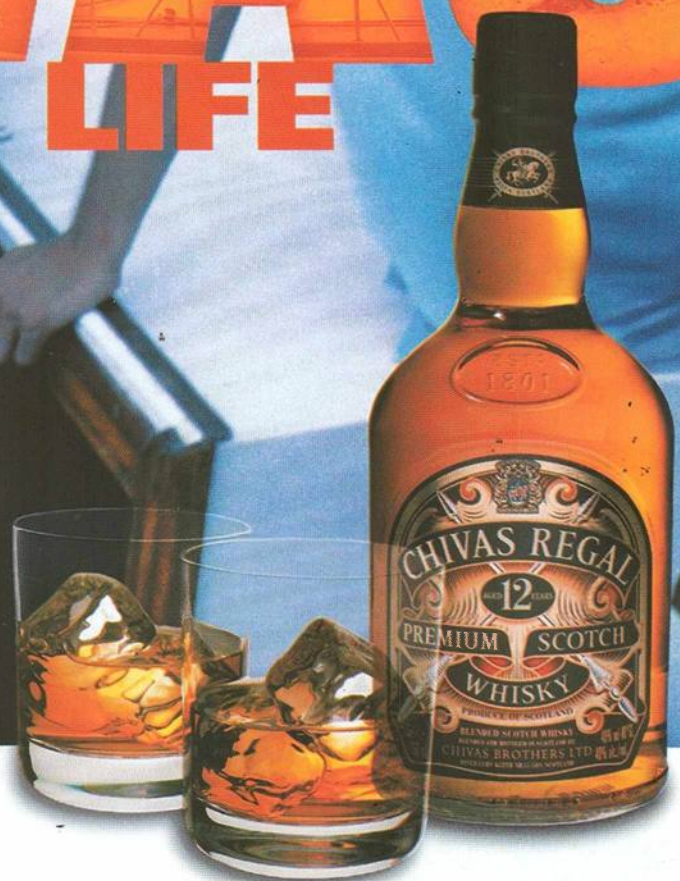
„În primul rând, aș dori să facem puțină lumină asupra istoriei utilizării acestui termen în ultima vreme. Teoretic, oligarhii reprezintă un grup restrâns de oameni, puternici din punct de vedere financiar, care conduc efectiv destinele unei țări, utilizând pârghii politice. Evident, sensul explicației este unul negativ. Întotdeauna au existat, din momentul formării națiunilor moderne, asemenea grupuri care au încercat să-și subordoneze, utilizându-și puterea financiară, actul deciziei în stat. E adevărat că în zilele noastre oligarhiile au găsit terenul cel mai fertil de manifestare în țările fostului bloc comunist și cu precădere în fostele republici sovietice. Motivul? Confuzia, instabilitatea, absența legilor și a autorității ce au urmat schimbărilor de regim, în para-

lel acapararea de capitaluri uriașe de către un număr relativ scăzut de oameni. În România, este însă dificil să vorbim de oligarhi așa cum sunt definiți ei de știința politică. De aceea, problema însă nu este dacă oligarhii există, ci faptul că această anatema este aplicată în mod aleator. Astfel, oameni de afaceri cinstiți, care au muncit pe rupte pentru a atinge un anumit nivel de securitate financiară, sunt catalogați drept oligarhi de către unii și alții care uită vechea zicală cu bârna din ochiul propriu și paiul din ochiul celui alt. Personal, cred că astăzi, în România termenul *oligarh* este folosit într-un sens pur publicitar. Mă refer la goana după publicitatea electorală care îi face pe unii, fără nici o cădere morală în acest sens, să dicteze cine este oligarh și cine nu este. Unii ar spune că toți oamenii cu bani sunt oligarhi. Alții ar spune că sunt oligarhi peneliștii. Alții ar spune poate că pesediștii sunt oligarhi. Democrații, demagogici ca de obicei, sar la gâtul tuturor în speranța că dacă vor striga mai tare că ceilalți sunt oligarhi, nimeni nu va vedea multele oi negre din mijlocul lor.”

a. consensat **Alice-Claudia Gherman**

Travelling without a destination.

THIS IS THE CHIVAS LIFE

Energiile Elenei Truță scanează

cămpanie **Flacăra**
vindecători cu har

Ați văzut vreodată un „ecograf” cu ochii albaștri? Dar un „laser” care zâmbeste, blând și încurajator, în timp ce taie în tumori? Ferească Dumnezeu să aveți nevoie, dar e bine de știut că există. Într-un cabinet de pe Calea Victoriei. Unde mii de oameni spun că și-au recăpătat sănătatea. Chiar dacă unii dintre ei erau, deja, cu un picior în groapă. „Aparatul” de diagnostic, tratament și vindecare se numește Elena Truță. Maestru internațional în bioenergie. Și maestru *reiki*, *karuna reiki*, *shambala*, *ascension*. Apoi maestru în preoția lui Melchisedec. Un fel de doctor în terapii complementare, mai pe înțelesul nostru. Sau, și mai simplu, un vindecător cu har.

ca un ecograf și taie ca un laser

Operație energetică pentru sudarea oaselor

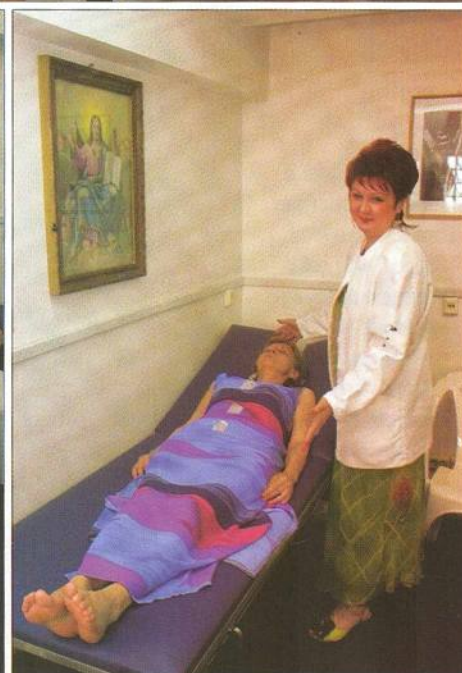
„Harul meu s-a activat prin suferință”

Cabinetul Elenei Truță nu are nimic spectaculos. Un birou, două paturi, câteva scaune. Niște reprezentări grafice ale meridianelor energetice și, evident, cărți, multe cărți de specialitate. La ora 17,30, când intră pacienții, atmosfera se aglomerează automat. Cu bune și rele. Fiecare își aduce înăuntru suferința, boala, rugăciunea, nădejdea în vindecare, bucuria că astăzi se simte mai bine. Și, mai ales, încrederea în puterile tămăduitoare ale bioenergoterapeutului. Care tocmai începe terapia. Cu așa-zisele pase energetice. Și fondul sonor este important. Așa că în încăperea curge, în acorduri fine, muzică de relaxare. Pacienții, în număr de șase, stau în poziții diferite. Unii pe scaune, cu palmele deschise, alții întinși pe paturi sau în picioare. Maestrul are capacitatea de a stabili o relație specială cu fiecare persoană în parte. Pentru că se vede de la o poștă că sunt nedumerită, Elena Truță îmi explică: „Lucrez cu privirea, de aproape, de la cinci centimetri, dar și de la distanță. Întru în fiecare organ, pe canale, pe meridianele energetice, curăț, desfund, repar dezechilibrele”. Par cam grea de cap, așa că pacienții acceptă să se coboare la mintea mea. Adică să-și spună povestea, concret. Îi ascult pe cei din stânga, spre a nu mă suprapune cu terapia, ajunsă, acum, în partea cealaltă. Nu m-ar ierta nimeni pentru asta!

Carmen Coman se declară un caz fericit. Este vindecată și vine la tratament doar pentru întreținere. În toamna trecută, era plină de noduli tiroidieni. Se simțea foarte rău, nu o mai țineau picioarele, avea tulburări grave de echilibru și vedere. Chirurgul endocrinolog Codruț Munteanu i-a recomandat un tratament hormonal. Nu părea deloc optimist: „De disperare, am venit aici. Ecografia arăta jalnic. Am făcut tratament din septembrie până în martie, dar mergeam și la clinică, periodic, pentru analize. Situația se îmbunătățea de la o lună la alta. În mai, doctorul Munteanu s-a crucit, pur și simplu. Nu mai aveam nici un nodul. M-a întrebat ce-am făcut, că sunt perfect sănătoasă? Am povestit. I-a transmis complimente doamnei Truță și mi-a

recomandat să merg în continuare la ea, că sunt pe mâini bune. Ceea ce și fac. Între timp, a devenit medicul nostru de familie. Soțului i-a scos pietrele de la vezica biliară și i-a ridicat stomacul, pentru că avea mari probleme, era căzut. Băiatului i-a făcut o operație energetică, pentru o mână ruptă. Medicii susțineau că trebuie să-i pună tijă, pentru sudarea osului, dar, după tratamentul de aici, n-a mai fost cazul”.

Ioana Lupașcu aproape că își încheiase socotelile cu viața. Umbla din spital în spital și medicii nu prea știau de unde „s-o apuce”. Avea prea multe boli și toate grave: ciroză hepatică, varice esofagiene, splina mărită la 19 centimetri. Începuse să se consoleze, asta e, oamenii mai mor și la 51 de ani. Salvarea a venit din faptul că Elena Truță avea o emisiune la televizor și au văzut-o copiii. S-au legat de ea ca de

Elena Truță susține că reglarea sistemului endocrin este „marea cheie” a sănătății noastre: „Acolo se află tinerețea, capacitatea de regenerare, starea de bine. Când sistemul endocrin îmbătrânește sau este foarte agresat, nu mai avem hormoni, încărunchim, ne ridăm, ne umplem de boli”.

„Energia din timpul ședințelor lucrează în mine, sub formă de valuri de căldură, înțepături sau arsuri”

În baza specializărilor pe care le-a dobândit, Elena Truță organizează cursuri de bioenergie și reiki. Participanții, în mare parte foști pacienți, nu devin vindecători, dar învață să-și mențină starea lor de sănătate, să lucreze cu ei înșiși, să-și fie „doctori”, pentru tot restul vieții.

ultima speranță. Acum, după 30 de ședințe, se simte sănătoasă tun. Dacă ar fi după ea, nici nu și-ar mai reface analizele: „Dar n-am încotro, asta a fost înțelegerea cu doamna Truță, analize la început și la sfârșit. Așa că, pentru liniștea dumneaei, le-o face. Dar mie mie clar că sunt bine!”

În preajma unor asemenea experiențe, chiar și „începătorii” sunt foarte optimiști. Mariana Andrei vine la tratament, pentru noduli mamari, doar de trei săptămâni. Și, totuși, starea ei este mult mai bună: „Simt, pur și simplu, cum energia din timpul ședințelor lucrează în mine. Sub formă de valuri de căldură, înțepături sau arsuri. Sunt programată și pentru operație, dar nu cred că mă mai duc. După cum merg lucrurile, chirurgii n-o să mai aibă ce tăia”.

Chiar dacă par miraculoase, tratamentele și vindecările de acest fel sunt normalitatea însăși. Dacă o înțelegi. Cel puțin așa susține Elena Truță: „Mă consider o persoană absolut normală. Toți avem capacități energetice, ne naștem cu ele, doar că nu le conștientizăm, nu le cultivăm. Până la șapte ani, fiecare copil are această deschidere. Ea se risipește, în general, dar, în unele cazuri, se transformă în har și devine menirea omului respectiv pe pământ. Îmi aduc aminte, din copilărie, că vedeam conturul ființelor și obiectelor. Ca un fel de abur. Apoi, dacă apărea o problemă, nu știu cum, îi vedeam rezolvarea. Sigur că nu înțelegeam și nu puteam explica asta, activarea harului s-a produs mult mai târziu”.

Chiar dacă a visat să facă medicina, terapeutul nostru are și o diplomă de ASE, finanțe-contabilitate. Că așa a fost, să-i fie drumul „pe ocolite”. Spre 30 de ani, a avut un moment de răscrucă. O boală practic incurabilă i-a așezat în față un munte de suferință. „Și cum suferința nu e niciodată întâmplătoare, pe acest fond s-a activat harul meu. Prin rugăciune. Am apelat la bioenergie, dar mă consider vindecată de Dumnezeu. Noi suntem doar niște unelte prin care lucrează El. Aveam nevoie de această suferință ca să fiu adusă pe calea mea, pe care, la un moment dat, am cotit-o”.

De atunci, Elena Truță s-a dedicat terapiilor complementare. Și-a cultivat harul, a făcut cursuri de bioenergie, este doctor în medicină tradițională chineză, a învățat și a „furat” învățătură de la maeștri. Și chiar dacă are, deja, o experiență de cabinet de 15 ani, pare hotărâtă să studieze și să se perfecționeze în continuare. În ideea că

„Simt miros
de tămâie
în preajma
unui om
care va muri
curând”

omul, cât trăiește, învață. Poate de aici și complexitatea abordării pacienților: „Tratamentul meu este holistic, se adresează întregului, nu doar unui organ sau altul. Foarte importante sunt interconexiunile energetice dintre ele. Apoi, nu mă ocup doar de trup, de partea materială, ci și de spirit, de suflet, pentru că suferințele și traumele emoționale sunt tot atâtea pricini de boală. Depistez, în primul rând, cauza, fiindcă numai dacă intervin acolo dispare efectul”. Elena Truță susține că terapiile alternative sunt veriga lipsă a medicinei alopate. Aceasta din urmă nu este exclusă, ci doar completată, pentru că bolile nu țin exclusiv de partea noastră materială, de ceea ce este „demonstrat științific”. Mai mult, orice tratament în cabinetul din Calea Victoriei începe și se termină cu un set de analize medicale clasice, spre a se vedea clar diferența, respectiv rezultatele terapiei. După ce își face o idee despre caz, în baza diagnosticului de medicină alopată, Elena Truță trece la evaluarea energetică a pacientului: „Toți avem un câmp energetic, care înconjoară trupul și în care sunt păstrate toate informațiile despre sănătatea noastră. Aici pot vedea proiecția tuturor organelor, starea

lor, rămășițele bolilor trecute sau semnele afecțiunilor viitoare. Le citesc ca un ecograf, văd chiar și lucruri care uneori scapă analizelor clasice. Această abilitate ține de har, de intuiție, de clarviziune și, mai ales, de bagajul de cunoștințe medicale”. Deschisă tot timpul spre nou, spre alte modalități de decodificare a stării de sănătate, vindecătoarea noastră nu ezită să folosească, uneori, și aparate sofisticate, cum ar fi cel de *diagnosticare electropuncturală* sau cel de *MIL-terapie* (magneto-infraroșu-laserterapie). În acest caz, investigația este totală iar precizia diagnosticului medical alopă se apropie de 100%. Odată stabilit diagnosticul, începe tratamentul, respectiv curățarea energetică: „Este ca un fel de curățenie generală, intru, practic, în toate organele pacientului, insistând pe afecțiunile de bază. Stimulez organismul să-și recapete capacitatea de deblocare a meridianelor energetice și de reechilibrare a energiilor. Scot energiile negative și pun în loc energie curată, astfel încât omul se purifică, renaște, pur și simplu. Sigur că asta nu se întâmplă de azi pe mâine, nu fac minuni. Așa cum o boală nu apare peste noapte, nici nu dispare cât ai bate din palme. E nevoie de răbdare, de dorința de a trăi, de credința că te vei vindeca. Nu-i pot ajuta pe pacienții care spun: *Eu am venit, dar știu că n-o să mă fac bine!* Subconștientul nostru e un fel de copil, face tot ce-i spui. Dacă tot timpul îi transmiți credința că ești vindecat, chiar așa se va întâmpla”.

Tratamentele Elenei Truță durează între câteva săptămâni și câteva luni, funcție de gravitatea bolii. În acest timp, pacientul trebuie să vină zilnic la cabinet, pentru o ședință de o oră și jumătate, care costă 50 de lei. Din întâmplare, adică datorită numărului foarte mare de pacienți, Elena Truță este asociată cu un adevărat expert în litiaze biliare. Peste 650 de bolnavi au scăpat de operație după ce au trecut prin „laserul energetic”: „Nu am ajuns să practic chirurgia propriu-zisă așa cum mi-am dorit în copilărie, dar tratamentul meu acționează cam la fel. Dilat canalul cistic, de la patru milimetri, cât e în mod normal, la patru centimetri, iar pacienții elimină pietrele pe cale naturală. Și asta e confirmat la ecograf! În plus, schimb compoziția chimică a calculilor, astfel încât ei au consistența unor jeleuri, nu mai sunt duri, pietrificați, ceea ce, în mod normal, face foarte dificilă eliminarea”.

Poate și mai spectaculoase sunt

rezultatele obținute în cazuri de fibrom uterin: „Unele s-au dizolvat, pur și simplu, altele au fost eliminate, ca printr-o naștere. Am avut o pacientă care a eliminat o tumoră cât un cap de copil”. Pentru că tot este la modă și a devenit chiar o problemă de sănătate mondială, nici obezitatea nu scapă de „laserul” energetic al terapeutului. Grăsimile se topesc, pur și simplu, sub energiile Elenei Truță. Și, culmea, fără o dietă specială sau exerciții fizice istovitoare: „La astfel de tratamente, în cabinet miroase a grăsime topită, de parcă ar sfârâi o friptură într-o tigaie. Am avut o pacientă de 24 de ani, din Azuga, care avea 94 de kilograme, la o înălțime de 1,65. După terapie, s-a stabilizat la 64 de kilograme. Și nu se mai îngrașă, așa cum se întâmplă după diverse regimuri, pentru că i-am reglat metabolismul, acolo era cauza”.

Lista afecțiunilor pentru care o puteți contacta pe Elena Truță, la numărul de telefon 0722-492233, este foarte lungă. Ea începe cu boli ale aparatului renal, respirator, cardiovascular, digestiv și se termină cu dezechilibre psihice, endocrine sau intoxicații cu metale grele. Acestea din urmă, în sine, sunt cauze, greu de depistat, pentru foarte multe boli. Un exemplu, în acest sens, ar fi cazul unei fete de 12 ani, din București. Începând de la patru ani, i-a căzut părul, progresiv, și i s-au striat unghiile. Medicii nu i-au dat de capăt, nici un tratament nu-și făcea efectul. La investigațiile energetice de rigoare, terapeutul nostru a constatat că fetița era „plină” de metale grele, arsenic, în special, care i-au răvășit organismul. După ședințele de curățare și reechilibrare, fetiței a început să-i crească părul la loc. Acum are codiță împletită și unghii frumoase, de domnișoară.

Chiar dacă a rezolvat câteva cazuri, în fază primară, Elena Truță se declară neputincioasă în fața cancerului: „În metastaze, primul câmp energetic, care are, în general, rol de reconstrucție, e ros, mâncat, e ceea ce s-ar numi praf și pulbere. Așa că organismul pacientului nu mai are puterea să se refacă, nu-l mai pot ajuta. Dar pot să-i fac suferința mai ușoară, să-i alin durerile, să nu fie nevoie de morfină”.

„Se vede și moartea în câmpurile noastre energetice?” Elena Truță îmi zâmbește îngăduitor și văd, în ochii ei frumoși și albaștri, o umbră de mustrare: „O citesc. Simt miros de tămâie în preajma unui om care va muri curând”.

text, **Liliana Petruș**

foto, **Octavian Tibăr**

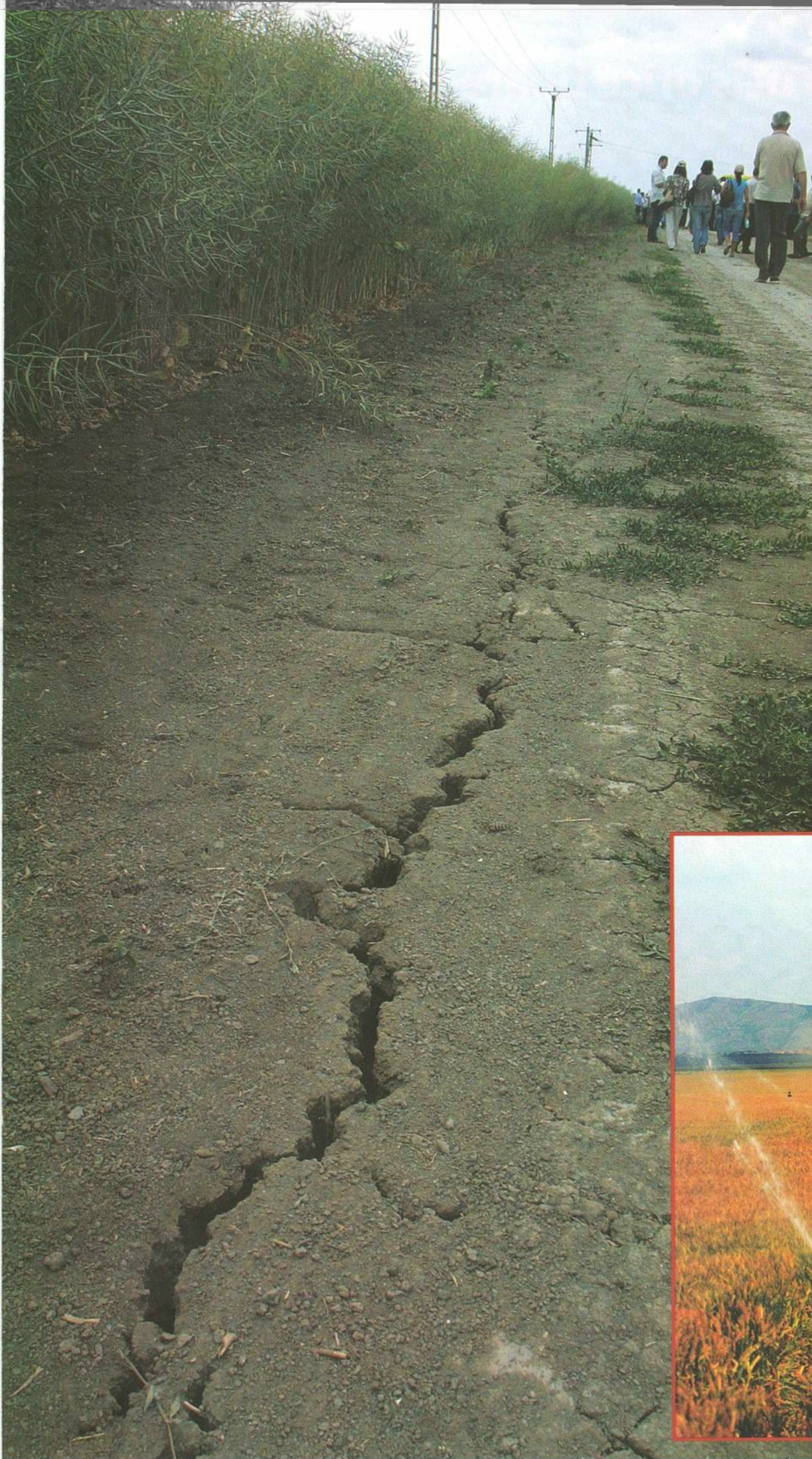
Seceta și

În sud, seceta a ucis orice boare de profit!

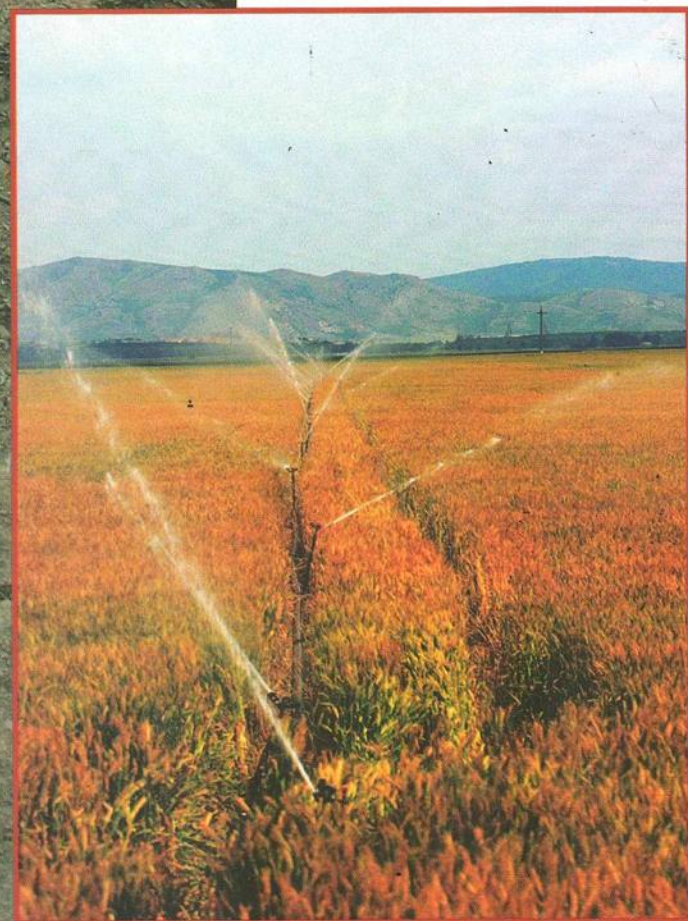
De câtă apă este nevoie pe vară pentru a avea o recoltă în limitele normalului? Specialiștii spun că e nevoie de patru până la cinci sute de litri pe metru pătrat în întreg sezonul agricol pentru ca roadele să fie bogate. Numai că 2007 e un an **gălbui** și zgârcit în precipitații, în anumite zone agricole abia dacă au căzut 30 l/mp de la începutul anului agricol – 1 septembrie 2006 – și până în prezent, iar în altele ploaia a fost și mai puțină. Drept urmare, ca mai întotdeauna în anii cu precipitații reduse, județele din sudul și sud-estul țării sunt cele mai afectate. Acestea sunt: Mehedinți, Teleorman, Călărași, Giurgiu, Ialomița, Vaslui, Brăila, Buzău ș.a. Doar viței-de-vie îi merge bine pe secetă fiindcă strugurii se coc mai bine și crește cantitatea de zahăr din must, iar vinurile ies mai tari și mai parfumate.

vinurile

Cineva spunea într-o emisiune că la noi, în România, *agricultura este pe bază de Dumnezeu*. Cu alte cuvinte, dacă plouă avem recoltă, dacă nu plouă, nu! Dar în 2007 este secetă cu adevărat, chiar nu vom recolta nimic anul acesta? Creșterea prețului pâinii, care se întrevede la orizont, este justificată? Cât de gravă este situația la fața locului? Iată câteva întrebări al căror răspuns este dat prin însăși vizitarea zonelor afectate de secetă și discuția cu fermierii direct implicați în lupta cu seceta. *Aectra Agrochemicals*, furnizor de soluții tehnologice destinate agriculturii românești, a invitat presa alături de peste 300 de fermieri și specialiști din județele țării în Insula Mare a Brăilei pentru a arăta că se pot obține rezultate satisfăcătoare și în condiții de secetă. Participanții la întrunire au dezbătut problemele agriculturii românești confruntate anul acesta cu puține ploi, au discutat despre problemele specifice fermelor pe care le conduc și au încercat să găsească soluții pentru anii viitori pe care meteorologii îi anunță la fel de secetoși. „Seceta nu este un eveniment nou pentru România și anul 2007 nu e unul dintre cei mai dificili. Dintotdeauna România s-a confruntat cu seceta, iar cei care cunosc puțină geografie, știu că avem o climă excesiv continentală în această zonă de sud, sud-est și că suntem predispuși secetelor. Consider că sunt niște naivi cei care spun: *Am 58 de ani și secetă ca în anul acesta nu am mai văzut!* Să fim serioși, domnilor! De-aia înainte de '89 s-a încercat dezvoltarea unui sistem de irigații național

**România e
predispusă
secetelor**

**„Sunt sole
pe care
nu a plouat
decât ca să
strobească
praful”**

**Insula Mare a
Brăilei va avea
recoltă bogată**

care trebuia să ajungă la cinci milioane de hectare. S-au realizat vreo trei milioane de hectare, acum nu mai e nimic. Nu țin parte regimului Ceaușescu, dar după '89 s-a ruinat totul”, opinează Călin Valeriu, inginer horticultor la S.C. *Valentina-Gabriela* Buzău. În ceea ce privește situația la nivelul Buzăului, Călin Valeriu afirmă că: „Anul acesta Buzăul, din perspectiva recoltei, eu îl consider județ calamitat alături de Călărași, Giurgiu sau Teleorman. Din păcate, conform legii asigurărilor agricole, legea 381, nu beneficiezi de despăgubiri dacă nu ești declarat județ calamitat. Ei bine, Buzăul nu a fost declarat de către autorități județ calamitat. Autoritățile habar nu au despre ce e vorba și nici nu sunt semne că i-ar interesa. Noi vom avea o recoltă foarte slabă în județ. Unii producători poate vor obține numai 200-300 kg/ha la grâu. Noi, care am aplicat o anumită tehnologie, șperăm să avem vreo 800 kg/ha, dar tot e puțin și nu se justifică cheltuielile pe care le-am avut. Sper ca pentru celelalte culturi – de pildă porumb – să vină ploi, că altfel nu va fi bine deloc. În natură funcționează legea echilibrului și compensației, trebuie să vină, după atâta secetă, și ploaia!” La fel de nemulțumit este și Druga Ștefan, administrator la 1 *Martie* și *Agrosar*, satul Cudalbi, județul Galați. „Avem sole mari pe care nu a plouat decât ca să strobească praful, cel mult un litru/mp și situația este așa de două luni de zile încoace. După lipsa de apă de astă iarnă a venit lipsa de apă din primăvară și din prezent, avem culturi nerăsărite. Am irigat doar pe ici pe colo fiindcă în momentul în care a scăzut debitul la Dunăre cu șase metri a scăzut și presiunea la apă și s-a irigat cu sincope. Am obținut ceva fonduri SAPPARD pe ultima sută de metri, mă bucur când văd utilajele din curtea societății, dar plâng când văd ce datorii am la bănci. Cu seceta de anul acesta suntem în plop. Subvențiile de la stat sunt oribile, cică subvenția pentru 2007 se va plăti începând cu 1 decembrie 2007 până pe 30 iunie 2008, păi ce fel de subvenție e aia care cică e pe anul ăsta și o primesc la anul de nu-mi ajunge nici pe anul viitor?”

Pe Insula Mare a Brăilei situația este sub control și se arată înfloritoare în ceea ce privește recolta la grâu, porumb, floarea soarelui, orz, ovăz, rapiță etc. În bătaia vântului grâul se leagănă majestuos și viguros, având cam 50-60 cm înălțime, adică o dimensiune apropiată de normal. De altfel, insula beneficiază de sol cernoziom cu aport freatic pe marea majoritate a suprafețelor agricole, este înconjurată de Dunăre, așadar ar fi ridicol să nu se irige și să se aștepte doar ploaie din Cer! Chiar și așa recolta este mai slabă decât în alți ani, spun cei de la S.C. *TCE-3 Brazi Piatra Neamț*, care administrează o bună parte din insulă, mai exact 56.000 ha –

cea mai mare exploatare agricolă din Europa. „Anul acesta a plouat în insulă de zece ori mai puțin decât în anii precedenți. Dacă altădată plouau aici 400 l/mp, anul acesta, de când a început sezonul agricol, abia dacă au căzut 170 l/mp și nici nu se întrevăd șanse să crească numărul precipitațiilor astfel încât să atingă normalitatea, adică 400 l/mp. Cu toate tehnologiile aplicate plus irigațiile există pierderi importante de recoltă. Astfel, se vor obține cu 30% mai puțin din cele 18.500 ha de grâu – o producție medie de 5.000 kg/ha, cu 30% mai puțin din cele 7.000 ha de porumb,

recurge la acumulările din munții Sierra Nevada și-și fac rezerve de apă din timp”, explică Grigore Mocanu, consilier tehnic al directorului general al S.C. *TCE-3 Brazi Piatra Neamț*.

Când de sus nu curge strop de apă, omul nu trebuie să stea cu mâinile în sân, să plângă sau să înjure. Există întotdeauna soluții. Una dintre acestea, spun specialiștii, este utilizarea de pesticide, ierbicide și fungicide. „Toate aceste substanțe chimice combat buruienile și mențin un consum de

cu 10-20% din cele 14.000 ha de rapiță – 3.000 kg/ha ș.a. Dar noi stăm bine față de ceea ce se întâmplă în alte zone din județ sau din alte județe ale țării. Știu că în restul județului Brăila și în alte județe ale țării există probleme mari din pricina secetei. Ce să faci, dacă acele peste trei milioane de hectare amenajate pentru irigații până în '90 au fost distruse. Omul trebuie să se și gospodărească singur, iar atunci când are apă în exces să-și facă rezerve. Ce credeți că, în California, unde e zonă așa de secetoasă se obțin recolte fabuloase cu irigarea din râuri? Nu se

apă normal pentru plante. Puțina apă din sol este astfel valorificată în folosul plantei agricole și nu al buruienilor. Există o serie întreagă de stimulatori de creștere care realizează o înrădăcinare a plantei mai bună pe sol, deci aport de apă mai mare”, afirmă Vasile Permuș, director executiv al *Aectra Agrochemicals*. Totuși, aceste măsuri nu sunt suficiente. Mihai Afiliu, patronul societății S.C. *Afiliu Trans SRL* din Mizil, jud. Buzău, a găsit soluția, chiar dacă cele 2.500 de ha pe care le administrează nu sunt lângă un curs de apă atât de important ca fluviul Dunărea.

Soluții
antisecetăRecolta
lui 2007
va fi una slabă

„M-am apucat și am forat apa pentru anul acesta și caut în continuare soluții de a rezista. Forez apa, o păstrez și, evident, fac lucrări minime ale solului. Mai exact, după recoltarea de floarea-soarelui de anul trecut, am semănat grâu direct, fără ardere și discuire, cum se făcea înainte. În felul acesta economisesc bani și păstrez umiditatea în sol. Nu toată lumea are utilajele necesare acestui gen de operațiune, semănarea prin trecere directă, fără ardere și discuire a pământului. Am irigat cu apa de sub dealurile din zona comunei Amaru și sper la grâu într-o recoltă de 2.500-3.000 kg/ha.”

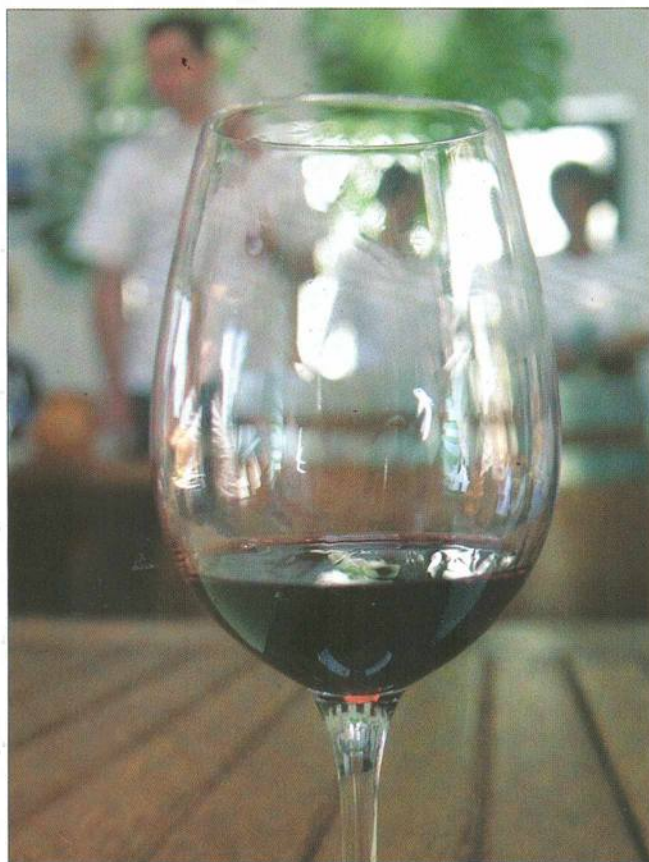
Dacă în Insula Mare a Brăilei recolta se arată bogată, iar sistemul irigațiilor pare să meargă șnur, marea majoritate a fermierilor din restul județelor s-au plâns de secetă și de absența irigațiilor. „Pe raza comunei Traian, jud. Brăila, avem toate culturile afectate de secetă. Unele sole (parcele de pământ) sunt afectate cam 30%, altele chiar în proporție de 90%. Noi am irigat 350 ha din cele 825 pe care le deținem în asociație. Legea Organizației utilizatorilor de apă este o lege greoaie, nu e ușor să ne unim cu alți utilizatori vecini și nu am putut iriga tot. Dacă aici în insulă grâul e verde și frumos, la noi aproape s-a uscat. Din cei 400 l/mp care sunt necesari abia au căzut 100 de litri. Dunărea e la 20 km,

guvernul a tergiversat legea și ne-a băgat în faliment”, se plânge Gheorghe Grosu, directorul S.C. *Tarra Verde S.A.* din județul Brăila. „Administrez 2.000 ha de culturi agricole, dintre care: 600 ha de grâu, 258 ha de rapiță, 125 ha de orzoaică, 470 ha de porumb, iar restul furaje, pepeni etc. La noi situația este mult mai gravă. Închipuiți-vă că, de când a început anul agricol și până acum, nu au căzut decât 40 l/mp. Culturile pe care le-am semănat în această primăvară au răsărit neuniform. Abia ploaia de acum o săptămână și ceva ne-a ajutat să mai răsără câte ceva. S.C. *Agricola Glasica* pe care o administrez se găsește într-o zonă cu sisteme de irigații foarte vechi, apa vine tocmai de la Dunăre prin trei puncte de pompare, costurile sunt foarte mari și nu am udat decât foarte puțin, nu am obținut nici finanțare SAPPARD, stăm foarte rău! Chiar și așa grâul a făcut 10-12 boabe în spic, are doar 20 cm înălțime, când în mod normal ar trebui să aibă 60-70 cm și sperăm să strângem până în 800 kg/ha. Porumbul e într-o situație ceva mai bună, am reușit să îl udăm o dată și sperăm să avem 5.000 kg/ha”, explică Gheorghe Dragoman, ing. șef la S.C. *Agricola Glasica*, jud. Călărași.

„În județul Vrancea seceta a afectat peste 30.000 ha!”, crede Verdei Sandu, de la *Comcereal Vrancea*. „Noi avem în adminis-

trare circa 3.500 de hectare teren agricol, din care 1.400 ha cu grâu, 900 ha cu rapiță, 100 ha cu floarea-soarelui, 600 ha cu porumb, iar restul cu orzoaică, orz și furaje. Avem sole care în primăvară promiteau 5.000 kg/ha, iar acum vom obține cam jumătate. Dacă ar fi funcționat canalul Siret-Bărăgan, ar fi fost simplu de irigat, așa se irigă doar în zona de sud a județului prin sistemul de irigații venit din județul Brăila”, susține Verdei. Cea mai bună soluție când nu există precipitații abundente e, dincolo de orice ierbicidări, irigarea. Nu există altă soluție în anii secetoși! Totuși, o soluție pe cât de banală la prima vedere, pe atât de dificilă când vine vorba de practică și situația din teren. Întrebarea este întotdeauna cu ce? „Problema este că nu există lege dură împotriva celor care ne distrug sistemul de irigație. Când intrăm la irigat primăvara găsim totul distrus și trebuie anual să începem întâi cu reparațiile. La noi, pe raza satului Urleasca din Brăila avem toate cele 650 ha la irigat. La grâu sperăm chiar să obținem 4.500 kg/ha, la rapiță 2.500 kg/ha, 4.500 kg/ha la orzoaică. Pentru anul viitor mi-am propus în primul rând o investiție în sistemul de irigații – tamburi, aripi de ploaie etc. pentru că ne așteaptă ani secetoși”, spune Dinulescu Ionel, administrator al S.C. *Dinagro* din jud. Brăila.

„Paralela Bordeaux” trece pe Dealul Cioaca

Cine nu are vie, să-și planteze! Cine nu are vin, să-și cumpere! Unii au făcut-o deja la Oprisor, pe Plaiurile Drâncei, între Vânu Mare și Orevița și au ținut să ne arate cum se face un vin bun chiar și atunci când nu ai în spate o tradiție viniviticolă veche de sute și sute de ani, iar lumea încă nu-ți cunoaște puterile. Secretul e să descoperi oportunități acolo unde alții nu le-au văzut ori nu au știut să le vadă și să le valorifice.

Pe dealul Cioaca, astăzi, vântul cald mângâie când blând, când aprig vița-de-vie care îl împodobește. Anul acesta nu prea au căzut ploi în zonă, dar viței îi place așa un pic de secetă, numai să nu intre vița în stres hidric. Chiar și așa vor fi ceva struguri anul acesta, cel puțin așa arată ciorchinii cu bobite abia formate pe tufe. Am spus astăzi fiindcă până mai ieri, aici, în zona satului Oprisor, județul Mehedinți, era pustiu. Înainte de '89 fuseseră pe dealurile dimprejur plantații de viță de vie (*Merlot*, *Cabernet Sauvignon*, *Fetească neagră*), circa 2.000 de hectare, dar odată cu Revoluția țărani au renunțat la vie și nu au mai îngrijit-o. Pentru vița-de-vie este suficient să nu o lucrezi fie și numai un singur an pentru ca această neglijență să o plătești cu vârf și îndesat. Trebuie să muncești alți doi ani degeaba și abia în al

treilea an de muncă vei putea să faci via să rodească din nou. Mai mult, dacă te apuci și plantezi viță tânără, o să înceapă să dea rod puțin în anul trei de la plantare și va intra în ciclul normal de viață abia în anul al VII-lea de la plantare, când începi să ai într-adevăr pretenții la o recoltă bogată. Extrem de sensibile, soiurile nobile au nevoie de toată atenția și iscusința viticultorilor pentru a da rezultatele scontate. Pe scurt, cu vița-de-vie nu-ți de joacă, un pahar de vin bun nu se obține bătând din palme.

În 1997 un neamț, Carl Reh, căuta o cramă într-o regiune propice strugurilor roșii. După mai multe încercări s-a oprit la Mehedinți, nu departe de Vânu Mare, în zona Oprisor, la vreo 20 km de Dunăre. A descoperit aici o cramă veche pe care a încercat să o retehnologizeze, a cumpărat ce mai

Acceași latitudine geografică cu zona Bordeaux

rămăsese din cele 2.000 de ha și s-a pus pe muncă. Anul 2000 a însemnat momentul investițiilor. Evident că s-au mai achiziționat terenuri pe care s-au făcut și se fac noi plantări de viță-de-vie. Dacă te sui în vârful dealului Cioaca și privești împrejurimile o să vezi drept în față versantul Mârșavu plantat cu *Pinot Noir* – 14 ha în 2002 respectiv 2003. La baza dealului sunt 17 ha de *Pinot Grigio* și șapte ha de *Sauvignon Blanc*. Dealul Cioaca este împodobit cu 45 ha de viță-de-vie din soiul alb *Chardonnay* dar și *Cabernet Sauvignon*, *Merlot*, iar în colțul din nord există un hectar și jumătate plantat cu *Shiraz*, plus un hectar plantat cu soiul german *Dornfelder*. Un kilometru și jumătate mai la nord – dealul Gârleanu, plantat cu 15 ha de *Pinot Grigio*, 13 ha *Chardonnay* și 12 ha *Fetească neagră*, ultima fiind plantată chiar anul acesta. Dealul Crețu este și el plantat, din 2005, cu 45 ha de *Cabernet Sauvignon* și *Merlot*. Pe scurt, aceasta e podgoria nouă ce crește la Mehedinți: 188 ha, dintre care dau struguri la momentul actual cam 146 ha. Neamțul nostru a fost așadar inspirat să aleagă pentru vinurile roșii această regiune aflată la aceeași latitudine geografică cu zona Bordeaux, o zonă având condiții excepționale pentru soiurile roșii, cu un sol bogat în oxid de fier. Și, cum se vorbește din ce în ce mai des despre încălzirea globală, iar seceta a afectat și județul Mehedinți – cel puțin grâul abia dacă s-a înălțat 15 cm de la sol – podgorenii s-au gândit să caute sursă de apă pentru irigații. Și au găsit! „Am descoperit circa 100 de izvoare în zonă, pe patru dintre ele le-am colectat și am făcut un mic lac de acumulare cu o capacitate de 3.000 mc care se adună cam într-o săptămână. Sunt izvoare pe care seceta nu le afectează și ne ajută foarte mult la irigatul viei. Desigur, de obicei seceta dă o aromă specială strugurilor și este, în felul ei, benefică recoltelor viticole, cu toate acestea vița-de-vie nu trebuie să intre în stres hidric, de aceea am și realizat acest iaz. Există în zonă și un râuleț, Golul Drâncei, care are debit constant și e foarte curat. Nu există industrie în această zonă, ceea ce este foarte bine fiindcă asigură un climat ecologic pentru podgoria noastră”, explică Gabriel Roceanu, director tehnic al podgoriei.

Nu vă închipuiți, însă, că e suficient să ai o recoltă perfectă de struguri. Mai e nevoie și de tehnologie, iar micuța podgorie de la Oprisor nu se poate plânge că-i lipsește tehnologia. Strugurii sunt colectați în lăzi speciale pentru a nu se strivi între ele boabele și a nu începe fermentarea înainte de zdrobirea propriu-zisă. Chiar și zdrobirea nu se face oricum. Mai întâi are loc desciorchinarea, spre a se evita extragerea unor taninuri nedorite sau a unor substanțe toxice folosite la tratamentul viei. Apoi urmează zdrobirea controlată astfel încât

piețița boabelor și semințele să nu se zdrobească, după care se trimite mustul prin conductă către tancurile de fermentare. La strugurii roșii lucrurile se petrec ușor diferit, mustuiala se trimite în tancuri la fermentat, macerat și, pentru extragerea culorii, are loc o oxigenare a mustului, nu e totul ermetic ca la vinurile albe, fiindcă vinurile roșii au nevoie de oxigen pentru etapele de creștere și maturare. Urmează răcirea și macerarea mustului între 12 și 24 de ore, scoaterea de pe drojdie și maturarea vinului în baricuri

din stejar american. „Preferăm bariculiile americani fiindcă gustul vinului e mult mai complex. După maturare, pe lângă aroma de vanilie, vinul capătă și arome de tutun, condimente și scorțișoară. Achiziționarea unui baricul nou costă între 300 și 600 de euro și nu folosim un baricul mai mult de trei ani”, explică Dragoș Dumitru, director de producție al zonei.

text: **Alice-Claudia Gherman**

foto: **Octavian Tîbăr**

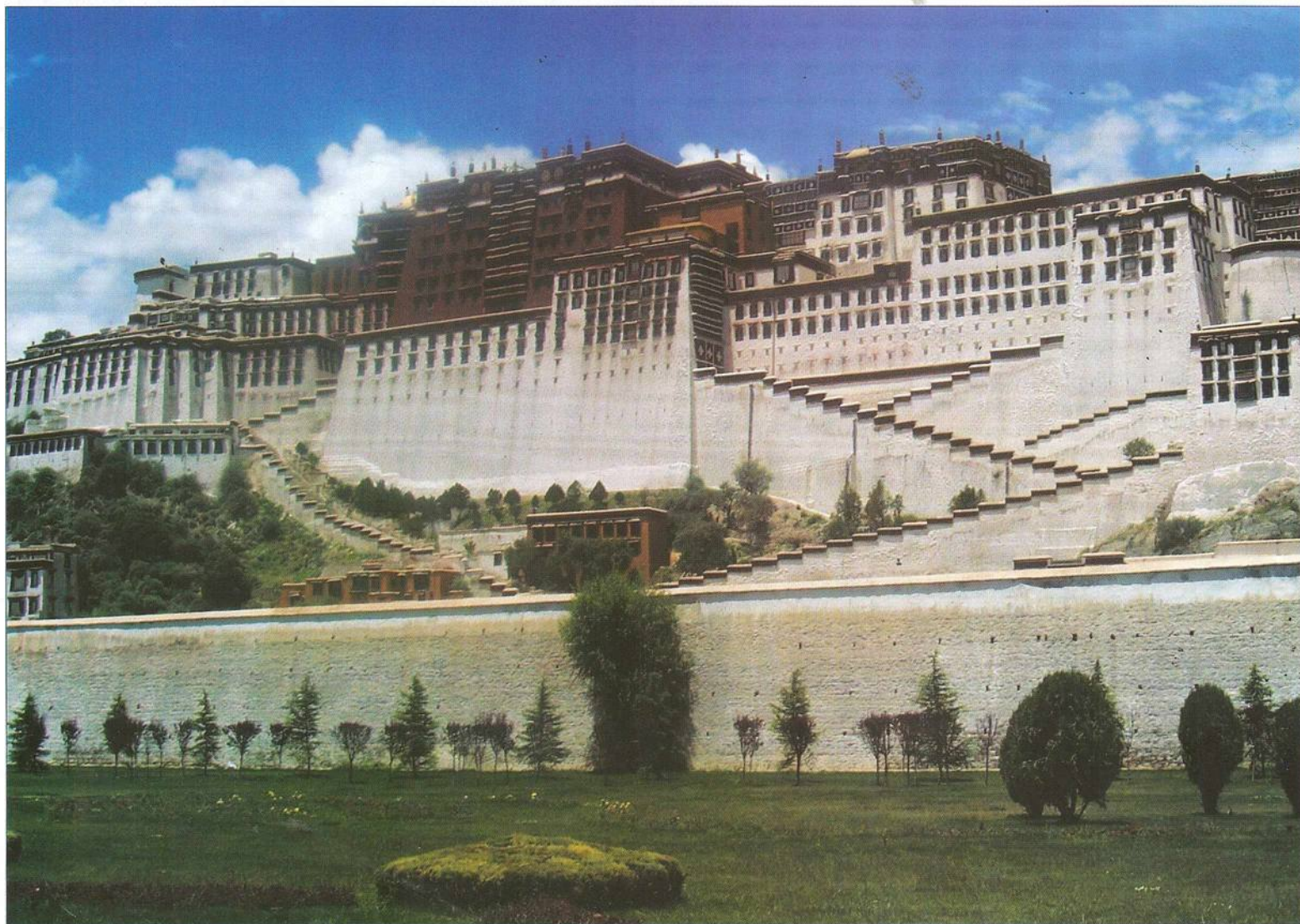

Anual se fac aici circa trei milioane de litri de vin, dar strugurii nu provin în totalitate de la Oprisor, ci o parte sunt importați. În anii ce urmează se speră mărirea capacității de producție la cinci milioane de litri anual.

Lhasa. „Am fost pe acoape

„În genere, casele din Lhasa sunt mari, cu mai multe caturi și acoperișurile-terase ușor înclinate pentru a înlesni scurgerea apei, și văruite de sus până jos cu alb, afară de chenarele ușilor și ferestrelor, care sunt date cu roșu sau galben. Budiștii reformați preferă îndeosebi aceste culori care sunt pentru ei sacre; le numesc culori lamaice. (...) În interiorul orașului, ținuta populației are un caracter cu totul deosebit. Țipete, agitație; se împing, fiecare caută cu înfrigurare să vândă sau să cumpere. Comerțul și credința atrag un mare număr de străini, făcând din Lhasa un mare loc de întâlnire al tuturor popoarelor asiatice. Pe străzi, se îngărmădesc neconținut pelerini și negustori.”

Așa arăta Lhasa în secolul al XIX-lea, conform relatărilor părintelui Regis Evarist Huc. Casele nu s-au schimbat prea mult, dar cosmopolitismul orașului a dispărut. Tibetul este astăzi sub ocupație chineză, dispune de o așa-zisă autonomie, iar accesul înăuntrul său este limitat. Cu greu obțin permisul de intrare în orașul de la poalele Himalayei.

rișul lumii

Respiră adânc!
4.000 m
altitudine

Yak Burger

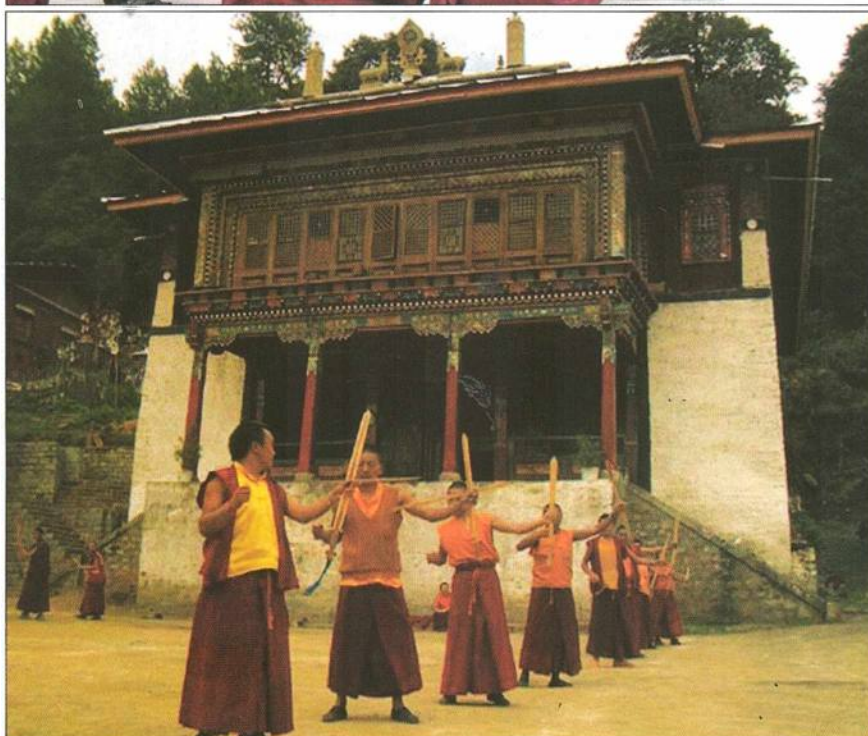
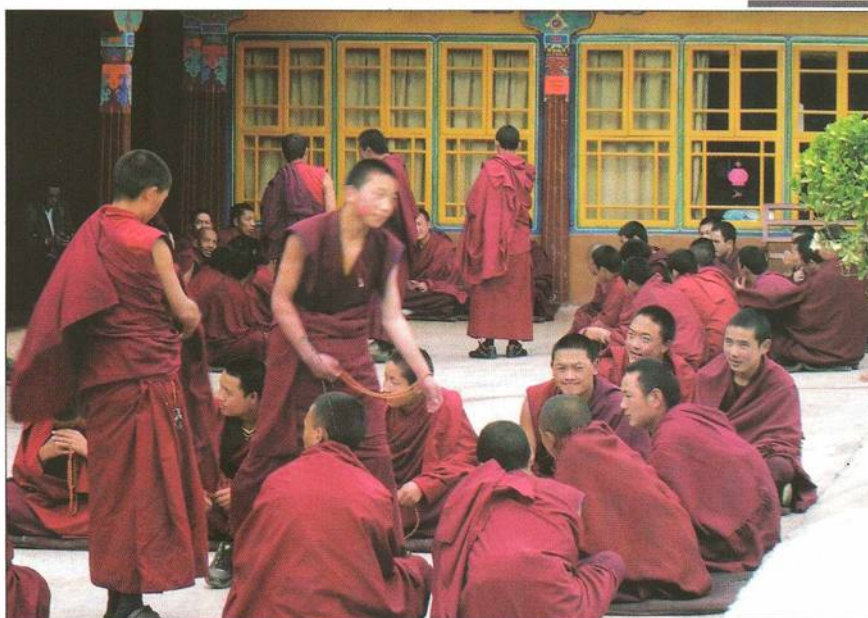
Barkhor

Jokhang

Zborul a fost amânat și a trebuit să mă învârt două zile prin Chengdu. Mi se făcuse teamă că n-aveam să mai ajung niciodată la Lhassa, dar, iată, acum în sfârșit aterizasem. Un aeroport cam cât aeroportul Băneasa mă întâmpina și, cum am ieșit afară, am simțit aerul care parcă îmi cădea în cap și-mi tăia respirația. 4.000 de metri altitudine. Cota 2.000 e, de exemplu, floare la ureche. Cu toate acestea, simt nevoia să-mi aprind o țigară și țigara îmi arde buzele și fumul ei pare de-a dreptul dioxid de carbon. O arunc. Văd în apropiere un mic magazin care vinde niște baloane din pânză verde. *Avoid nausea and headache. Portable oxygen devices*, spune firma sa. Nu, n-am să cumpăr așa ceva. *Girl Power* este deviza mea, dar, când îmi iau cheile de la recepția hotelului *Holiday Inn* simt deja lovituri de ciocan înăuntrul capului. Nu-i nimic, îmi zic, o să iau un *Bufferin*. Ce să mai spună cei care ajung pe Everest, dacă pe mine m-a apucat răul de înălțime încă din Lhassa? Îmi las doar rucsacul în cameră și, cum este ora micului dejun și ca să nu iau *Bufferinul* pe stomacul gol, cobor la primul meu bufet suedez tibetan.

Pe lângă aproape toate preparatele pe care le poți găsi în lumea întreagă la *Holiday Inn*, bufetul oferă specialități tibetane. Am luat o tavă mare, așa încât nu ratez nici una. *Yak Burger*, unt de yak, lapte de yak, *tsampa* (din orz și unt) care ține loc de pâine în Tibet, *tsampa* îndulcit care ține loc de desert, șuncă de yak, bacon de yak și salam de yak. Ca băutură, ceai cu unt de yak. Nu știu dacă e o chestie de gust, dar în orice caz yakul este singurul animal domestic care se adaptează la această înălțime. Aduce cel mai mult cu via, dar este mult mai tare. Nu-mi displace deloc, dar totuși ceaiul cu unt de yak hotărâsc că este prima și ultima mea încercare de acest fel. Ca să mă răcoresc, beau o halbă de bere care merge la fix cu *Bufferinul*. M-am umflat destul și acum sunt gata de pelerinaj în orașul sfânt.

Barkhor este inima cetății, centrul comercial prin excelență și centrul fizic, în mijlocul căruia dacă te învârești ai impresia că vezi ceea ce este în prezent, aici lumea întreagă. Copacii scuarului,

tarabele negustorilor, clădirile comuniste și, dincolo de ele, pe muntele său stâncos Buddha-La, Palatul Potala și, și mai departe, formele goale, de un verde pal, ale Himalayei și, deasupra, cerul care pare atât de aproape.

Mă duc spre tarabele negustorilor aranjate într-un pătrat perfect. Pe toate este așezată o pânză în dungii albe, roșii, galbene și verzi, cele ale vechiului steag tibetan, și deasupra ei, produsele oferite. Văd multe bucăți galbene de unt de yak, lămpi de gaz, ceasuri ieftine, obiecte de cult tibetan, printre care poze ale lui Dalai Lama copil, Dalai Lama adolescent, Dalai Lama adult, cu rame extrem de decorate. Mă întreb dacă acestea sunt de vânzare la negru și dacă negustorii le ascund pe dedesubt atunci când vine Poliția sau Securitatea. Probabil că da. Cumpăr o minuscule cutie muzicală, decorată cu

ceea ce mi se spune că sunt însemnele formulei sacre *Om Mani Padme Hum* – Slăvit Fie Giuvaerul din Lotus – și care, dacă o deschizi, vezi o miniatură a Palatului Potala din care răsună sunetul divin primordial *Om*. Sunt încântată de achiziția mea care mi-a deschis o porțiță spre spiritualitatea tibetană și, plină de cucernicie, mă îndrept către templul din imediata apropiere.

De pe acoperișul aurit al templului Jokhang curg dantele din aur imediat sub cer și, la colțurile sale, se arcuiesc capetele din aur ale unor creaturi pe jumătate yaci, pe jumătate... elefanți? Trompele lor sunt minuscule, ridicate spre cer, și gurile căscate cu dinți și limba scoasă răcnesc parcă, apărând templul de duhurile rele. Este plin de pelerini care se prosternă de zor și de călugări care se

Palatul Potala

Norbu Lingka, Drepung, Sera

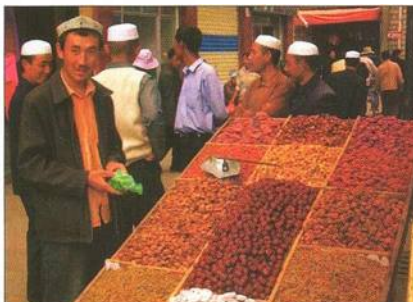
roagă și încantează rugăciuni la intrare. Trec de ei și intru în întunecimea templului în care strălucesc magic decorațiunile din aur. M-au sfătuit de la recepție să-mi iau o lanternă, ceea ce am și făcut și, aprinzând-o, zăresc stâlpii de care sunt agățate tapițerii vechi, din dinastiile Tang și Ming, statuile Buddha-urilor și protectorilor săi mitici, la picioarele cărora pelerinii au lăsat monezi și bancnote, și, în centru, statuia mai mare din aur a lui Buddha Shakyamuni. Jokhang este templul budist preferat al credincioșilor din lumea întreagă care pot avea acces în Lhasa și este fără îndoială un loc în care extremitățile ți se răcesc și simți în tot corpul răcoarea și adierea prezenței divine, sacrul timpului și spațiului.

La ieșire, un călugăr în robă portocalie mi se adresează într-o engleză stricată și vorbim îndelung despre Buddha, Dalai Lama și România. Este un călugăr tânăr și sexy, cu un zâmbet cucernic paradoxal de erotic, și, când se referă la sexul lui Buddha, un val de căldură îmi cuprinde pieptul și un stol de fluturași încep să-mi zburătească prin stomac. Călugărul acesta are evident o influență *coup de foudre* asupra chakrelor mele, în special a uneia. Mă despart de el cu părere de rău, lăsându-i adresa și numărul de telefon de acasă. A lui e simplă: templul Jokhang, Lhasa, Tibet. Nu e racordat la internet și ce poate fi mai romantic în ziua de azi decât o relație cu un tip care **nu** are e-mail?

Din înaltul stâncii sale, accesibil printr-o scară mare din pietre pe care urcă mereu pelerini, mulți îmbrăcați în costume tibetane cu un sarafan lung negru cu brâu roșu și guler roșu cu galben, peste o cămașă albă, Palatul Potala domină orașul. Vechea locuință a mai multor generații de Dalai Lama, construit inițial ca templu în anul 700 d.Hr., Palatul Potala a fost devastat și reconstruit de nenumărate ori, ultima sa încercare fiind cea pricinuită de Gărzile Roșii în timpul Revoluției Culturale. Urc treptele și mă uit la structura imensă piramidală, la pereții vopsiți în galben tare, cu paravane de pânză albă cu decorațiuni albastre și mă gândesc că, pe când eu pot să intru astăzi aici, locuitorul său de drept, actualul Dalai Lama Tenzin Gyatso, stăpânul de drept al acestui loc magic de frumos, nu este bine-venit aici.

Potala cuprinde de fapt un Palat Alb și un Palat Roșu. Sunt nu mai puțin de treisprezece etaje, împărțite în capele, săli de ceremonie, camere de meditație și monumente pentru Dalai Lama decedați. Cel de-al V-lea Dalai Lama a fost cel mai adorat de-a lungul timpului și capela sa este cea mai impresionantă: patru tone de aur, diamante, turcoaze, corali, perle... Un

loc foarte modest în comparație cu restul este apartamentul actualului Dalai Lama. Are câteva camere pentru întâlniri oficiale și un mic dormitor, cu mobilă în stil cubist și un radio de prin 1920, cu o baie și o toaletă foarte mici. Dalai Lama povestea în autobiografia sa, *Libertate în exil*, despre

acest dormitor cu pat pe draperiile căruia se urcau noaptea șoareci, care ajunseseră să-i devină prieteni părintelui spiritual al țării, pe atunci mic copil. Apartamentul este păstrat întocmai, gata de a reintra în folosință la întoarcerea lui Dalai Lama, fugit din calea chinezilor în 1959 și instalat

în prezent la Dharmassala, în India. Toți tibetanii așteaptă cu nerăbdare această zi, căci nici unul nu este împăcat cu ocupația chineză și vizitatorii lasă în apartament atenții pe care Tenzin Gyatso sau măcar reîncarnarea sa să le găsească la reîntonarea al cărei fast va depăși orice imaginație. Privesc cu tristețe de aici, din vârful lumii, către orașul întreg care se etalează sub ochii mei, gândindu-mă la sentimentul de atotputernicie pe care trebuie să-l fi dat pe vremuri marelui lama această priveliște. Dar poate că, în exil, Sfinția Sa este într-adevăr mai liberă. Mă întreb dacă se va întoarce vreodată aici, acasă, deși nu are nici un rost să-ți pui prea multe întrebări asupra Karmei.

Palatul de vară al lui Dalai Lama, Norbu Lingka, se află la numai cinci km de Potala. Acesta era locul de repaus al Preasfinției Sale în timpul scurtelor veri tibetane și grădinile sale erau pline de flori. Palatul lăncezește astăzi la poalele Himalayei, vizitat numai de turiștii în căutare de exotic, pentru care vara pare a fi eternă.

În sfârșit, mănăstirile Drepung și Sera sunt ultimele pe care le vizitez înainte de a părăsi Lhasa. Drepung este o mănăstire imensă, de fapt un orașel spiritual, cu străduțe înguste străjuite de case, puțin în afara orașului, care avea pe vremuri nu mai puțin de 9.000 de lama. Apartine sectei budiste galbene și cea mai prețioasă piesă a sa este o statuie a lui Buddha Jiangba.

Mănăstirea Sera poartă numele unei flori tibetane – *sera*, un fel de trandafir sălbatic. Cuprinde o mare bogăție de simboluri budiste, printre care șaisprezece sfinți din lemn de santal de la împăratul Ming și aproximativ 10.000 de statui din cupru suflate cu aur ale lui Buddha.

Peste tot unde am fost în orașul sfânt am simțit o tristețe și o absență covârșitoare, absența lui Dalai Lama, a fastului de odinioară, absența călugărilor, altă dată prezenți în număr mare, absența acelor pelerini veniți din întreaga Asie despre care vorbea părintele Huc. Numai Buddha este încă indubitabil la el acasă și este clar că nici o ocupație străină sau regim comunist nu poată să-i smulgă Lhassei atmosfera sa de oraș sfânt. Întoarcerea lui Dalai Lama este așteptată cu nerăbdare și mă gândesc că un astfel de moment ar fi marcat de cele mai mari ceremonii văzute vreodată pe suprafața planetei.

Lhasa, 4.000 de metri altitudine, în inima Himalayei, acolo unde aerul este rarefiat, m-a făcut să mă simt cu adevărat aproape de Buddha, pe acoperișul lumii.

text **Claudia Golea**

GOODBYE

Hotel 5*

de la **635** euro

pachet de 7 nopti cazare
cu MIC DEJUN / persoana

Hotel 4*

de la **535** euro

pachet de 7 nopti cazare
cu MIC DEJUN / persoana

Hotel 3*

de la **399** euro

pachet de 7 nopti cazare
cu MIC DEJUN / persoana

**PRESTIGE
TOURS**

Str. George Enescu nr. 31 (lângă mag. EVA),
sector 1, București - România
Tel: 004 - 021 - 319 77 94/95/96/97
Fax: 004 - 021 - 312 77 93

Love Cyprus

Cupon
reducere
5%

Reducere valabila pentru prezentarea revistei
cu acest cupon la agentile de turism

Detalii pe: www.besttourism.ro/cupoanereduceri

Africa de sub frunte

Nu, nu e titlul meu. Este titlul unei cărți care a făcut carieră în literatura română, cu câteva decenii în urmă. Nu e singura carte care începe cu... „Africa”. Karen Blitzen are cărți fermecătoare despre/cu Africa, la fel J. M. Coetzee, iar lista e lungă, lungă rău. Acum, Africa e la mine sub frunte. Dar, vreme de o săptămână, a fost și în fața ochilor mei, atunci când îi deschideam.

Lă două zile după ce am ajuns pe coasta mediteraneeană a Africii, am vrut să mergem cu o caravană. Să facem (și) noi ce face, acum, un turist dornic de puțină aventură sau ce făceau beduinii, în deșert, vreme de secole, până ce le-a intrat, cu totul & cu adevărat, deșertul în sânge, adânc. Întotdeauna, între Africa dinafara frunții și cea de sub frunte a fost o distanță. Și, pe măsură ce trece timpul, Africa dinafară a început să treacă, tot mai mult, în Africa de sub frunte.

Caravana pornește chiar de lângă mare

CARAVANELE. Am plecat cu caravana în jurul orei nouă dimineața. Un trenuleț, descoperit și vopsit pestriț, ne-a dus de la El Kantaoui, locul unde am fost cazați pe tărâm tunisian, pe drumul spre Sousse. La un moment dat, am făcut dreapta, în spatele unui hotel. Am mai mers câteva zeci/sute de metri și ne-am trezit de-a dreptul în sufletul unei menajerii: cămile, cai, tot felul de orătănii erau adăpostite într-un țarc improvizat negli-

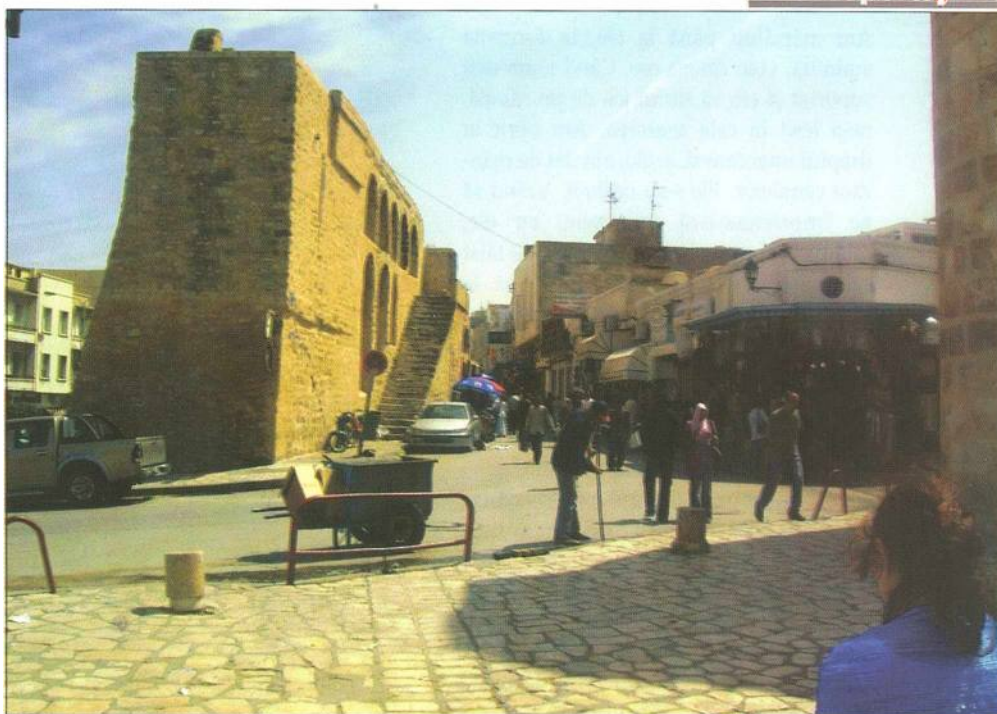
jent, într-o devălmășie generală. Caravanele nu aveau mai mult de doi-trei oameni care organizau transportul și deplasarea. Mișcarea cămilelor era una de hurducăială înainte. Cămilele cheleau evident. Năpârleau. Poate unde era și perioada anului de așa natură. O groază de muște roiau, de bună seamă, în jurul cămilelor care urinau și se defecau firesc, adică atunci când le apuca, oriunde pe drum. Lansau jeturi de care și o iapă ar fi mândră. Artezienele udau pământul sec, ars de soare. Drumul,

pe care l-am plătit peșin înainte, ne-a costat vreo cincizeci-șaizeci de dinari (un dinar egal, în cazul nostru, aproximativ douăzeci de mii de lei).

CĂMILELE.

Nu blânde, ci, dimpotrivă, rele. Cu botnițe. Niște adevărate animale sălbatice. Care trebuie ținute în lesă. Mărturisesc, mi s-a făcut frică la un moment dat, mai ales că pe una dintre ele s-a urcat fiul meu, Cristian, nouă ani. Cămilele, gata să muște. Motiv pentru care s-au ales, dinspre partea stăpânilor lor, cu o împletitură de funie plasată peste față, așa, ca la chirurghi – sau ca la iobagii lui Darie, din Zaharia Stancu. Cămilele urlau. Și protestau, de fiecare dată când li te urcai în spinare. Trebuiau îngenuncheate cu sila. Un negru-negru-de-țot (mă întreb dacă nu mă voi alege cu vreun protest, cred că trebuia să scriu, *politically correct*, afro-tunisian ori afro-saharian!) le trăgea un șut la țurloaie. Dromadere sau nu, se uitau la tine cu o privire atât de plină de ură încât era de-a dreptul omenească. Pe urmă, se mai îmbunau. Erau legate între ele cu o sfoară groasă cât mână. Așa se forma șirul și pleca să șerpuie în cel mai pur *mers indian*. Cum beduinul care îi mână pe cămiloi avea niște calabalăcuri prinse în spinarea-le cocoșată, animalele nu păreau

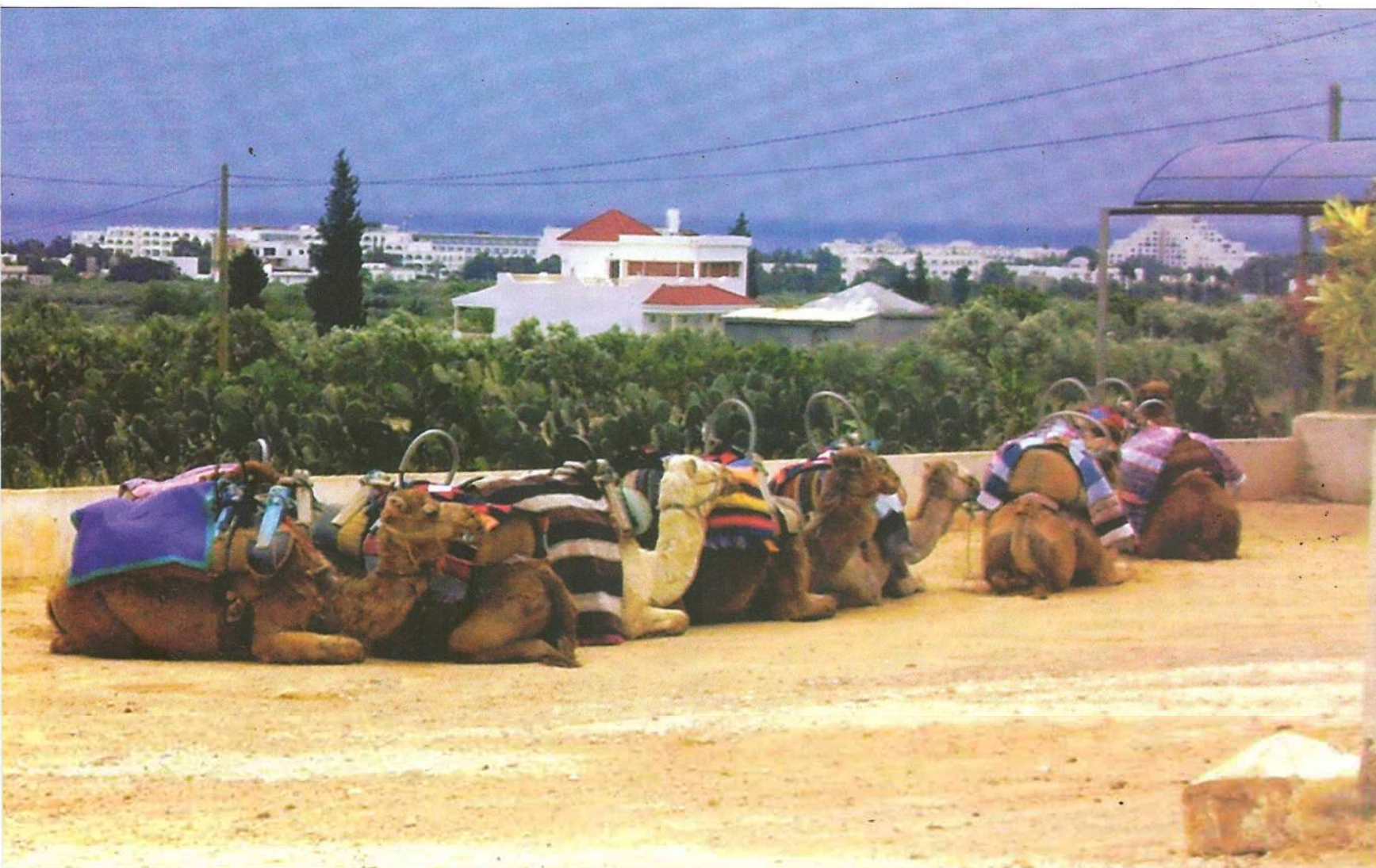
prea entuziaste să primească în cârca lor și un sac cu carne. Până la urmă, revenind la sentimente mai pașnice, cămila m-a admis deasupra ei, peste boarfe. Așa că am stat în față, aplecat, foarte rău. După câteva ore de mers astfel, am avut fundul mai roșu decât o maimuță. M-a durut șezutul vreo câteva zile (și picioarele!), de parcă aș fi fost alergat de un ditamai cămiloi furios.

Șaua pe care am stat era, la rândul ei, și ea, aspră. M-am ținut, tot drumul, de un cerc de fier care amintea de un volan. Numai că, orice s-ar spune, dromaderii nu iau curbele ca la raliu.

SAT BERBER.

Ni s-a promis un sat berber, dar, când colo, doar câteva case.

Deși nu obolesc,
cămilele
sunt și ele
leneșe

Am mărșăluit până la ele, în formația amintită, vreo câteva ore. Când n-am mai suportat și era să sărim jos de pe cămilă, ne-a ieșit în cale așezarea. Am oprit în dreptul unei case și, acolo, am dat de mâncare cămilelor. Ele s-au odihnit. Vrând să ne împrietenească, pesemne, cu ele, călăuzele noastre, beduini tucurii, au tăiat cactuși bucatele și ne-au „pus” să le împărțim cu cămiloaicele. Distracția a fost de partea noastră, dar și de partea cămilelor. Cristian, băiatul meu, a făcut chiar o poză, așa, pentru spectacol. Distracție de turiști fără grija foamei, ce mai. Eu mi-am amintit că, pe drum, două cămile mi-au prins piciorul între cocoșele lor și erau să mi-l strivească. În spatele cămilelor-mamă, au venit, acum, puii, care, în timp ce erau în caravană, alergau de ici-colo în jurul părinților și, cel mai adesea, o luau razna, ieșeau de pe cărare. Din spate au venit niște tipi dintr-o colonie mai șmecheră, cu ATV-urile. Închiriatul unuia singur pentru o zi întreagă făcea douăzeci de dinari.

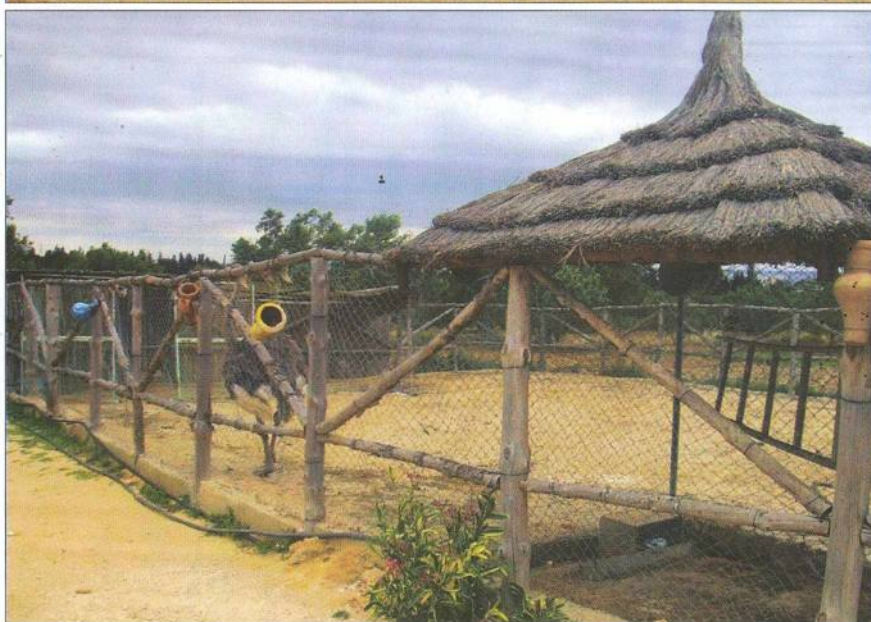
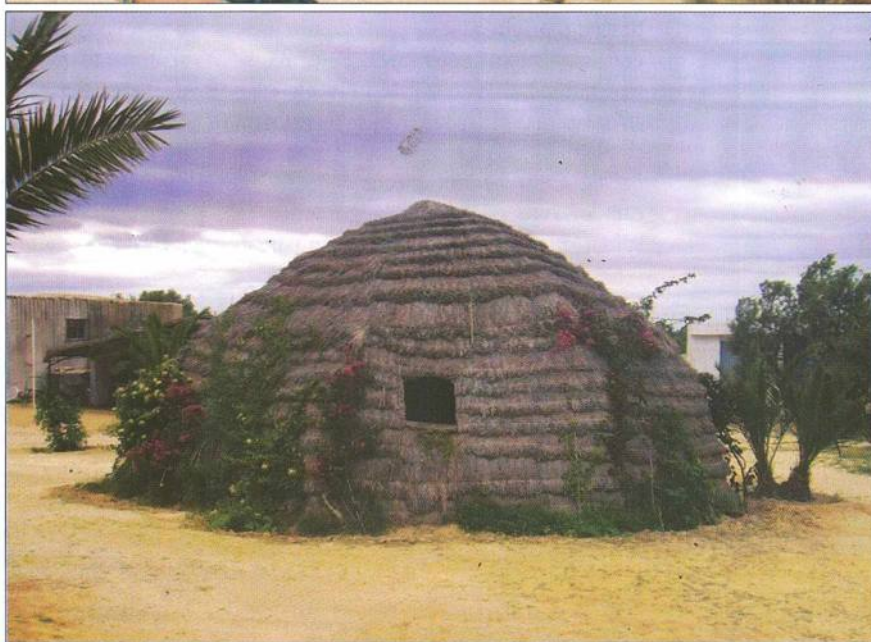
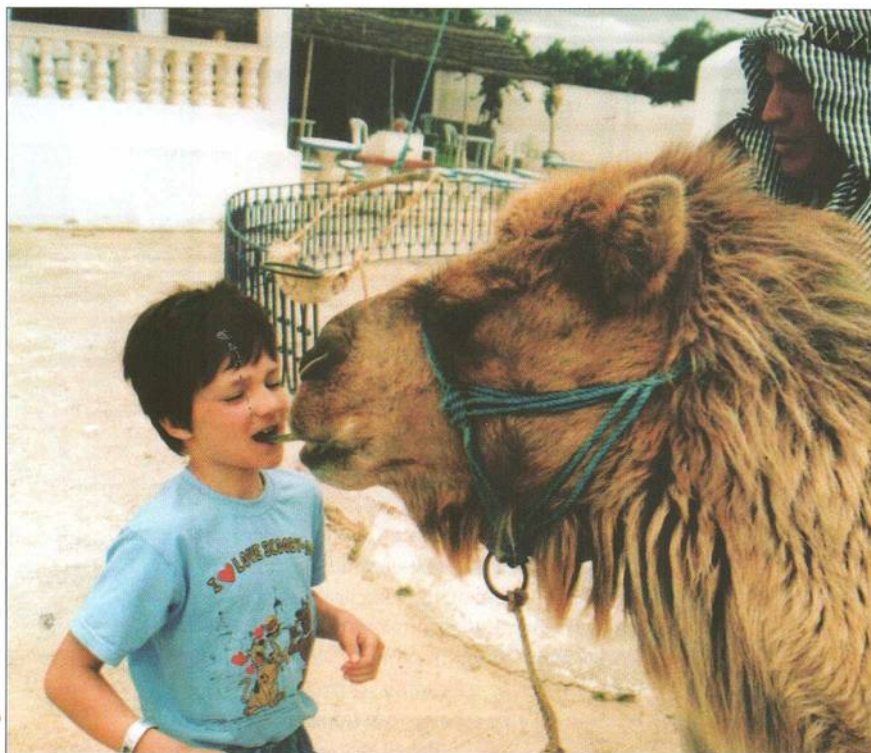
COLIVILE.

Pline sau goale. Cu păsări sau fără. Dar, în orice caz, mari. Uriașe, față de dimensiunea modestă a păsăruicilor. Cât lumea s-a așezat la masă, un cuplu din colonia noastră s-a dus să contemple colivile cu papagali. Nu erau numai papagali, ci păsări de tot felul. Am făcut, firește, poze. Cuștile erau îndeajuns de încăpătoare încât ar fi putut intra în ele doi urși îndrăgostiți, în luna de miere. Deasupra erau acoperite cu un fel de stuf/trestii, iar sub coperișul lor erau puse olane, oale și ulcele. Turiștii suedezi și germani au fost înnebuniți după ele, le-au fotografiat realmente încântați, cu frenezie. Cred că erau de la ecologiști. În mijlocul curții zace o fântână secă. Arată ca o farfurie din care s-a înfruptat tot ce era de halit. Am intrat în casă. Cine voia să se îmbrace în beduin, aici avea ocazia. Primea, pe gratis, o *gealaba*, haină lungă și largă. Așa cum, la început, cei care voiau să își înfășure capul într-un soi de feregea sau turban adecvate situației, puteau să o facă. Cum setea e mare, ne-am repezit cu toții la băut. Până și cămiloaicele, de ochii turiștilor, își executau, în fața noastră, a străinilor, obișnuitul și patinatul număr cu băutul unei sticle pline. De cola sau altceva, suc ori apă. Erau niște mici vedete. Trăgeau cu ochiul la noi. Și cine a zis că, până la coadă, în orice cămiloaică nu zace un pic de cochetație, așa, pur feminină?

Orice cămilă cumsecade e gata să-și împartă și ultima felie de cactus cu un copil.

În colibă, aerul ține loc de fereastră.

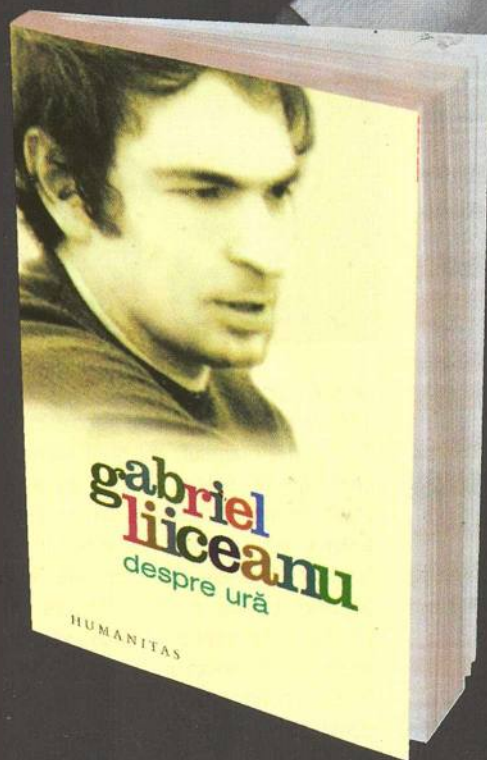
Și în deșert cerul se mai întunecă a ploaie uneori.

Text și foto: Mihail Gălățanu

HUMANITAS

gabriel
liiceanu
despre ură

„Așa cum despre moarte nu se poate vorbi în mod fecund decât din punctul de vedere al vieții, nu am vorbit aici despre ură decât dintr-un interes plin de afecțiune pentru lumea în care trăiesc.“

www.humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro
Pentru comenzi prin poștă
021 311 23 30; cpp@humanitas.ro

Manelele românești

Acolo unde americanii nu au reușit cu perfecționatele lor tehnici *Psyops* de cucerire a minții și sufletelor, au reușit – ce-i drept, fără intenție – românii, de fapt, rromii, cu ale lor manele. Una dintre cele mai solicitate melodii la posturile de radio și televiziune din Kabul este *Cine e inima mea?*, interpretată de Maria Vass și Copilu de Aur. Deși acasă nu agreez deloc acest gen muzical, când am urmărit videoclipul la televiziunea privată afgană *Tolo*, acolo la mii de kilometri depărtare de casă, chiar mi-a plăcut.

Un Ev Mediu fericit

Greu de imaginat pentru un european, fie el vestic sau chiar și estic, că undeva, pe aceeași planetă, semenii ai săi trăiesc precum cei din Afganistan. Nu am auzit și nici nu am citit pe undeva impresii sincere, adevărate ale primilor militari olteni care au fost trimiși în vara lui 2002 să deschidă calea României spre NATO prin infernul din Kandahar, dar îmi pot închipui că acestea sunt pe cât de teribile, pe atât de nedescrise. Fără prea multă pregătire și suport logistic, pentru doar 40 de dolari pe zi, acei temerari olteni au fost teleportați în doar 15 ore cu un container zburător al anilor '60 numit *Hercules C130*, din Bănia începutului de secol 21, direct în Afganistanul secolului 14. La propriu și la figurat. La propriu, pentru că

acestea sunt condițiile în care trăiesc majoritatea afganilor – similare europenilor din secolul 14: fără canalizare și apă curentă, fără școală și medici, fără industrie, doar mici meșteșuguri și agricultura opiuului, dar mai ales cu multe războaie locale, cu atotputernici lorzi-baroni locali, cu torturi și pedepse capitale cumplete aplicate public, cu fanatisme și obscurantisme religioase incredibile pentru era internetului. La figurat pentru că, după calendarul afgan, într-adevăr ei trăiesc undeva prin anul 1300... și ceva.

După cinci ani de la alungarea talibanilor și tot atâta timp de intensă prezență militară și civilă occidentală, cea mai mare parte din capitala cu milioane

de suflete, Kabul, continuă să-și trăiască o viață atârnată cu șase secole în urmă. Pe străzile orașului nu sunt semafoare, doar câte un polițist speriat, cu o paletă verde în mână, încearcă să fie băgat în seamă prin unele intersecții. În acest furnicar *Toyotele* blindate ale internaționalilor trebuie să se strecoare grăbite de frica atentatelor sinucigașe, printre măgari și autobuze multicolore. Nu toate femeile poartă deja celebrul vâl albastru numit *burqa* și nu toți bărbații afgani sunt îmbrăcați în costumele tradiționale cu turbanele sau fesurile aferente. Acest lucru este valabil însă doar pentru cosmopolitul Kabul. În restul țării, lucrurile rămân împietrite în tradiția și credința multiseculară. Chiar și timpul, sau ceea ce noi europenii numim punctualitate, are o altă semnificație în Afganistan, deoarece afganii cred că totul se întâmplă dacă și atunci când vrea Allah să se întâmple.

De o parte și de alta a drumurilor forfotind de oameni în șlapi de plastic, sunt șanțurile prin care se scurg toate dejecțiile scoase din casele de lut. Cu mirosurile aferente. Magazinele sunt grupate, după tipul de marfă, pe străzi: o stradă cu piese auto de tot felul, o stradă cu lemne de foc sau de construcție, o

Concuresc Afganistanul

Onoarea mai importantă decât mîncarea

stradă cu cărnuri de vită sau oaie atârnate în praful torid și omniprezent. Deși Kabulul este situat la 1.830 m altitudine, aerul este greu respirabil, datorită căldurii și compoziției. Ofițerii din comandamentul NATO mi-au spus că circa 40% din aerul inspirat este format din fecale umane și animale uscate și pulverizate apoi în smogul ce acoperă orașul. Într-adevăr, în Kabul poți vedea ceea ce respiri. Totul este să nu miroși. Se tolerează însă scobitul/curățatul în nas. Posibilele infecții pulmonare sau ale căilor respiratorii sunt însă efecte mai îndepărtate: ceea ce se produce aproape instantaneu după aterizarea pe aeroportul din Kabul este creșterea cu două, trei puncte a tensiunii arteriale, însoțită mai apoi, după consumul mîncării doidora de conservanți, de senzații de vomă. Așadar, militarii care sunt trimiși în Afganistan trebuie să aibă o sănătate de fier pentru ca în astfel de condiții ostile să fie capabili să lupte purtând cască și vestă antiglonț.

Kabul este orașul contrastelor. În imensa pădure de case de chirpici răsar insule de verdeață înconjurată de ziduri înalte cu sîrmă ghimpată și păzite de bodyguarzi care pentru 500 de dolari pe zi împușcă fără ezitare tot ce li se pare suspect. Aceste ziduri ascund nu doar reședințe oficiale afgane sau internaționale, ci și oaze private de un lux orbitor, demn de palatele Șeherezadei, aparținând „lorzilor” sau oamenilor politici locali. Dominante sunt însă campurile NATO ale Forței Internaționale de Asistență și Securitate – ISAF, amplasate, majoritatea, în „zona verde”, protejată de un păienjenis de șicane, bariere, puncte de control și contraforți de beton. Cu toate acestea, nici aici securitatea nu este deplină: nu demult, un camion burdușit cu explozibil a fost descoperit și neutralizat la timp, după ce talibanii îl parcaseră chiar lângă unul dintre zidurile exterioare ale bazei comandamentului central al ISAF.

Viața însă merge mai departe, iar în ochii afganilor și chiar ai copiilor nu descoperi nici o urmă de tristețe: mîncând te miri ce, murdari și adesea roși de diverse infecții, majoritatea analfabeți, acoperiți de praf, poate pentru că nu sunt conștienți că viața poate fi și altfel, ei sunt

Manele cenzurate de moravuri islamice

La numai cinci ani după căderea regimului taliban, în Kabul funcționează trei televiziuni, din care două private. Acum cinci ani televiziunea era interzisă cu desăvîrșire de talibani, astăzi unul dintre cele mai cerute videoclipuri este cel al Mariei Vass în duet cu Copilu de Aur, *Cine e inima mea?* Dansul este cam senzual, drept care secvențele cu prim-planuri de burice goale și unduitoare sau decolteuri prea generoase au fost cenzurate pentru a nu ofensa bunele moravuri islamice afgane; în schimb ritmul, tonul, îmbrăcăminte, atitudinea maneliștilor au fost entuziasmat îmbrățișate de publicul afgan, chiar dacă nu înțelegeau o iotă din textul cântat.

ToloTV a fost lansată în 2004 de o familie de tineri afgani crescuți și educați în Australia, fiind în prezent pentru Afganistan ceea ce a fost ProTV pentru România la mijlocul anilor '90; este însă foarte posibil ca programele sale de știri și divertisment, extrem de îndrăznețe pentru mentalitatea și moravurile acestei țări islamice bătute de soartă, să nu mai fie tolerate prea multă vreme chiar de către pro-occidentalul regim al lui Hamid Karzai. În bazarurile afgane însă sunt expuse la vânzare ultimele filme hollywoodiene, iar cea mai mare parte a tineretului provenind din clasă conducătoare a Afganistanului este extrem de emancipat (fete vorbind o engleză corectă, fără *burqua*, cu telefon mobil, utilizatoare de calculator și chiar cochete în îmbrăcăminte), fapt care pe termen mediu ar putea crea o presiune modernizatoare capabilă să învingă rezistența conservator-tradițională afgană. Aceasta însă nu se va întâmpla nici mâine și nici poimîine, tot așa cum nici prezența celor peste 35.000 de militari NATO (din care peste 850 români) în Afganistan nu va înceta prea curînd.

România și-ar putea suplimenta contingentul din Afganistan, format, în prezent, din 900 de militari, conform declarației ministrului de Externe Adrian Cioroianu. Aflat într-o vizită oficială în SUA, acesta a declarat: „Suntem dispuși să sporim efectivele din Afganistan, în principal pentru o misiune de instruire a trupelor afgane. Orice reconfigurare a trupelor noastre va fi bazată pe negocieri cu aliații noștri”.

fericiți. Onoarea este mai importantă și mai prețioasă pentru afgani decât multe alte trebuințe omenești primare, celebra piramidă a nevoilor umane elaborată de Maslow nemaifiind valabilă. Dacă un european va căuta în primul rînd a-și asigura protecția fizică, hrana, adăpostul, afganul nu se va putea priva de păstrarea demnității și evitarea rușinii. Tot în sfera manifestării respectului de sine și a prestigiului se înscrie și ospitalitatea afgană: a refuza un ceai, un cadou, ceva de mîncare din partea unei gazde afgane este echivalentul unei mari jigniri, a unei dureroase ofense. Chiar și negocierea prețului oricărui lucru expus spre vânzare în omniprezentele și atât de pitoreștile bazaruri se înscrie în parametrii aceleiași mentalități: prețul real este jumătate sau două treimi din prețul cerut inițial, dar timpul și energia cheltuită de client pentru negociere este o dovadă a acordării

respectului cuvenit negustorului cu care va bate palma în cele din urmă. *Hi Romania... my friend... come... good business for you... no business for me...* În fond, în bazar, vânzarea-cumpărarea este o bucurie și nu o corvoadă. Singura problemă pentru un european în a nu-i ofensa pe localnici este de a-și cenzura reținerea în a da mîna cu negustorii afgani, care evident că nu se mai spălaseră de foarte, foarte multă vreme. În rest, occidentalii sunt fericiți să cumpere pentru doar câteva zeci de dolari bijuterii de argint cu pietre semiprețioase, decorații sovietice, flinte sau pumnale de secol 19 contrafăcute, scurte de piele întoarsă sau seturi de pahare și cești din granit.

text și foto: Călin Hentea

Vremea în... Ma

O cunoașteți de la rubrica *Meteo* a TVR 1 și de la *Vremea mondenităților*, pe când prezenta alături de Albertina. Colaborarea ei cu televiziunea națională a început în martie 2003. Un an mai târziu, în paralel cu rubrica meteo, a moderat, alături tot de Albertina, o emisiune culinară – *Cuptorul magic*. Acum este însă *vremea știrilor*! De luni

până vineri, la ora 17.00 sau la ora 22.45, Malvina Cervenschi vă dă întâlnire la TVR 1 să aflați cele mai noi informații din țară și străinătate.

Un telefon i-a schimbat viața

Malvina Popa. Ba nu, Malvina Cervenschi! Nu, nu, e mai bine să-i spunem simplu: Malvina. Lumea o cunoaște cel mai bine așa. Prenumele ei a devenit un fel de nume de scenă, te duce pe loc cu gândul la Insulele Malvine și la călătorii. E un nume care i se potrivește perfect având în vedere că adoră excursiile. Însă, Malvinei nu-i șade frumos doar cu numele, ci și cu profesia pe care o are. Îi stă excelent când prezintă jurnalele de știri ale TVR 1.

Niciodată nu a visat să ajungă prezentator de televiziune, dar când destinul a împins-o către această zonă a media, ea a știut să accepte provocarea și să facă din ea un succes. „Terminasem Facultatea de Limbi și Literaturi străine la Universitatea Spiru Haret, secția engleză-spaniolă. Nu aveam un job de excepție și întrucât ai mei intenționau să se stabilească în SUA, la New York, urma să plec împreună cu ei. Nu-mi surâdea foarte mult America, mai ales că mie chiar îmi place România, dar am zis O.K., hai, să încerc o altă viață în State! Lucrasem o vreme pentru o agenție de *modelling*, dar totul fusese mai mult un hobby, decât gânduri serioase pentru o carieră în acest domeniu. Toate planurile mele însă s-au dat peste cap din pricina unui telefon primit de la Albertina. Da, am fost colegă cu Albertina Ionescu Lungu pe când lucram la agenția de *modelling*. Ea mi-a spus de concursul pentru rubrica meteo de la TVR și, uite-așa, viața mea s-a schimbat cu 180 de grade. Nu am mai plecat în SUA, deși sora mea și părinții mei s-au stabilit la New York. Iar acum, privind în urmă, mă bucur foarte mult de întorsătura pe care a luat-o viața mea. Aici, în țară, am job-ul dorit, mi-am întemeiat o familie, sunt un om împlinit. Am fost mai bine de trei ani la *Meteo* și o perioadă de timp am realizat știri mondene pentru emisiunea *Vremea mondenităților*. Experiența de reporter m-a făcut să înțeleg mai bine eforturile colegilor mei și să o apreciez mai bine. Făceam acest lucru în paralel cu rubrica de meteo. La un moment dat, am simțit că mă plafonasem întrucâtva. Trebuia să fac neapărat altceva. Îmi doream foarte mult să rămân în televiziune, dar nu îmi plăcea la emisiunile de divertisment fiindcă eu consider că genul acesta de emisiuni nu mi se potrivesc. Am ales o profesie de cursă lungă, care să mă motiveze și țin foarte mult la ea, iar când am auzit că se caută prezentatori pentru știri mi-am încercat și eu norocul”, povestește Malvina. Având sora și părinții peste Ocean, Malvina – care s-a născut la Hunedoara – se simte mai acasă în America, decât dacă ar reveni la Hunedoara. De aceea foarte multe dintre vacanțele sale și le petrece în SUA.

lvine

„Îmi place să socializez, să mă văd cu lumea, dar nu sunt înnebunită după evenimentele mondene. Ies la asemenea manifestări când trebuie și cât trebuie și când îmi face plăcere sau când pot ajuta cu ceva. Mă refer la evenimente caritabile. Dar, în general, prefer să mă delectez cu un film de calitate ori o carte bună acasă. Ori îmi place să fac wave-board vara la Snagov, iar iarna snow-board la munte.”

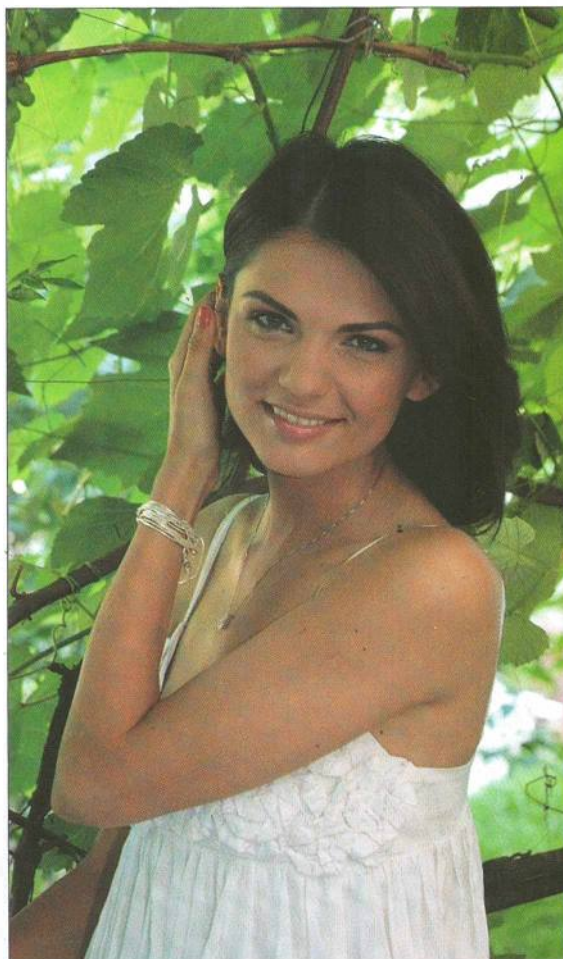
„Mi-am dorit să mă lovească dragostea”

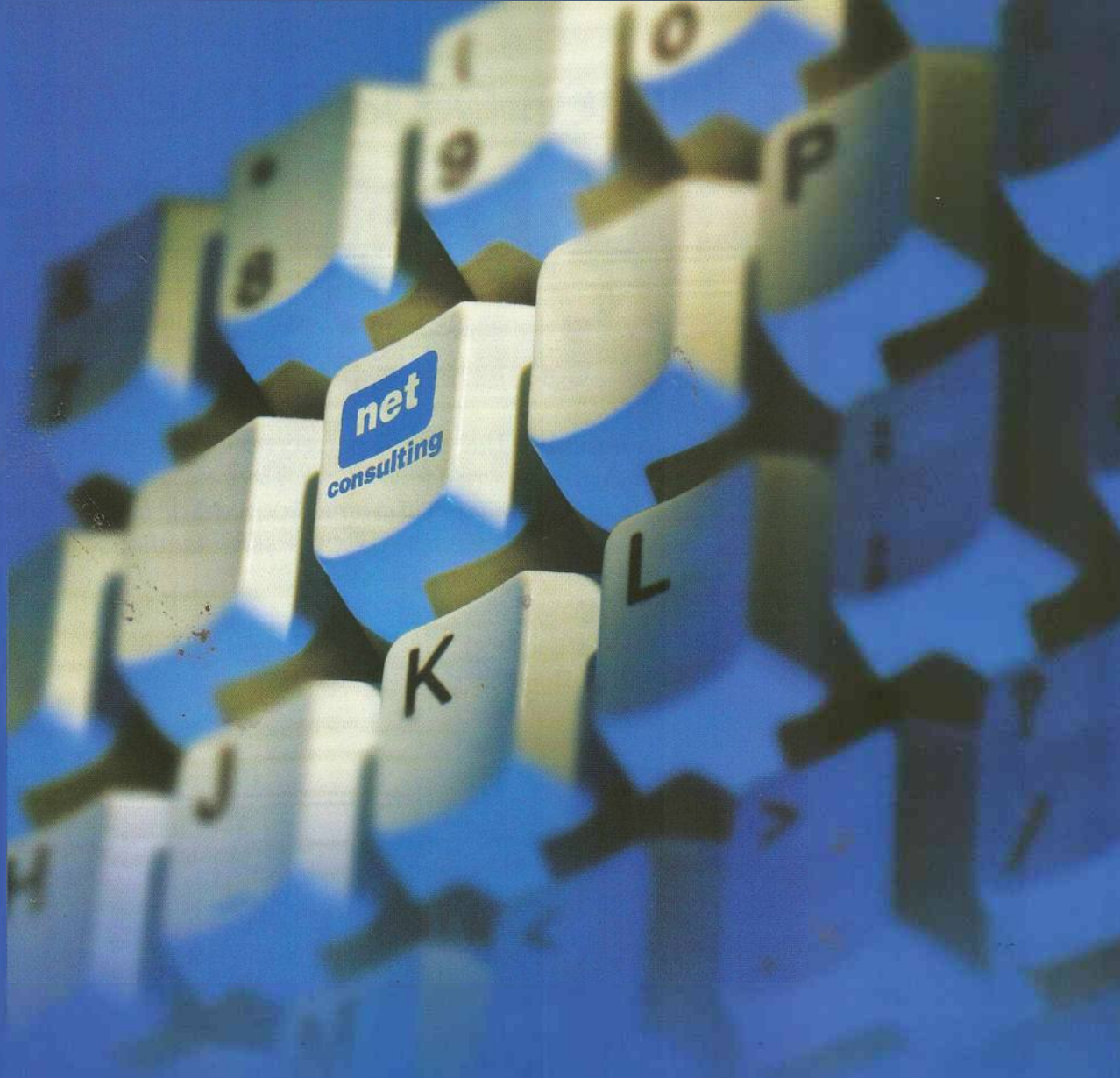
Pe locul nouă din cele 100 într-un top al celor mai sexy vedete române și pe 26 în top 100 al celor mai sexy vedete în general, Malvina a devansat nume precum Nicoleta Luciu, Delia Matache, Lili Sandu, Andreea Marin, Oana Zăvoranu ș.a. Și cum să nu devanseze cu o siluetă de invidiat: 1,70 m înălțime și numai 50 de kilograme. Și are această siluetă tocmai din timpul liceului! E drept că în ultimul timp preferă legumele, fructele și fructele de mare și că a renunțat la mâncarea tradițională, la sosuri, cârnuri, grăsimi și alte „otrăvuri”, dar, indiferent de ce dietă aplică Malvina, este, într-adevăr, o apariție plăcută. „Dacă am fost considerată sexy, nu pot decât să mă bucur și să le mulțumesc celor care m-au ales în top. Cred totuși că fiecare femeie este sexy în felul ei prin modul de a se comporta, de a se îmbrăca, prin felul de a vorbi și mai consider că la toate acestea contribuie foarte mult și persoana care îi stă alături acelei femei.” Apropo, alături de Malvina se află soțul ei, omul de afaceri Bogdan Cervenschi. A renunțat la numele de domnișoară, fiindcă de un an de zile încoace numele Cervenschi are o conotație aparte pentru ea și îi amintește că este alături de cel drag. „Ca orice fată

am visat să vină Făt-Frumos în viața mea. Mi-am dorit să mă lovească dragostea și să apară dintr-o dată în viața mea. Și a apărut Bogdan. Dar când mă așteptam mai puțin. Prima oară l-am văzut la un eveniment monden, unde eu trebuia să iau niște interviuri pentru *Vremea mondenității*. El m-a văzut pe mine, eu l-am văzut pe el. Ne-am privit, dar nu am discutat nimic unul cu celălalt. Când m-a privit, a fost un moment în care mi-am zis: el e! (alesul – n.r.) Bogdan a fost suficient de hotărât ca să facă tot posibilul să mă cunoască, iar când, în sfârșit, ne-am întâlnit și am stat de vorbă, am știut că el este persoana care îmi trebuie. Poate că multe dintre fete cred că e un basm chestia cu sufletul pereche, că există jumătatea pentru fiecare. Cel puțin pentru mine a fost adevărat, mi-am dat seama din primele momente că este jumătatea mea! M-ai întrebat cum am simțit toate acestea și cum mi s-au aprins becuțele... (râde!) Eu zic că mi s-au ars pe loc, cred că din acea clipă m-am simțit împlinită sufletește, am simțit o liniște și o bucurie totale”, mărturisește prezentatoarea știrilor TVR. Așa este destinul Malvinei! A intrat în televiziune când se aștepta mai puțin, și-a găsit soțul într-un moment în care nu credea că va apărea și până și cererea în căsătorie a primit-o intempestiv, la numai trei luni după ce

s-au împrietenit. „Eram la un concert al lui Paul van Dyk, la *Arenele Romane*. Ascultam muzica și dintr-o dată Bogdan s-a întors către mine și m-a întrebat dacă vreau să fiu soția lui. Am ezitat o clipă și m-am întrebat dacă vorbește serios sau glumește. Dar, în următoarea secundă, am știut că vorbește serios fiindcă tot ceea ce face și spune realizează cu seriozitate. Așa că scurt și cuprinzător am zis: da! Nunta a avut loc la puțin timp după cererea în căsătorie și a fost un moment extrem de frumos și emoționant. Cred că e mai bine să se întâmple totul spontan, dintr-o dată, decât să aștepti ani de zile până să te căsătorești și astfel totul să devină o simplă formalitate și atât”, crede Malvina.

Text **Alice-Claudia Gherman**
Foto **Octavian Tibăr**
și **arhiva personală**

Soluții integrate pentru afaceri

■ **Continuitatea proceselor de afaceri**

Tehnici de recuperare a datelor după dezastre și gestiunea resurselor IT.

■ **Automatizarea proceselor de afaceri**

Eficientizarea introducerii datelor în sistemele de aplicații.

■ **Proiecte de infrastructură**

Servicii profesionale, aplicații mesagerie, soluții ERP, soluții de management de proiect.

■ **Dezvoltare software**

Expertiză .NET, XML, J2EE, dezvoltare baze de date, Content Management, Total Business Integration.

Str. Știrbei Vodă, nr. 150, sector 1, București, Tel.: 021 206 45 00; Fax: 021 312 41 99;
E-mail: office@netconsulting.ro; Website: www.netconsulting.ro

Cum se distra lumea pe la o mie opt sute

Balurile & petrecerile

de-acum un secol

După cartea lui Mircea Constantinescu Cum îndemult Bucureștii petreceau, lumea bună a vechiului București nu poate fi lipsită de cea mai intensă preocupare a ei: balurile. Ținute în „palatul de pe podul Mogoșoaiei, în palatele Cantacuzinilor, ale Sturdzeștilor («prăjitura de marmură de la Capul Podului» – C.Gane), ca și-n cele ale bancherilor evrei, greci, armeni cu nume păstrate și transmise, se înfîșeau mii de lumînări în caracatița policandrelor.“

Pe lângă mesele bogate și dansurile care țineau până dimineața, boierii tineri erau absorbiți de jocurile de noroc, jucându-și „viețile la loterie“ și de alte

practici care să-i scoată din banal cum procedase „Beizadeaua lui Caragea, de pildă, și-a comandat o așa-zisă sanie mitologică, făcută în urma carului lui Apolo, la care a înhămat șase cerbi și defilînd prin urbe spre stupoaia tuturor cu scaun la cap și cu alte obicei pămîntești.“

„Cele mai gustate petreceri pare-se a fi fost balurile mascate – și e de crezut – ocazii cu care femeile încercau și, cine știe, poate că și reușeau să epateze prin costumele lor de epocă, croite și asortate cît mai extravagant.“

Un ziarist din epocă, glumeț din fire, avea să dea niște sfaturi practice cu privire la rochiile doamnelor, mai exact cum poate ajunge crinolina un balon: „Sub jupă este aplicat un mic mecanism sui-generis care are o supapă și un piston. Cînd persoana care poartă crinolina trebuie să se pună în trăsură sau să se așeze într-o loge de teatru, ea deschide supapa, aerul iese și jupa nu mai are decît proporțiunile modeste ale unui vestiment patriarhal; dar dacă dînsa vrea să se plimbe sub un soare frumos, sau să intre în vreun salon, sub focul săgetător a o sută de priviri, aerul intră în țesături și crinolina se rotunjește cu majestate. Ah, aceste majestăți umflate cu pistonul!“

Cum luna cadourilor se petrecea pentru doamne la infinit, ca și sărbătorile

„Cele mai gustate petreceri pare-se a fi fost balurile mascate...“

(nici acum sărbătorile nu sunt de neglijat), ziarele ofereau cele mai bune locuri pentru cumpărături, de la opere muzicale (dansuri, romane, partituri), la fotografii și tablouri „nove americane”, iar pe Podul Mogoșoaiei magazinul d-lui Kling îmbia cumpărătorul cu aparate tocmai bune pentru jocurile de societate, cumpărate în special de sărbători: „Care

„Bulevard larg, frumos, care să fie o podoabă a orașului.”

erau ele? Discul magic al lui Boscă, care, la comandă, călătorește în orice... pălărie; magia Dr. Faust, prin care se puteau oferi, dintr-o butelie umplută cu apă, diverse vinuri (invers era și este oricine în stare!), lapte sau cerneală; «portcigarul magic» în care țigările și tutunul dispar tot la comandă și idem revin; magice evantaie pentru dame, ce se rup în bucățele, dar, prin suflare deasupra-le, se realcătuiesc în ceea ce au fost; cărți, și ele magice, cărora, prin comandă li se dictează să sară din pachet, cu rîndul și pe alese; o lanternă magică, lăsînd vederii tuturor peisaje, chipuri, culori pe perete...”

Dar astea sunt jocuri pentru adulți, pentru copii au trecere „trenuri electrice, tractoare, rachete, buldozere etc. pe lîngă cele peste 3 mii de jucării aduse din Franța și Germania (Nürnberg).”

Cît despre balul curții regale „Cu totul alt public, zgîrcit la număr, select și oficial avea permisiunea să converseze, să bea și să valseze la balurile regale din miezul lui Făurar.” Presa era la mare căutare în epocă, anunțând „baluri și serate, alături de războaie, greve, manifestații, scumpiri ale pieței, discursuri, sinucideri...” În plus, erau și altele care aduceau nemulțumire oamenilor obișnuiți care nu frecventau balurile: electrificarea liniilor de tramvai era anevoioasă, chiriile și impozitele mari, și „S-a inventat și noțiunea de casă de raport, adică blocuri cu multe vagoane de înoptat. Tot bucureșteanul năzuia să închirieze, mai cu seamă cînd frigul împrușcă pe golani de pe ulițe.”

Că tot vorbim de ulițe, Gheorghe Crutcescu în *Podul Mogoșoaiei* nu le poate imagina, în 1890, fără cafeneaua *Macca*: „Cafeneaua e unul din locurile patetice din București. În lumina tulbure a becurilor electrice care ard aci și vara, la amiază, o faună stranie își duce un trai amărit. Într-un colț, doi samsari bătrîni joacă în tăcere mahjong; un evreu gîrbovit șoptește altuia cu pasiune, îndelung, cine știe ce proiecte, cine știe ce confidențe; altul, singur, cu ochi adînci, triști și pierduți, pare că urmărește, în altă lume, un vis milenar. Pînă să dai iar în lumina Podului, ieșind din această axisie, este o plăcere să te oprești cîteva clipe la anticăria *Pach*, unul din cei trei-patru anticari din București unde poți răsfoi, sta de vorbă, și pleca fără să cumperi.”

În 1857 Bulevardul se întindea între Podul Mogoșoaiei și str. Colței, iar Academia, împreună cu turnul Colței, era „singurul monument demn de văzut în București.” Prin 1872, lîngă Universitate era cîmp deschis. Francezul Ulysse de Marsillac imaginase, pentru Bucureștiul

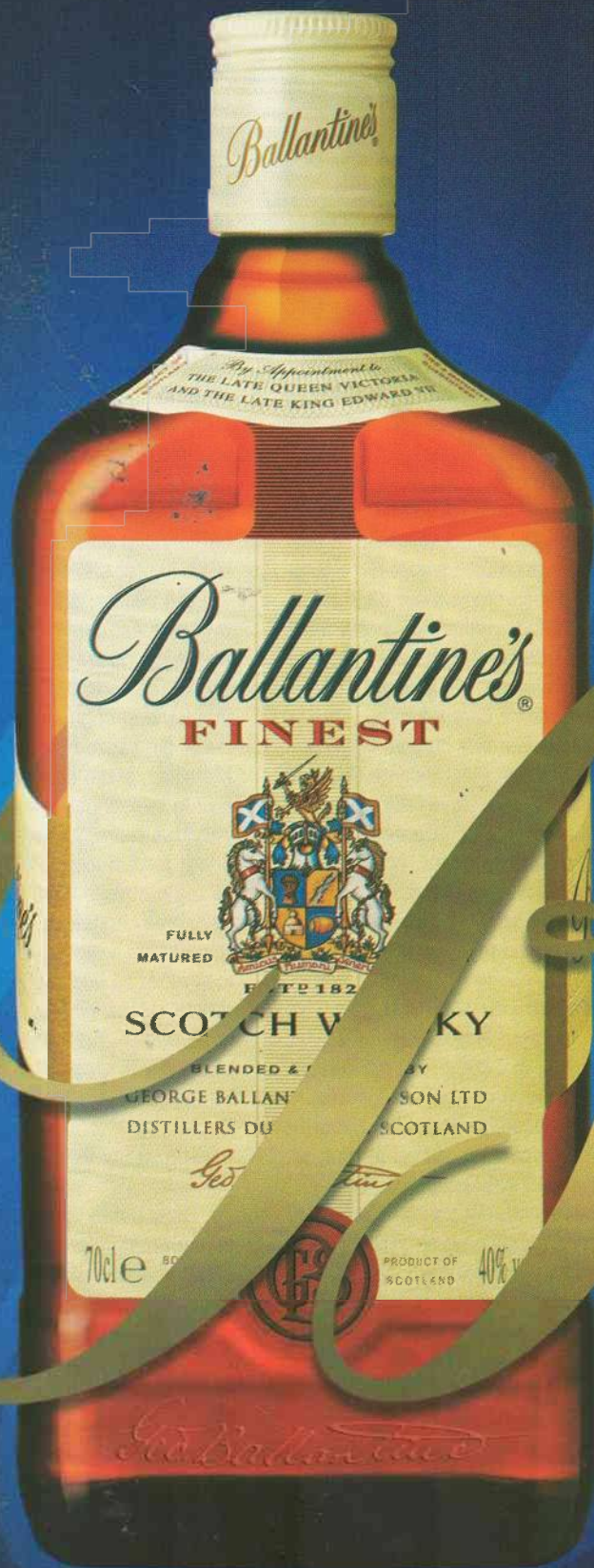
pe care îl iubea atît de mult, un „bulevard larg, frumos, care să fie o podoabă a orașului. Și în *Journal de Bucarest* din 1872 propune ca „în partea rămasă liberă, cea din fața Universității, să se construiască un subteran mare, din Podul Mogoșoaiei pînă în str. Colței. Tunelul acesta, luminat puternic cu globuri diferite colorate, să cuprindă tot ce poate folosi desfătării ochiului și minții, acvariu cu toate vietățile mării. Peșteri cu stalactite și stalagmite, cascade luminoase și pivnițe boltite, calde iarna, răcoroase vara, în care să se așeze birturi și berării... Deasupra subteranului, și pe toată lungimea lui, să se ridice, pe coloane subțiri, un acoperiș înalt, din fier și sticlă, care să se poată deschide după anotimpuri și, sub această boltă străvezie, vedea o grădină minunată, cu bazine și pavilioane și izvoare șerpuiind printre flori, iar în grădină, teatru de comedii și vodevili, parchet de dans, chioșc de muzică, restaurante, săli de lectură...”

Din păcate, proiectul lui Marsillac nu a avut succes, unul dintre motive fiind și că Academia nu putea tolera lîngă ea „scene de vodevil și săli de dans”. Erau probleme și în proiectul prelungirii bulevardului, din cauza hotelului *Herdan*, credea Marsillac, și din cauza faptului că terenul e prea mlăștinos: „Ulysse de Marsillac a prevăzut multe. A prevăzut că odată și odată vor fi Bucureștii pavați în întregime, că toate străzile vor fi luminate, că orașul va ajunge capitala cea mai populară a Răsăritului; a prorocit chiar, într-o zi de inspirație, că bucureștenii vor putea merge, odată, pînă la un cîmp apropiat unde mașini zburătoare îi vor duce în cîteva ore la Viena, Roma sau Paris... dar viitorul Bulevardului Elisabeta nu l-a ghicit.

«Cîțiva rari trecători»... «fantomă de bulevard»...!

De-ar putea învia bătrînul Marsillac numai un sfert de ceas, oricînd, zi de săptămînă sau sărbătoare, iarna sau vara, pe ploaie sau pe soare, și să vadă ce-i pe bulevardul sortit de dînsul pustietății, să vadă turma, cum se mișcă încet, încet, din lipsă de loc unde să-și pună picioarele, cum se mișcă fără scop, fără gînd, fără odihnă... Răsar ghiociei, înfloresc liliacii, îmbălsămează teiul, cîntă păsările, se scutură macii, se ofilesc bujorii, cad frunzele, ce știe turma? Zi după zi, an după an, coboară bulevardul, la Brezoianu face sînga împrejur, trece pe calea Victoriei, la teatru face sînga împrejur, coboară iar pe calea Victoriei, suie iar pe bulevard, se oprește iar la Brezoianu...”

text Violeta Ion

Antiques

THE SCOTCH

TUB, un proiect pentru un București aspectuos

V-ar plăcea să vedeți zona Uranus încadrată de parcuri cu flori, unde să vă puteți plimba în voie? Sau zona centrului istoric al Bucureștiului cu cafenele și clădiri proaspăt refăcute păstrând însă parfumul arhitecturii de altădată? **TUB**, proiectul lansat în cadrul celei de a V-a ediții a Anualei de Arhitectură București, organizată de către Ordinul Arhitecților din România – Filiala București, tocmai asta a încercat să facă. **TUB** este o viziune nouă asupra unei capitale europene al cărei centru istoric lasă de dorit. Un centru pe care toți îl blamează, dar mai nimeni nu face ceva pentru a schimba situația. Scopul manifestării a fost acela de a atrage atenția locuitorilor Capitalei asupra importanței arhitecturii în definirea vieții urbane printr-o serie de proiecte care au reunit arhitecți, investitori, reprezentanți ai administrației locale și societății civile.

Întregul eveniment – Anuala de Arhitectură București 2007 – a încercat să susțină o viziune panoramică bazată pe trei coordonate: *Trecut*, *Prezent* și *Viitor*. Secțiunea *Trecut* a reunit expoziții de fotografie dedicate Stilului Neoromânesc – Case care plâng – Fața ascunsă a Bucureștiului – toate punând accentul pe potențialul patrimoniului bucureștean deja construit. Secțiunea *Prezent* a reprezentat o secțiune concurs la care au participat diverse proiecte de arhitectură, de amenajări și design interior, de restaurare și reabilitare, studii și proiecte încercându-se să se găsească, printre numeroasele proiecte, soluții pentru prezentul arhitectural al orașului. Secțiunea *Viitor* a fost poate cea mai spectaculoasă secțiune, ea a inclus expoziția de fotografii și proiecte **TUB** (*TransCentral Urban București*), mai exact, o serie de proiecte de transformare a spațiului actual urban central al Bucureștiului într-o zonă de recreere și atracție turistică. **TUB** a suscitât cele mai multe discuții, mai ales că expoziția a relansat ideea creării unui brand pentru București, prin conturarea unei strategii

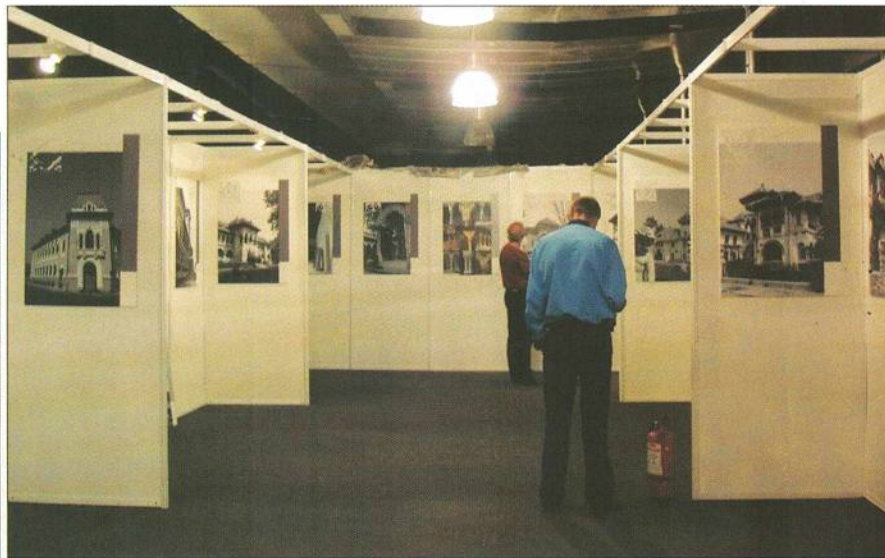

Proiectele pentru Bucureștiul de mâine își așteaptă finanțatorii

de dezvoltare pe termen lung, care să susțină imaginea viitoare a Capitalei României.

„Din punctul nostru de vedere, proiectul **TUB** ar putea începe și mâine, dar nu ține doar de noi. E destul de greu de evaluat când va începe el, pentru că e o lucrare extrem de complexă care are o

zonă de infrastructură de străzi cu scaruri publice. El conturează un traseu pietonal alternativ, pornind de la infrastructura deja existentă – străzi, scaruri, piațete – completat separat de sistemul carosabil deja existent. Acest proiect poate fi unul care se dezvoltă pe cinci-zece ani. Sunt studii de fezabilitate care trebuie relaționate cu diverse dezvoltări, posibil și la clădiri, ceea ce ar duce la suplimentarea investiției. Nu pot face acum o estimare în cifre, dar pot să spun că în cadrul proiectului zona pietonală are în jur de opt-zece kilometri și că e destinată atât pietonilor cât și bicicliștilor și cuprinde toată zona centrală. Din punct de vedere al banilor e imposibil de estimat, pot apărea, local, diverse situații de refacere a unor infrastructuri, situații de pasaje care pot fi rezolvate de la sume simple la de zece ori mai mulți bani. Practic, e dificil să estimez acum. **TUB** poate să înceapă ca strategie și de anul acesta, în contextul în care se are în vedere această viziune ca o posibilă politică locală. Drept urmare, ea poate să fie implementată pe un fel de studiu de fezabilitate punctual și atunci se vor face niște echipe pe zone de proiectanți care să implementeze un proiect de detaliu, de execuție care să fie dat unor firme de construcție efective”, explică Mario Kuibuș, coordonator proiect **TUB** (camere urbane).

Piața imobiliară – o spun toți – s-a dezvoltat amețitor în ultimii ani. Se construiește practic pe fiecare metru pătrat disponibil din marile orașe ale țării. La București, după cum era și firesc, acest lucru este extrem de vizibil, aproape că se urlă în gura mare: construim! Un lucru normal având în vedere că orice Capitală tinde să se extindă, să se dezvolte, să progreseze, nu să regreseze. Și totuși se construiește haotic și lipsește o viziune clară asupra a ceea ce se vrea a fi Bucureștiul. E bine, e rău? Arhitecții s-au întâlnit să discute acest lucru în cadrul Anualei de Arhitectură București 2007. (Interviu cu Bruno Andreșoiu, vicepreședintele Ordinului Arhitecților din România.)

„În București se construiește mult și prost”

▶ Cât de bine sau de prost se construiește în Bucureștiul anului 2007?

– Din punctul meu de vedere, ca reprezentant al *Uniunii Arhitecților din România*, în București se construiește foarte prost, la standarde destul de scăzute. Această afirmație este susținută de mai multe aspecte: calitatea arhitecturii, care de foarte multe ori este lăsată complet deoparte, mult în urma cifrelor profitului de pe urma acelor construcții; pentru foarte mulți dezvoltari imobiliari, arhitectura chiar nu contează, apoi situația e relevantă și de nivelul de investiție pe care dezvoltatorii imobiliari sunt dispuși să o facă în construcțiile noi, un nivel adesea sub demnitatea unor edificii publice. Asistăm din aceste motive la apariția unor clădiri care, indiferent de prestația arhitecturală, sunt extrem de slabe.

– **S-a vorbit în cadrul conferinței de presă prilejuate de începerea Anualei de Arhitectură București 2007 de o structură urbană bolnavă în București. Vă rog să ne dați exemple de boală urbană în Capitală!**

– E destul să ieșiți pe stradă și să constatați că nu aveți pe unde să mergeți ca pietoni. Asta pentru că vă loviți tot timpul de mașini, inclusiv pe trotuare, apoi abia puteți respira. Puteți constata, de asemenea, că la doi ani de la închidere, centrul vechi al Bucureștiului este complet părăsit și distrus. Mai mult, se fac zilnic abuzuri asupra monumentelor de patrimoniu. Și mai e ceva: nu uitați că suprafața de spațiu verde dispare de la o zi la alta, iar confortul vieții în oraș scade.

– **Cum educă Anuala de Arhitectură București publicul larg?**

– Ideea nu este neapărat să educăm prin această expoziție publicul larg ci să-i trezim interesul pentru arhitectură și pentru un anumit gen de discurs urban, în speță pentru o arhitectură de calitate. Nu vrem neapărat să-l educăm pe bucureștean cu orice preț, ci să îi spunem că ar trebui să îi pese cât mai mult de orașul său. Și mai vrem să evidențiem un fapt, că nu trebuie demonizați absolut toți arhitecții pentru construcțiile urâte care apar în oraș – evident, au și ei o parte din vină, dar nu e doar vina lor – fiindcă avem de-a face cu

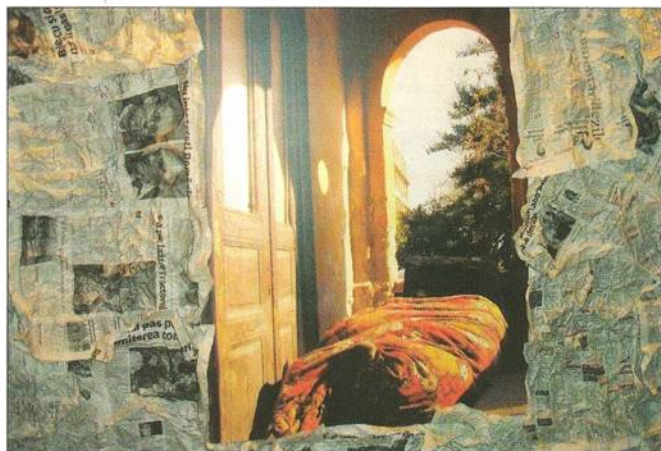
o vină combinată. De aceea trebuie, împreună, să facem ceva, împreună cu oamenii care doresc să-și facă o casă, împreună cu cei care au nevoie de birouri etc.

– **Care e zona din Capitală unde pot fi identificate cele mai multe kitsch-uri?**

– Nu știu dacă e o zonă cu cele mai multe asemenea urâtenii, dar zonele acelea în care s-a construit foarte mult în ultima perioadă, în general cele care se dezvoltă foarte mult acum. Acolo unde s-a extins orașul, asta poate și pentru că în zona centrală exista deja un țesut urban destul de stabil, acolo e mai greu să inserezi foarte multe construcții noi din zona kitsch-ului. Noile zone rezidențiale, unde nu au fost investiții concertate ci fiecare a construit după cum a considerat – Pipera (cel mai cunoscut pentru că e în nordul Capitalei și se dezvoltă cel mai mult acum), dar și Ghencea, Berceni, sunt cam în aceeași situație, chiar mai dramatică decât în Pipera uneori.

– **Se spune că Bucureștiul nu are un centru frumos dacă îl compari cu Viena, Budapesta, Praga etc. Ce se poate face?**

– Vorbim de structuri urbane extrem de diferite. Dacă Bucureștiul nu are un centru de tipul celorlalte capitale vest-europene nu înseamnă că nu există o zonă centrală a Bucureștiului sau că nu există un potențial urban interesant cu zone vechi construite. E adevărat că Bucureștiul nu are case din secolul al

„O casă kitsch sau una foarte urâtă este aceea care folosește un limbaj arhitectural în mod necuvenit, spunând prin aceasta orice vreți să înțelegeți. Folosirea unor cromatici aiurea, a unor volumetrii, forme stranie, folosirea unor raporturi și proporții ciudate, imixtiune de stiluri, imixtiune de intenții. Sunt o mulțime de elemente ale vocabularului kitsch pe care le putem observa la covârșitor de multe construcții noi apărute în București și în toată țara.”

XVIII-lea. Bucureștiul este un oraș mult mai nou în comparație cu alte capitale europene, deci este greșit să-l comparăm, dar are un potențial pitoresc mult mai mare sau va avea un potențial de pitoresc mult mai mare care, însă, la momentul actual, nu este speculat. Nu trebuie să ne plângem că nu avem ceea ce au Budapesta, Praga ori Viena, dar ar trebui să ne preocupăm de ceea ce avem și să speculăm, să ne preocupăm și să valorificăm ceea ce există deja. Bucureștiul are un specific de care s-au îndrăgostit o mulțime, de călători străini începând cu secolul al XIX-lea și în perioada interbelică, dar, din păcate, la momentul actual autoritățile nu mai par preocupate de el. Încet, încet, clădirile din zona respectivă se degradează. Tocmai de aceea noi am inițiat expoziția *TUB*, în cadrul *Sălii Dalles*, spre a oferi o viziune urbană la care au colaborat mai multe birouri de arhitectură din București și care încearcă să prezinte ceea ce v-am spus mai devreme: că Bucureștiul poate fi făcut mai plăcut, mai confortabil. E un proiect, care doar în clipa în care există intenții din partea autorităților, a Primăriei București, poate începe. Aceste demersuri urbane de mare amploare nu pot fi niciodată doar opera unor arhitecți, au nevoie de o intenție, dacă nu politică, măcar administrativă, care să stabilească direcțiile de dezvoltare.

text și foto, **Alice-Claudia Gherman**

Tutankamon

zboară clandestin între București și Cairo

Destul de simpatic pentru o mumie, *Tutankamon* este înalt de vreo doi metri și jumătate și, împreună cu vulturii săi, cântărește 140 de kilograme. A fost făcut din gips, cupru, alamă, lemn, sticlă, pilitură de bronz... Plus muncă de ocaș și talent cu carul. Ați ghicit, e o provocare artistică. Atât de fascinantă încât președintele Egiptului, Hosni Mubarak, a invitat-o la Cairo, de îndată ce a văzut-o pe internet. Ca oaspete de seamă al Muzeului de artă modernă. „Regina-mamă”, Maira, creatoarea și proprietara lucrării, n-a zis nu. Ba a fost chiar încântată că invenția ei în materie de arte plastice, *metalomagia* (despre care *Flacăra* a publicat un articol, în primăvară), are, deja, admiratori și peste hotare. Exista doar o mică problemă. Ea nu zboară cu avionul, că moare de frică. Și nu-i venea să-l lase pe *Tutankamon*, așa, brambura prin lume! Prietenii au convins-o că dacă apelează la o companie de asigurări poate sta liniștită. Zis și făcut, a semnat un contract cu firma *Kunstrans*. Transportul până în Cairo și asigurarea costau 7.500 de euro. Nu avea banii ăștia „la purtător”, așa că și-a vândut mașina. Actele au fost făcute cu mențiunea „export definitiv”, pentru că Maira nu mai avea nimic de vândut, în momentul acela, ca să mai facă rost de încă pe atâția euro, pentru repatrierea faraonului, după ce se va sătura de stat în Egipt. Și-a asumat riscul, în ideea că, între timp, se va întâmpla o minune. Și,

Pe șantiere arheologice, în expediții misterioase ori în laboratoare sofisticate, egiptologii din toată lumea se întrec în a descoperi noi amănunte despre viața și moartea (sau nemurirea!) faraonului Tutankhamon. Prin mijloace mult mai modeste, respectiv o invitație la o cafea, noi am descoperit-o pe cea mai tare! Ultima pasiune a lui Tutankamon este să zboare cu avionul, între București și Cairo, fără acte!

când colo, chiar așa! După ce și-a vizitat strămoșii și a văzut cam cum stă treaba prin Cairo, timp de cinci luni, *Tutankamon* s-a întors la București. Într-un mod inexplicabil. Tot cu avionul, cursa LH7460A, din 8 aprilie 2007, dar fără acte și fără „să-și plătească” biletul de zbor. Cât despre asigurare, nici vorbă!

Călătoria lui s-a anunțat sprâncenată încă de la plecarea din țară. La începutul lui decembrie 2006, asiguratorul l-a luat, frumos, din atelier, cu o mașină blindată. L-a „îmbrăcat” într-un „sarcofag” special, cu structură termoizolantă, astfel încât să nu fie deranjat de variațiile foarte mari de temperatură din cala avionului. Apoi, cu un teanc de acte după el, inclusiv aprobări de la patrimoniu, „coletul” a luat-o spre țara piramelor, *par avion*, de la Otopeni. După două zile, Maira primește un telefon de la președintele companiei de asigurări: „Știți, am două vești, una bună, alta proastă. *Tutankamon* e sănătos, n-a pățit nimic. Doar că s-a întors la București, cu o altă cursă și fără documente. Toate actele lui sunt în terminalul din Cairo”. Ca să nu leșine, proprietara a dat-o pe glumă: „Poate nu-i place în Egipt!”. „Nu știu, doamnă, chiar nu înțeleg ce s-a întâmplat. Dar stați liniștită, am obținut copii după toate

documentele și astăzi îl trimitem înapoi”. Faraonul nostru a plecat iar spre Egipt, de data asta ajungând cu bine. A stat cuminte în Muzeul de artă modernă, chiar la intrare, în partea stângă, aproape cinci luni. A fost admirat, comentat, fotografiat de presă și de vizitatori. Între timp, de dor și de jale, Maira se ruga să se termine odată Bienala Internațională de de artă de la Cairo și să-i vină „odorul” acasă. Dar cum, că era „export definitiv”? S-a gândit să-i scrie președintelui Mubarak, că doar el a invitat-o! Să-i spună că n-are bani de „repatriere” și să facă el cumva să-i trimită faraonul înapoi. Prietenii iar au sfătuit-o: „Stai liniștită, ai văzut că e băiat descurcăreț, găsește el o cale să vină acasă”. N-o să credeți, dar a găsit-o! Iar a zburat clandestin, gratis și fără documente, de la Cairo la București. În 20 aprilie, proprietara a primit o recomandată cum că trebuie să-și ridice un colet din depozitul de la Otopeni. Când a ajuns acolo, surpriză! Funcționarii din toate birourile, între care a alergat timp de opt ore, o întreba de acte. Coletul a venit fără și adresa de pe „sarcofag” nu era suficientă pentru eliberare. După investigațiile de rigoare, s-a constatat că documentele iar rămăseseră în Aeroportul din Cairo. Plictisit, probabil, de atâta birocrație, *Tutankamon* și-a etalat puterile sale magice. Altfel nu ne putem explica apariția întâmplătoare a unui fost funcționar de la Otopeni, care o cunoștea pe Maira, dar îi știa și pe lucrătorii aeroportului. Pe barba lui, faraonul a fost „eliberat” din terminal, contra unei taxe de depozitare de 100 de dolari. Pentru că trecuseră, deja, câteva zile de când zăcea pe acolo. Actele de la Cairo nu i-au ajuns nici până acum. Întrebat despre această situație incredibilă, Radu Stelea, directorul *Kunstrans*, nu a găsit nici o explicație plauzibilă: „N-am mai pățit niciodată așa ceva, deși lucrez de 30 de ani în companie. Singura explicație ar fi că lui *Tutankamon* îi place să zboare clandestin!”

text: **Liliana Petruș**

foto: **Octavian Tibăr**

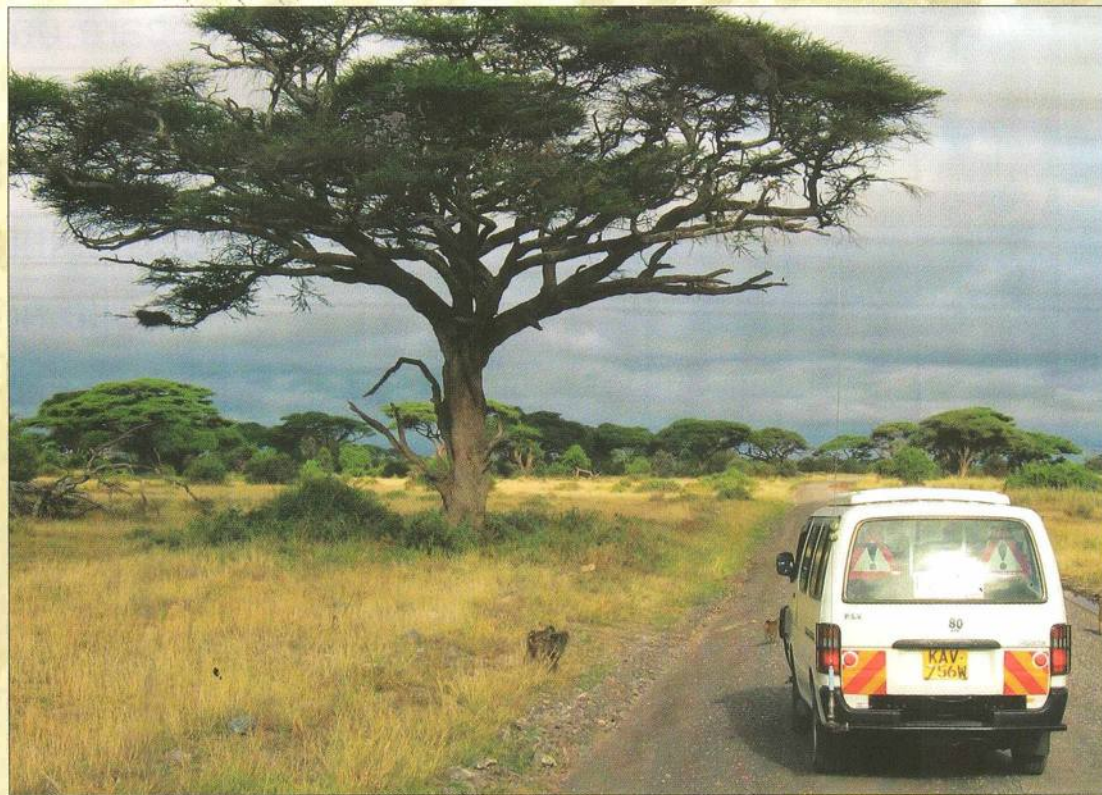

De fiecare dată
când te urci la volan, ești altul ...
... dar nu știi când se poate rupe filmul.
Ar fi bine să treci mai întâi
pe la noi!

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE

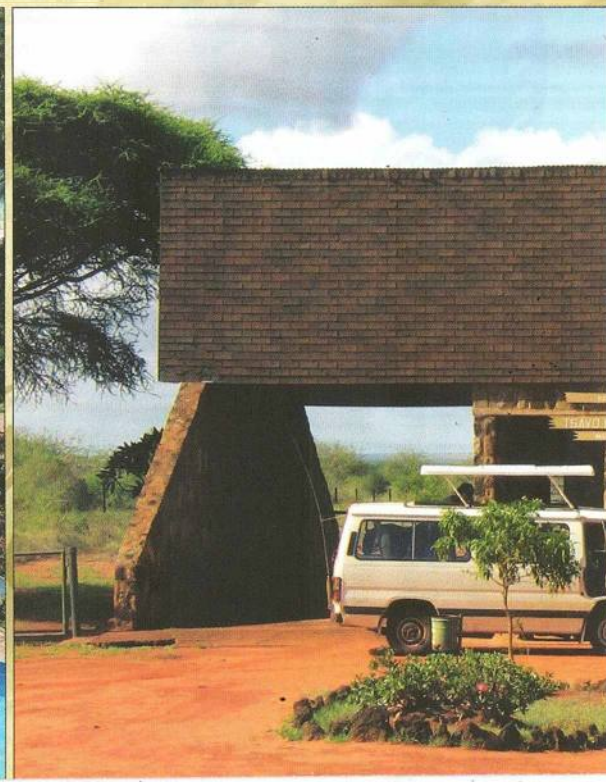
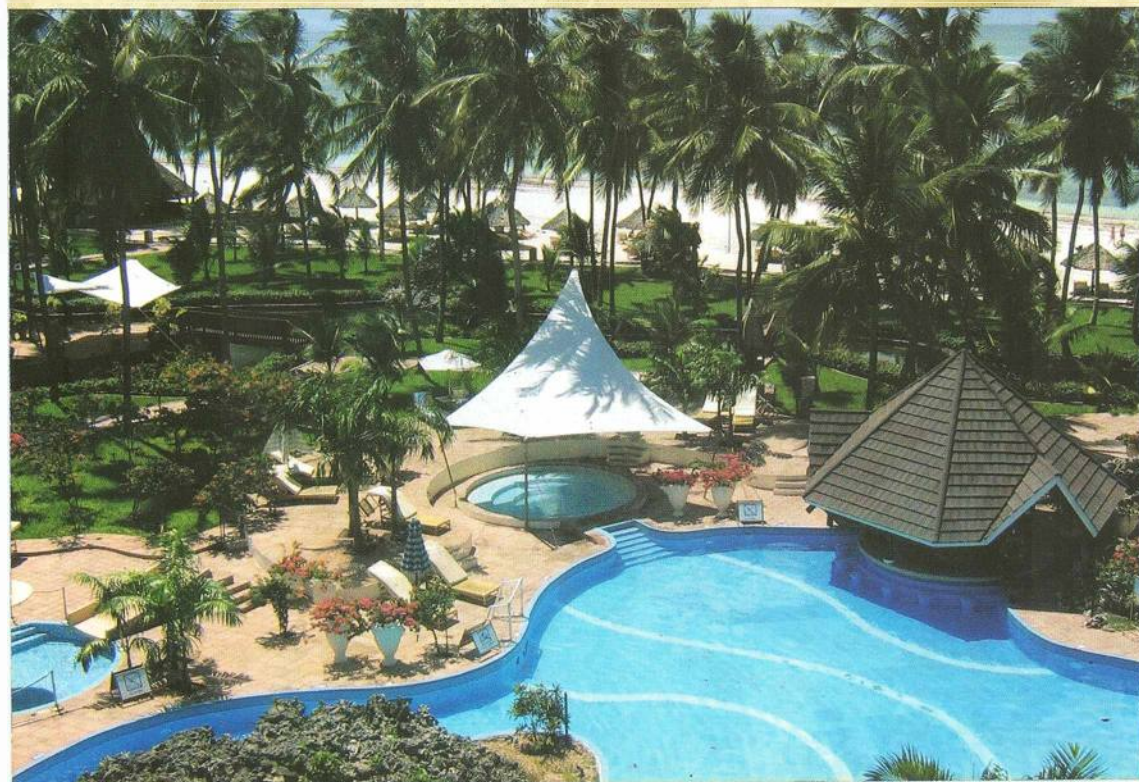
Safari în Kenya și sejur la Oceanul Indian

Cine ajunge în fantastica țară africană își dorește, întâi de toate, să experimenteze viața sălbatică de prin savane. Discovery pe bune... Abia apoi, dacă mai are timp (deși, fie vorba-ntr-o noapte, ar face bine să-și găsească!) se răsfăță pe țărmurile cu nisip alb, udate de apele turcoaz ale Oceanului Indian.

Și eu am pățit la fel. Mi-am dorit cu orice preț un safari kenyan. Nici prin gând nu-mi trecea că aș putea face altceva pe legendarele pământuri ale masailor... Așa că am alergat după cele mai impresionante capturi foto... antilope gnu, elefanți roșietici, ciudatele păsări marabu, zebre agitate, gazele Thomson, girafe, chiar și minusculele antilope Dick-Dick (ce nume predestinat!) mi-au ieșit în cale în parcul Amboseli. Mă lăsasem condus de Patrick, un șofer al naibii de negru și de prietenos, care râdea întruna, dezgolindu-și dinții cei mari și albi, ca niște boabe de fasole perfecte. În microbuzul nostru se mai aflau Richard, un francez care știe Kenya ca pe propriile buzunare, și două fete de la *Butterfly Tourism*, Claudia și Ioana.

Amboseli are vreo 400 de kilometri pătrați și e un loc dominat de întinse câmpii uscate. Orizontul se pierde în depărtare, iar cerul devine realmente una cu pământul. Kilimanjaro, cel mai impresionat munte african, localizat geografic în Tanzania, se vede spectaculos din Amboseli. De fapt, una dintre cele mai cunoscute imagini ale Kenyei reprezintă niște turme de elefanți traversând câmpiile Amboseli, cu Kilimanjaro, răsărind maiestuos, undeva în spate. Și tot Amboseli este casa celor mai multe comunități de masai. Puternici și independenți, masaii sunt oameni care încă mai cred în

Mare noroc: am întâlnit trei animale din seria *Big Five*

tradițiile și ritualurile pe care le-au moștenit de pe vremea când toate popoarele erau organizate în triburi și ginți. Ei nu se consideră doar niște locuitori ai zonei. Pretind că sunt parte integrantă din viața pământului, așa cum pământul este parte din viața lor. Unii acceptă să lucreze în turism, devenind un fel de bodyguard ai celor ce se încumetă să meargă în savană. În comunitățile de masai, bărbații au grijă să ducă ritualurile mai departe și merg la vânătoare. De altfel, numai masaii mai au voie să vâneze în Kenya. Femeile cresc copii, construiesc casele din lut, punându-le acoperișuri de nuiele, au grijă de sat, fac mâncare, haine și podoabe.

Amboseli este renumit pentru turmele imense de elefanți și pentru cetele de bivoli. Ne-am întâlnit și cu unii și cu alții. O turmă de bivoli ne-a răsărit, la un moment dat, în partea stângă a microbuzului. Ne vedeam, cu băgare de seamă, de fotografiile noastre, când în partea dreaptă a răsărit o leoaică. Ne-am dat seama că suntem folosiți drept paravan, dar și bivoli s-au prins de intențiile ei, trătând-o cu sictir. Richard a început să ne povestească de *Big Five* – cele cinci animale periculoase pentru om: leul, elefantul, bivolul, rinocerul și leopardul. „Cine întâlnește trei dintre cele cinci animale într-un safari de trei zile, poate spune că a avut noroc”. Noi, de exemplu, am avut. În afară de babuini, struți, marabu, hipopotami și alte și alte specii, ne-au invadat obiectivele aparatelor foto și vreo câteva turme de elefanți. Pierduți în savană, fiecare în parte seamănă cumva cu tăurașul Ferdinand, dar de vreo două ori, masculul dominant, cu trompa lui şuierândă, abia s-a abținut să nu ne atace.

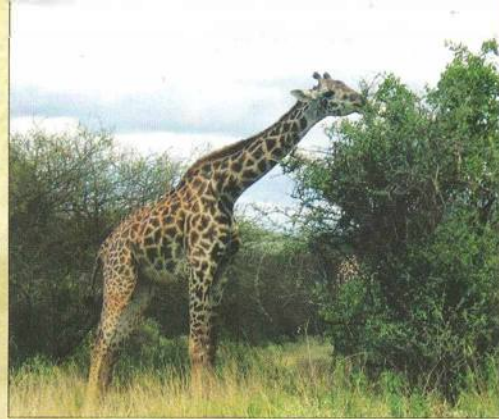
În Amboseli, am dormit într-un lodge

de patru stele. O construcție care n-are nimic dintr-un hotel obișnuit. Un fel de bungalow, cocoțat pe niște stâlpi de 4-5 metri, direct în inima savanei. Ca să ajungem la recepție, trebuia să apăsăm pe un buton și să așteptăm până venea un masai care ne asigura protecția. Alte lodge-uri sunt corturi de lux, tot de 4-5 stele, acoperite cu stuf, cu băi luxoase și confort pe măsură.

Am mâncat tot felul de frigărui, din cele mai diverse cărnuri, de la iepure, la pui, oaie și vită. Totul mergea ca uns cu *dawa*, o băutură locală pe care orice chelner ți-o prepară cu 25 de grame de votcă, suc de lămâie, cinci cuburi mari de gheață... În tot acest amestec, se înmoaie un băț trecut prin zahăr brun, miere și încă un ingredient secret, pe care nimeni n-are de gând să-l spună turiștilor. Oricum, am aflat că *dawa* înseamnă doftorie și că te tratează de toate bolile pământului.

La sfârșit, vă spun pe scurt ce surpriză am avut când am ajuns pe coasta kenyană, acolo unde savana cea sălbatică se întâlnește cu Oceanul Indian. Mombasa, de exemplu, este un paradis tropical, palmierii dau bestial pe nisipul de-o albeață impresionantă și te lasă mut. Turcoazul oceanului împreună cu recifurile spectaculoase de corali sunt incredibil de frumoase și-ți conferă o stare de bine etern. De fapt, recifurile au creat plaje ideale, apa e calmă, zilele sunt mereu însorite, iar nopțile sunt irezistibil de plăcute, mai ales dacă mergeți prin cluburile, restaurantele și discotecile de pe țărm. Dincolo de recifuri, sunt corali vii, pești colorați, broaște testoase și delfini. Iar pereții recifurilor oferă, de asemenea, grădini imense, frumoase, de corali.

text și foto: **Ciprian Enea**

Cele mai bune oferte

Agentia Butterfly Tourism

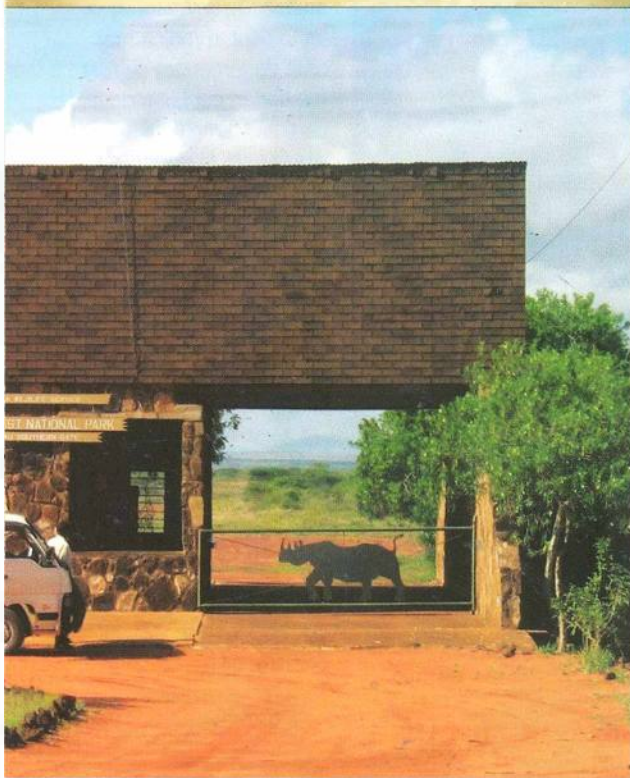
www.butterfly.ro,
tel.: 021/223.78.03

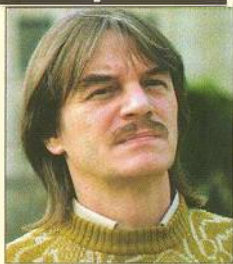
- Sejur combinat cu safari Mombasa – Tsavo – Amboseli – 1.459 euro/pers. Tariful include: 7 nopți cazare în lodge categoria A, demipensiune, asistență pe tot parcursul safarului, șofer, microbuz cu 6 locuri.

Agentia Prestige Tours

www.prestigetours.ro, tel.: 021/319.77.94

- Safari Abenteuer Kenia – 2.180 euro/2 persoane. Tariful include: 7 nopți cazare în hoteluri sau lodge-uri de 4*, pensiune completă, transport cu minibus, asistență turistică, ghid.

Tudor Călin Zarojanu

O scenă politică pulverizată

Imediat după recrearea sa, în decembrie 1989, Partidul Național Liberal a început să se înmulțească. Prin sciziparitate. Așa a apărut „aripa tânără”, dar imediat din aceasta s-a desprins Noul Partid Liberal, condus de Viorel Cataramă. Ca disidentă. La disidentă, NPL s-a lăsat, logic, reabsorbit de PNL, căci, se știe, minus ÎNMULȚIT cu minus dă plus (și nu „minus CU minus”, cum se tot spune, ceea ce ar însemna că dacă dai bani de două ori devii bogat).

Tot liberalii au inventat și partidele personale, căci am avut o vreme PNL-Q și PNL-C, după inițialele celor doi președinți care se contestau reciproc. Și tot în zona asta au apărut partidele deosebite prin apartenența sau nu la o alianță: PNL-CD.

N-ar trebui să uităm nici aberația absolută de a-l propune pe Regele Mihai candidat la președinție – fără a-l consulta, firește, căci era evident ce-ar fi răspuns.

Și uite-așa, cu un Partid Socialist Liberal (!!), o alianță FSN-PNL-AT, o infiltrare în guvernarea FSN, un PL '93, bașca ploaia de partide care, deși nu aveau liberalismul în titulatură, se revendicau de la el (PUNR, PAC, PAR/UPD, PUR/PC), au trecut anii. Văzuți în 1990 drept cei care puteau reorienta România dinspre stânga spre dreapta, insistând ei înșiși – cel puțin prin vocile tinerilor – pentru o

terapie de șoc, în care coada comunistă a câinelui mioritic ar fi trebuit tăiată brusc, nu cu încetinitorul (și, pe cât posibil, transversal, nu longitudinal – cum s-a întâmplat în realitate), liberalii au ajuns să se atomizeze. În plus, au tratat straniu alianțele. Să amintim doar faptul că, după ce PNL a făcut lobby insistent, de ambele părți, pentru ca PAC să revină în Convenție, o dată acest lucru petrecut, au ieșit liberalii!!

Și totuși, când nimeni nu se mai aștepta, miracolul s-a produs: aproape pe neobservate, toate formațiunile de esență liberală au ajuns sub același acoperiș, iar orgoliile au fost cumva temperate. Pentru prima dată după un deceniu și jumătate, există un singur partid liberal. Meritul incontestabil al acestui moment îi aparține lui Valeriu Stoica. Din nefericire, imediat după aceea, liderul PNL a decis să se retragă din funcție, instalându-l în această poziție pe Theodor Stolojan. Judecata fostului președinte – cum că un om venit din afară va asigura echilibrul tensiunilor care continuau să mustească – s-a dovedit a fi greșită. Nu peste mult timp, Theodor Stolojan s-a retras la rândul lui (din motive încă nebuloase) atât de la șefia partidului, cât și din cursa pentru președinția României. Ce-a urmat se știe. Astăzi, liberalii sunt din nou rupți în două și mă tem că se vor fragmenta și mai mult. Ca și CDR, Alianța DA s-a pul-

verizat. Iar acum, pe fondul luptelor la baionetă între PNL și PD-PLD, între liberali și Traian Băsescu, între Băsescu și Parlament, PNL înființează un „pol de centru-dreapta” cu două partide fantomatice. Unul – umbra umbrei a ceea ce a fost cândva PNȚCD; celălalt – formațiunea minusculă a ex-președintelui Emil Constantinescu, cel autodeclarat ca învins de către Securitate și scârbit de politică.

De partea cealaltă, PD – care a migrat de la stânga la dreapta – încearcă la rândul lui să-și „tragă” o alianță cu gruparea Stoica-Flutur-Stolojan.

Toate acestea se întâmplă în primul an de apartenență a României la Uniunea Europeană, adică exact când e nevoie, mai mult ca oricând, de un partid liberal puternic. Nu-i vorbă că și stânga politică românească e în degringoladă. Deci dreapta nu, stânga nu – ce mai rămâne? Teoretic, centrul – ceea ce n-ar fi rău. Dar România n-are centru, după cum n-are o clasă de mijloc. Pentru a completa tabloul, PRM pare să se fi plictisit, PC a căzut de mult sub pragul electoral și nici UDMR nu se simte prea bine.

Ce rămâne, deci? Cu cine defilăm în Europa, cu cine construim România europeană? În nici un caz cu declarații belicoase, suspendări, referendumuri și motiuni. Ar trebui să mai și FACĂ oarecine oarece. Dar cine? ■

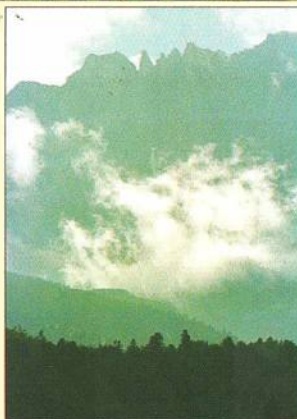
Progresul, la noi și la ei

De la 1 iunie, în 15 județe ale României permisele de conducere, certificatele de înmatriculare auto și plăcuțele de înmatriculare se pot obține în maximum două ore. Din același moment, cazierul judiciar se eliberează pe loc – deocamdată doar în 10 județe. Merită aplaudat. Între timp, însă, Carlow, Irlanda, a devenit primul oraș din UE cu acoperire integrală wireless, iar statul se pregătește să devină întâiul din Uniunea Europeană în care internetul va fi accesibil de pe orice arteră principală a mediului urban. Deh!, se pare că sunt totuși cu un pas înaintea noastră. ■

Retrocedări de munți

Ziarele scriu că 1.000 (o mie) de hectare de pădure, dintre care 366 în platoul Bucegi (foto), ar fi fost retrocedate prin transferuri ilegale, unele în zone exceptate de lege, altele în rezervații naturale, strict protejate. Asta s-ar fi întâmplat în favoarea unui grup de persoane din anturajul fostului premier, în perioada guvernării PSD. Noi nu credem. Dar dacă, totuși, o fi măcar parțial adevărat (de exemplu, doar 500 de hectare), întrebarea ar fi: Marea Neagră în ce situație se află?

De colo-colo

Cotidianul a făcut o statistică genială: 230 de parlamentari (adică mai mult de jumătate) au fost membri în cel puțin două partide. Campionul la viteză este Liviu Almășan, care, în doi ani și jumătate de mandat, este la al patrulea partid parlamentar. În PNL, de pildă, a stat două săptămâni (al doilea

record!). Prin patru partide a trecut și deputatul Nicolae Popa, dar în zece ani. Performerul la maraton este Aurelian Pavlescu (foto), cu cinci partide la activ. Interesante sunt și întoarcerile: recordul de răzgândire-viteză e al lui Teodor Nițulescu (PSD), care a „ocolit” prin PRM în iunie-octombrie 2006. La polul opus se află Traian Dobre: membru PNL în 1991, a trecut în 1992 la PDSR și în 2005 a revenit la liberali! Evident, toți cei chestionați au explicat că urmăresc înalte idealuri, indiferent ce partid pare să se potrivească, pe moment, acestora. ■

Bătaia e ruptă

Deputata PRM Lia Olguța Vasilescu, profesoară de limba română și președinta Comisiei de învățământ a Camerei, și-a declarat intenția de a propune o lege care să permită dascălilor aplicarea unor corecții fizice „moderate” („o palmă”) copiilor recalcitranți. OK. Super. Propunere suplimentară: același lucru să fie permis în cazul politicianilor recalcitranți.

Statistică stupefiantă

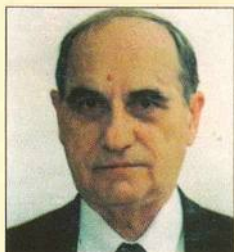
Infecțiile cu HIV/SIDA omoară politicienii dintr-o serie de țări africane într-un ritm mult mai mare decât acela în care pot fi înlocuiți! Așa susține

un studiu citat de *International Herald Tribune*. Africa subsahariană este cea mai afectată de HIV/SIDA, aici trăind 25 de milioane de persoane infectate dintr-un total mondial de 39 de milioane (!). În Malawi (în imagine, participanții la un program USAID), în perioada 1994–2000, 42 de membri ai Parlamentului au decedat, iar autoritățile au recunoscut că în 28 dintre cazuri cauza a fost HIV/SIDA. În Zambia situația este similară. În 1985–2003, aici au avut loc 102 runde de alegeri, 39 dintre acestea fiind cauzate de morți ale unor oficiali.

Ce se întâmplă?

Christian Poncelet, președintele Senatului francez, deci al doilea om în Hexagon, face obiectul unei anchete în care este acuzat că ar fi primit mită ca să intervină în favoarea unui prieten pentru a obține o serie de contracte publice. Între altele, ar fi folosit și întâlnirea cu omologul său român, Nicolae Văcăroiu, din 15 februarie, pentru a facilita deschiderea în România a încă unui magazin dintr-un cunoscut lanț de supermarketuri. Acum, vorba lui Cornel Porumboiu: *A fost sau n-a fost?*

Basil Ștefan

Un „pudel” pentru istorie

Zece ani și opt săptămâni, timp lung, politicește vorbind, într-una dintre țările clasice ale democrației: atât a locuit Tony Blair în 10 Downing Street, vechea reședință rezervată premierilor britanici, până la plecarea sa prematură din avanscena politicii, la 27 iunie. A fost cât pe ce ca liderul laburist s-o întreacă pe legendara „Doamnă de Fier” Margaret Thatcher, modelul său politic secret. Oricum, la ultimul Consiliu European la care a participat, Tony Blair a avut măcar satisfacția de a fi, la cei numai 54 de ani ai săi, decanul de vârstă, ca vechime în funcție, al liderilor europeni, postură ocupată anterior multă vreme de un alt personaj ilustru plecat prematur în civilie, Jacques Chirac.

Dar spre deosebire de Chirac, care a părăsit și el scena cam în silă, însă conform regulilor (la încheiere de mandat, la o etate la care pensia e binevenită și predând puterea unui succesor desemnat în mod absolut reglementar), retragerea fostului premier britanic a fost total ieșită din comun. Căci Blair nu și-a epuizat mandatele legale, nici măcar mandatul în exercițiu. Și nu a fost nici victima vreunei mișcări de cen-

zură în parlament. Iar partidul său nu a pierdut nici alegerile parlamentare, nici, pe altă cale, majoritatea în Camera Comunelor. Mai mult, nu a fost „detronat” în urma unei acțiuni geniale a opoziției, ci silit să abandoneze șefia cabinetului de propriul său partid. În fine, pe cale de consecință, Gordon Brown, rivalul și succesorul lui, ajunge în 10 Downing Street fără să fi câștigat vreodată alegerile generale sau măcar pe cele de lider de partid!

Cam multe premiere politice aiuritoare într-o țară faimoasă, între altele, tocmai prin respectarea normelor și cutumelor, nu credeți?

Ei bine, vinovat de toată această harababură a fost Tony Blair însuși. Cel mai mare talent politic britanic din ultimele două decenii s-a încurcat, în cele din urmă, în ițele câtorva erori proprii. Invidiind aura și atribuțiile unor parteneri externi precum Clinton, Bush, Chirac, dar și obsedat de modelul Thatcher, a introdus un stil de conducere „prezidențial”, care a sfârșit prin a-i înstrăina chiar și pe mulți lideri laburiști și membri ai propriului guvern. A plătit, desigur, și pentru susținerea necondiționată a războiului din Irak și, de o

manieră mai generală, a politicii americane în Orientul Mijlociu. Nelson Mandela l-a zeflemisit drept „ministru de externe al SUA”, iar presa l-a poreclit „pudelul lui Bush”. Transformarea vechii „relații speciale” cu SUA în ceea ce a fost resimțit drept o relație de subordonare nu a fost deloc pe placul britanicilor. Dovadă faptul că în iulie 2006 Tony Blair, care în 1997 avusese cota de aprobare cea mai înaltă atinsă de un premier britanic în perioada postbelică, coborâse la cota cea mai scăzută, de numai 23%, la acest capitol! O prăbușire la care a contribuit în mare măsură și scandalul provocat de atribuirea de titluri nobiliare unora dintre finanțatorii campaniilor sale electorale.

În final, o întrebare care se impune de la sine: cum va fi receptat de istorici Tony Blair? Ca bunul administrator al treburilor publice britanice timp de un deceniu, marele reformator al Partidului Laburist și inspiratorul deplasării spre centru, cu acceptarea economiei de piață, de către mișcarea socialistă internațională? Sau ca „pudelul lui Bush”? Greu de spus. Probabil că ambele aspecte vor conta, într-o măsură mai mare sau mai mică.

JACK DANIEL'S
TENNESSEE WHISKEY
vă recomandă

La Scaletta

un loc de gașcă și răsfăț culinar

Clienții de duminică ai restaurantului *La Scaletta*, din zona Traian, sunt de-a dreptul contrariați. Bucătarul care învârtte blaturile de pizza, chiar sub ochii lor, seamănă leit cu *Americanu*, din serialul *Pro TV La bloc*. Treacă de la ei, poate nu văd bine! Posibil de foame, așa că își comandă ceva. Măi, să fie, chelnerul e la fel! Leit *Americanu*, mă rog, mai nou *Bebe*, din serialul *Gașca*, difuzat de *Kanal D*. Și, când colo, chiar așa! Restaurantul este afacerea actorului Emil Mitrache. Și dacă e patron, face tot ce vrea. Ca să meargă lucrurile bine, nu de alta. Uneori gătește, servește la masă, se ocupă de aprovizionare, ba chiar și de livrare la domiciliu, pentru comenzile telefonice. Evident că toate aceste „roluri” se încheie cu aplauze și autografe.

gașcă, unde să-mi vină prietenii, să ne facem alți prieteni, să punem de-o petrecere, să ne simțim bine. Așa că nu-mi permit să plece nimeni nemulțumit. Dimpotrivă, sunt foarte atent la preferințele clienților și pot să dau peste cap și meniul pentru asta. Directorii *Băncii Firenze*, de pildă, vin aproape zilnic să ia masa la noi. Sunt foarte pretențioși,

O atmosferă intimă, cu iz de verdețuri mediteraneene. La intrare, ai mai multe opțiuni. Barul, dacă vrei doar ceva de

băut. Pizzeria, în caz că ești croit, clar, pe acest meniu. Avantajul ar fi că „ai vedere” la cuptor. Și la „procesul tehnologic”, un adevărat spectacol culinar. Cu *prosciutto*, *gorgonzola*, *ricotta*, *mozzarella* și mirodenii originale, de la mama lor, de unde și aromele de *cucina italiana*, de-ți lasă gura apă. Pentru meniuri mai sofisticate, urci în cele două saloane de la etaj. Pe o scară spiralată frumos, s-o ții minte, că doar este mascota restaurantului. *La Scaletta*, în italiană. Dacă nu ți-e foarte foame, poți să începi cu un „moment artistic”. Pereții găzduiesc o expoziție de artă plastică pe teme antice. Ca să-ți hrănești și sufletul. În timp ce trupul, din ce în ce mai ispitit, trage cu ochiul la meniu. Specialități italienești una și una: *bistecca fiorentino*, *saltimbocca alla romana*, *cotoletto al limone*, *risotto* și *frutti di mare*... Dacă ți-e greu să alegi, te ajută *Americanu*. „Slăbiciunile” lui sunt *bruschetta con pomodoro*, paste *carbonara*, mușchiul de vită cu sos de piper verde și, la capitolul *dolce*, un tiramisu cu *Mascarpone* veritabil și pișcoturi de casă. La un asemenea festin, tradiția italiană

Specialitatea bucătarului Alin Căldăraru: *Petto di pollo alla Scaletta*

200 g piept de pui, 30 g *prosciutto*, 100 g ciuperci, 100 g *mozzarella*, un pahar de vin alb sec, șase bucăți de sparanghel, o lămâie. Pieptul de pui, trecut prin făină, se prăjește în ulei de măsline, pe ambele părți. Când s-a rumenit, se adaugă ciupercile și *prosciutto*, vinul și zeama de lămâie.

Umnează condimentele și o înăbușire, la capac, pentru câteva minute. În final, se presară *mozzarella* și se lasă pe foc până se topește.

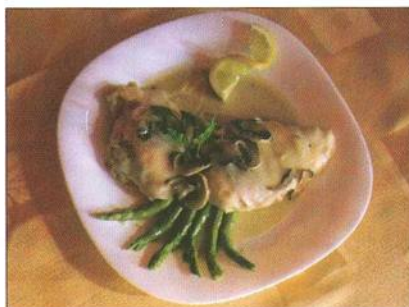
Delicatesa astfel obținută se pune pe un platou și se garnisește cu sparanghel tras în ulei de măsline, vin, lămâie și condimente. O porție de *petto di pollo alla Scaletta* costă 32 lei și merge foarte bine cu un vin roșu sec de Sâmburești, respectiv Castel Bolovanu.

cere un digestiv și o cafea adevărată. Recomandarea noastră ar fi *limoncello*, în pahar înghețat, și finețea unui *cappuccino* cu spumă de lapte.

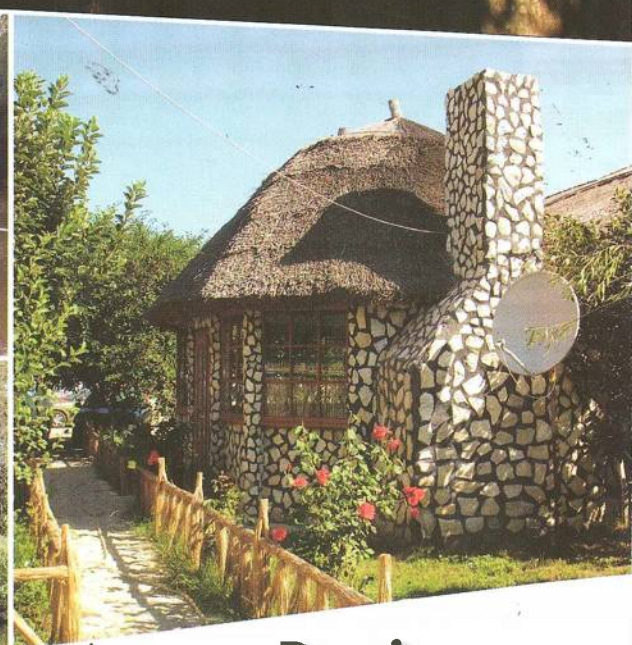
Există și un meniu al zilei, cu trei feluri de mâncare, la un preț promoțional de doar 15-20 lei, funcție de specialitățile incluse. Și în acest caz, însă, *Americanu* bagă mâna în foc pentru calitate: „Am gândit restaurantul ca pe un loc de

ca toți italienii. Dar văd că le facem față. Zilele trecute, au poftit la sarmale. Puteam eu să le spun că nu am așa ceva în meniu? Evident că nu, așa că ne-am pus pe împăturit varză. Nemaivorbind de faptul că, uneori, ne băgăm și la invenții gastronomice. M-am întâlnit, într-o seară, cu niște ziariști și am pregătit împreună pizza *Gașca și presa*. A ieșit o bunătate, fiecare a pus pe blat ce l-a tăiat capul, era o adevărată risipă de șunci, brânzeturi, ciuperci, mirodenii. Și arăta super, pentru că ingredientele erau așezate artistic, ca să zic așa, în cercuri concentrice. Cam asta e ideea restaurantului. Să ne simțim bine împreună și să ne bucurăm de un răsfăț culinar”.

Text: Liliana Petruș

Foto: Octavian Tibăr

Pensiunea **La Traian** te invită în Delta Dunării

Situată în localitatea Murighiol - Delta Dunării, pe brațul Sf. Gheorghe, *Pensiunea La Traian* își întâmpină turiștii amatori de relaxare și de pescuit cu o ofertă de cazare tentantă:

- Camerele răcoase - duble, triple, apartament sau duble în regim de single, au pereții finisați cu rocă autohtonă (cariera de la Mahmudia)
- Grup sanitar propriu cu apă curentă și duș, frigider, televizor, încălzire centrală, mobilier din lemn masiv, gresie, faianță
- Pensiunea mai dispune de două bucătării echipate ultramodern și un spațiu pentru grătar, cuptor precum și o plită cu lemne.
- Meniul este bazat în special pe preparate naturale din pește
- Posibilitățile pentru petrecerea timpului liber sunt numeroase: plimbările cu bărci dotate cu motoare de viteză sau croazieră, pescuit, plajă și servirea mesei într-un mediu natural.

Ambiții mari pentru *Laguna*

Renault a dat publicității primele imagini oficiale ale celei de-a treia versiuni a modelului *Laguna* și a promis publicului o mașină realizată la cele mai înalte standarde de calitate și fiabilitate.

130, 150 și 170 CP precum și mezinul 1.5 dCi de 110 CP. Pe partea de benzină, deocamdată au fost anunțate două motoare de doi litri. Primul a fost realizat în parteneriat cu *Nissan* și dezvoltă 145 CP, în timp ce al doilea este un propulsor

După o campanie de promovare menită să ațâțe spiritele prin filmulețe și poze „spion” și după ce a dat publicității doar câteva imagini cu detalii de la interior, producătorul francez s-a hotărât să ofere mai multe informații despre noua sa vedetă. Carlos Ghosn, președinte al alianței *Renault-Nissan*, curtat într-o perioadă chiar și de *General Motors*, a promis clasarea noului model în top trei în ceea ce privește calitatea și service-ul.

Noua *Laguna* se îndepărtează de formele extreme abordate de *Renault Mégane* și propune o nouă identitate cu un design rafinat, dinamic și fluid. Spatele plonjat îi asigură un plus de dinamism și contribuie la imaginea elegantă. Geamurile sunt înconjurate de rame cromate, iar jentile au dimensiuni generoase cuprinse între 16 și 18 inch. Stopurile sunt realizate pe baza tehnologiei LED. Odată cu berlina denumită *Saloon* au fost date publicității și imaginile modelului *Estate* (break).

Interiorul continuă accentul pus pe eleganță și promite materiale de cea mai bună calitate care cuprind: piele, lemn și aluminiu. În funcție de versiunea aleasă, combinațiile interioare reflectă un caracter mai sportiv sau unul clasic. Din imagini se poate observa că funcțiile

disponibile șoferului sunt accesibile printr-un sistem integrat asemănător cu *i-Drive* de la *BMW*.

Noul șasiu promite să ofere performanțe de top atât în privința preciziei direcției, cât și în ceea ce privește abordarea în siguranță a virajelor. Francezii au lucrat foarte mult la direcție după ce au fost criticați adesea pentru lipsa de senzație transmisă către șofer de direcția asistată electric.

Motoarele puse la dispoziția cumpărătorilor noului model cuprind variantele diesel 2.0 dCi de

turbo de 175 CP ce va fi cuplat cu o transmisie automată Proactive cu șase trepte.

La lansarea celei de-a doua generații *Laguna*, *Renault* a obținut pentru prima dată 5 stele EuroNCAP și din acel moment a devenit un lider în siguranța auto. *Laguna III* vine la rândul său cu câteva inovații interesante și adaugă, la multitudinea de airbag-uri cu care ne-am obișnuit, și

un dublu airbag lateral pentru torace și pelvis.

Laguna III va fi lansată oficial cu ocazia salonului auto de la Frankfurt din septembrie, urmând ca vânzările să debuteze în luna octombrie. În tradiția producătorilor auto, un nou model este mai scump decât precedentul cu 5-10%. Creșterea în calitate promisă ar putea să urce prețurile cu mai mult, dar totul depinde de nivelul de echipare al divei franceze.

Text: **Mugurel Mărgărit**

Vedeta ultimelor luni

Abia lansat, noul *Mondeo* se anunță cel mai important contracandidat al modelului francez. Oferit spre testare mai multor zăriști europeni, acesta a aprins spiritele datorită calităților sale indiscutabile: design

reușit și dinamic, calitate a materialelor și dinamică foarte bună. În plus, beneficiază de o ofertă mai bogată de motoare pe benzină (cinci) cu puteri cuprinse între 108 și 217 CP. Oferta diesel nu este la fel de atrăgătoare ca la *Renault*, dar nu duce lipsă de varietate; cumpărătorii au la dispoziție patru opțiuni: 1.8 TDCi (99 CP sau 123 CP) și 2.0 TDCi (128 CP sau 138 CP).

Nu ratați ediția *on-line* a revistei *Flacăra*!

Vizitați pagina de web -
www.revistaflacara.ro! Ediția virtuală a revistei *Flacăra* vă propune lună de lună subiecte incitante, articole care vizează cele mai diverse domenii de interes. Întotdeauna prima pagină a site-ului va fi dedicată principalelor titluri din ediția *Flacăra* din luna în care ne aflăm. Pentru aceia care nu cunosc istoria revistei *Flacăra*, puteți afla amănunte accesând din banda roșie a meniului de pe prima pagină opțiunea: *Istoria Flacăra*. **Flacăra** - Ediție virtuală este un site exploziv care prezintă în esență materialele jurnalistice

apărute în luna respectivă la rubricile: **Politic** - Cine achită nota de plată, Gafele lui Băsescu, Moartea Alianței DA ș.a., **Reportaj** - Satul lui Becali, **VIP** - Monica Dăscălu, Iulia Vântur, Malvina Cervenschi ș.a., **Social** - El Dorado de Moldova, **Insider** - Voluntar în Maroc, Cinci ani pe un vapor de croazieră, Acasă la Maitreiy etc., **Investigații** - Aurul dacic, Informatori ai poliției ș.a., **Sănătate** - Timaru contra cancer, Celulele stem - Casco pentru sănătate, **Cărți, Auto, IT, Life Style, Istoria unui produs, Unde ieșim?** ș.a.m.d. Pentru iubitorii articolelor de opinie vă stau la dispoziție editorialele semnate de către cunoscuți scriitori și jurnaliști ca Mihail Gălățanu, George Arion și Tudor Călin Zarojanu. La începutul acestui an, *Flacăra* a reluat tradiția revistei de a prezenta metode alternative de tratament pentru diferite boli și a lansat campania **Vindecători cu har**, o secțiune extrem de căutată de către publicul cititor. Astfel puteți afla despre: doctorul Dumitru Căuș - Omul care sparge norii și vindecă diferite afecțiuni, mai ales reumatologice, Mihai Verban - Omul care încetinește îmbătrânirea, bioenergeticianul Mircea Pogorevici ș.a. De asemenea, accesând site-ul *Flacăra* vă puteți abona la ediția tipărită a revistei *Flacăra*.

by
oriflame

natural swedish cosmetics

IN MEMORIAM

Aceste rânduri **nu se vor a întocmi o cronică de film!**

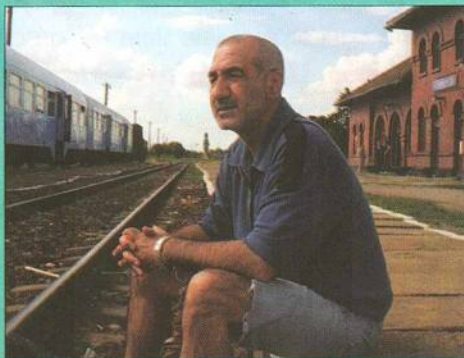
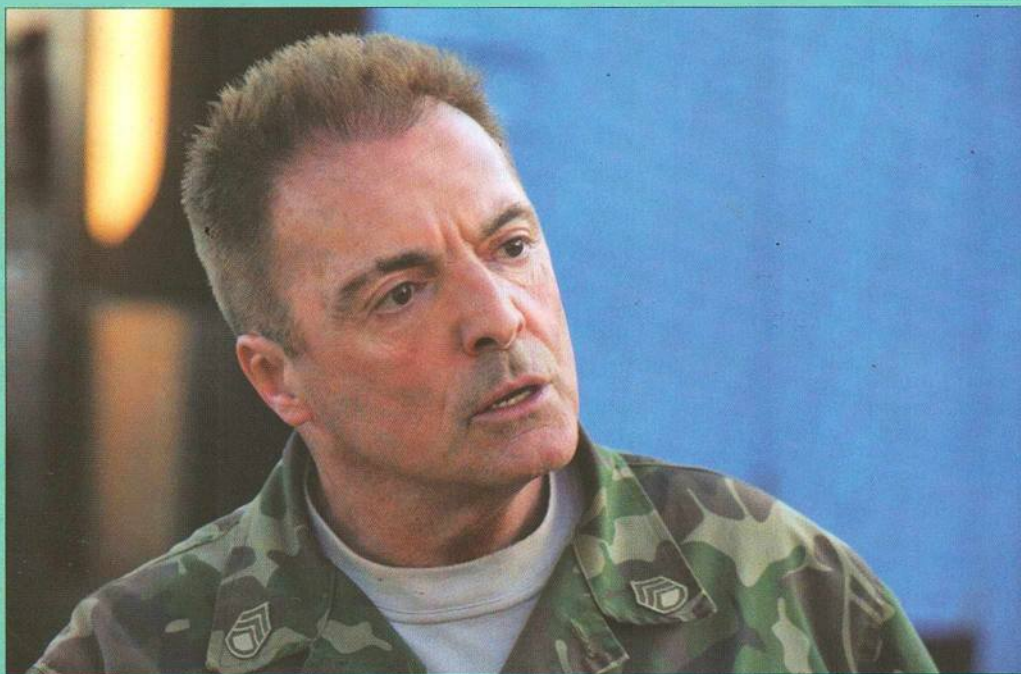
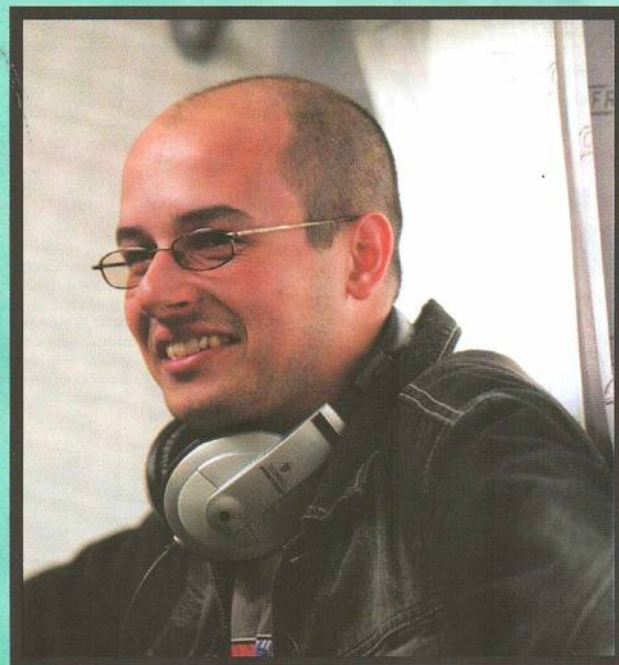
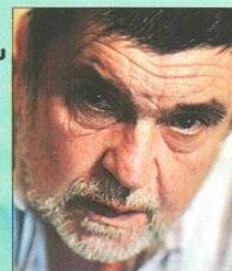
Ar fi și stupid: cum să te pronunți **responsabil** de ceea ce spui, asupra unei pelicule nefinalizate, adică **neterminate** din punctul de vedere al autorului-regizor **Cristian Nemescu** – acest tânăr extrem de talentat și al cărui destin a fost frânt prematur într-un accident stupid (provocat, în București, de către un nenorocit de șofer, el nefiind condamnat **nici până în ziua de astăzi**)?!

California Dream (cărui titlu, admirabila sa echipă de producție – ce a finalizat, așa cum a mai

putut, pre-montajul lui Cristi! – i-a adăugat, pentru totdeauna, cuvântul **nesfârșit!**) șochează profund; precum cioburile colorate dintr-un caleidoscop rostogolit în fața ochiului, imaginile create se amestecă – unele-ți plac, altele nu; de pildă:

Un subiect „de aur“ (tragi-comedia locuitorilor unei comune oltene, în care vârstnicii își amintesc cum i-au așteptat, inutil!, pe americani după război – iar tinerii sunt surprinși de oprirea unor

Horia Pătrașcu

americani autentici, în misiune de război către Kosovo, dar opriți în halta comunei de către un șef de stație aparent idiot, dar ciubucar-afacerist din naștere...!).

Acțiune, în schimb, oarecum dezlănțată: (secvențe lungi, inutile, precum „lecțiile din școală“, „agitația revoluționarilor“ etc.).

Impresionantă prestația actorilor: (americanul **Armand Assante** în rolul căpitanului; **Răzvan Vasilescu**, în cel al șefului stației, și **Ion Săpădaru** în cel al primarului, mai ales cu acel discurs-parodie la... Marian Vanghelie!).

Mă tem să fac afirmații hazardate, dar nu știu dacă – **în împrejurări normale!** – „nesfârșitul“ film al lui Cristi Nemescu n-ar fi devenit o capodoperă...!? **Cumplit!**

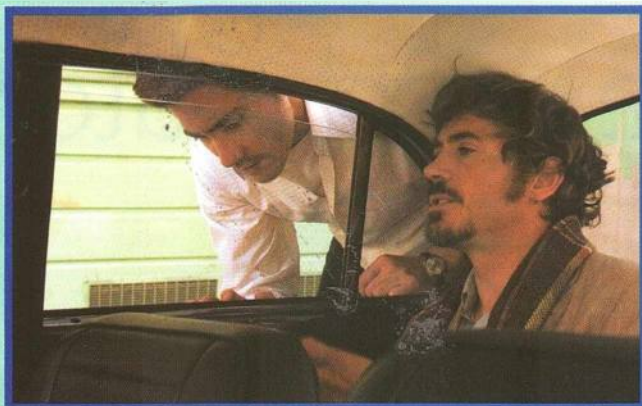
Pe de altă parte, însăși noțiunea de **hazard** îți impune o sfioasă, ba uneori chiar lașă tăcere...! Iar atunci ce rămâne?

Destinul filmului **California Dream (nesfârșit)** este născut din Bucurie și Durere: **Bucuria creației** unui tânăr mai mult decât promițător – și **Durerea dispariției absurde** a aceluiași om.

Nu știu în ce măsură „Marile bucurii“ se uită...!? Știu însă, cu siguranță, că „Marile dureri“ – da! **Altfel, am înnebuni cu toții.**

Așa că notez, în finalul acestor rânduri, primul (și ultimul) premiu extrem de important obținut de către **Cristian Nemescu** la recentul **Festival Internațional al Filmului de la Cannes!** Chiar și „nesfârșit“ – visul său a intrat în realitatea performanțelor cinematografice mondiale! ■

I se spunea „Zodiac“

„Zodiac“, SUA, 2007 –

158 de minute

Distribuit de: INTERCOMFILM
DISTRIBUTION S.A.

precum Brad Pitt, Morgan Freeman, Michael Douglas, Sean Penn, Jodie Foster ș.a.), interpretată de **Mark Ruffalo, Jake Gyllenhaal și Robert Downey jr.** și realizată după cartea lui **Robert Gray-Smith** (extraordinarul ziarist și caricaturist, care a reușit să „spargă“ textele codate, cifrate în scrisorile unui asasin în serie – din păcate, după

decenii de la comiterea crimelor!) – pelicula asta, repet, este una dintre cele mai cumplite reconstituiri ale unor crime oribile, comise în zona San Francisco și anunțate, din timp (?!), de către ucigaș...!

Vreme de decenii, asasinul a lucrat nestingherit („Îmi place să omor oameni deoarece este atât de distractiv, omul este cel mai periculos de ucis dintre toți, atunci când comit o crimă am parte de o experiență palpitantă, este chiar mai bine decât atunci când întreții relații cu o fată, cea mai bună parte este atunci când mor, voi reinvia în paradis, iar cei pe care i-am ucis vor deveni sclavii mei, nu îți voi spune numele meu pentru că vei încerca să mă

„Nu voi mai anunța pe nimeni de crimele pe care le voi săvârși, pentru că astfel nu ar părea decât furturi de rutină, crime săvârșite din manie și câteva accidente înscenate etc.“

(scrisoarea 7-9 noiembrie 1969)

Avem de-a face cu un film **absolut feroce** – un „thriller de excepție! – care-ți taie răsuflarea, făcându-te să-ți înghețe venele în sânge (ăăă...?!), să-ți înghețe gheața în vene (ăăă...?!), în sfârșit: să-ți sângereze venele în gheață (ăăă...?!)... mă rog: **să-ți înghețe sângele în vene!** (hopa: am reușit – n.a.).

Lăsând gluma la o parte, pelicula semnată de **David Fincher** (sub îndrumarea căruia au jucat actorii

by
oriflame

natural swedish cosmetics

împiedici sau să mă oprești să-mi mai aduc sclavii pentru viața de apoi“... etc.).

La început asasinul și-a asumat public (prin scrisori cifrate, sau texte în cod!), treisprezecé victime... apoi, cu două duzini mai multe! În anul 1992 – la peste 20 de ani după înfăptuirea crimelor! – un suspect hippie, bănuat atunci dar plecat în Germania, a fost găsit nevinovat...!

Mă veți întreba: totuși... **de ce ne recomandați acest film?!**

Vă voi răspunde: pentru că e unul dintre cele mai realizate filme ale genului *thriller*! Pentru că scorează – e drept, **cu cruzime!** – în cele mai întunecate și posibile „noroaie“ ale sufletului uman! Pentru că „noroaiele astea“ – profund, și în timp, analizate de profesioniști ai impactului video! – **îndeamnă mai puțin la violență**, decât babele violate... liceenii sinucigași... haidamacii stadioanelor... militarii care se împușcă în post... copiii abandonți în lăzile de gunoi... mizeria pensionarilor din România... sălile goale ale Parlamentului, sau țișanii electrocuțați în timp ce fură cabluri din cupru, tinerii ce se înjunghie la ieșirea din „Disco“ etc. etc. – toate, difuzate cu brio pe posturile noastre TV, **nu doar la orele 17**, ci pe mai tot cursul zilei!

Uite-așa: **de-aia!**

Pirații din Caraibe la capătul lumii

Pirates of the Caribbean: at world's end,
SUA, 2007 – 119 minute

Distribuit de:
INTERCOMFILM DISTRIBUTION S.A.

Ce mai poți grai, când afli că acest film a făcut, în numai o săptămână după apariția în cinematografe, încasări de peste 400 milioane de dolari și se află în momentul de față pe locul 1 în topul vizionărilor în toate

țările europene (inclusiv în România)!...

Nu mai găiești nimic! Șezi, blând, la film... **și-ți place...!** (iar dacă ești întâmplător un oarecare cunosător într-ale cinematografiei, îți mai și amintești că ceea ce vezi acum pe ecran a pornit – cu ani, hăt, în urmă! – de la un „filmuleț“, tot așa numit: **Pirații din Caraibe**, realizat de un anume **Walt Disney** – recunoscut târziu și după moarte drept **GENIAL** într-ale descifrării universului copilăriei – fără a beneficia însă de atribuirea unui „Premiu Nobel“ **pe care-l merita pe deplin!**)... stai la film, și-ți place, și, în definitiv, prin urmare, de ce să nu-ți placă?!... E un film **de aventuri** (merge așadar și la părinții care-și bat copii – dar și la copiii care-și mușcă părinții de nas-gât-urechi pentru că ăștia nu au fost în stare să le cumpere un „bemveu!“)... Filmul de aventuri aparține deci tuturor generațiilor...! Cu atât mai mult cu cât cel de față abundă în cascadorii uluitoare, trucaje realizate pe calculator, sau eforturi uriașe din partea macheurilor în a transforma chipurile actorilor în monștri înspăimântători. Și ar mai fi ceva (dar asta o dau **cu caracter strict-informativ!**): producătorul filmului, **domnul Jerry**

Bruckheimer, a primit: 39 nominalizări la premiile Oscar; șase premii Oscar; 8 nominalizări și 5 Premii Grammy; 23 de nominalizări și 4 Globuri de Aur; 53 de nominalizări la Premiile Emmy... etc. etc. (am preluat datele dintr-un caiet de presă). Pe de altă parte, eroul filmului, neînfricatul Căpitan al Piraților Jack Sparrow – după multiple filmări în Europa, Orientul Mijlociu și Asia – s-a pomenit (**pentru ultima zi de filmare!**), într-un hangar improvizat, în apropiere de Santa Maria, California: „**Știu că am făcut o treabă bună, știu că acest căpitan Jack mă va face întotdeauna să râd!**“ – a declarat „piratul“, după surpriza produsă de imensul tort cu care l-au întâmpinat membrii echipei (tort, firește, decorat cu bezele în formă de pești, monștri etc.). Echipa a explodat în urale și aplauze:

„**O să vorbesc incredibil de puțin...** (a mai spus „Piratul“)... **fiindcă s-ar putea să îmi dea lacrimile! Oameni buni, m-ați făcut să trăiesc cea mai uimitoare experiență a vieții mele, în afară de aceea de a deveni tată! Aș pleca la război cu oricare dintre voi!**“

În aceeași zi, celebrul actor împlinise **44 de ani!**

Și se numește: **Johnny Depp!**

CREIERE CARE NE

Jenica Stănciulescu

– Portret de producător

Despre producătorul de televiziune, de fapt creierul acelei emisiuni, se vorbește întotdeauna mai puțin. În general, lumea nu-l cunoaște, iar uneori marele public nici nu-l va ști vreodată. Poate doar cei din anturajul său ori cei care au cât de cât de-a face cu producțiile audio-video. Pentru restul lumii, producătorul tv rămâne anonim. Genericul de sfârșit defilează prea repede prin fața ochilor noștri pentru a mai putea reține numele. Jenica Stănciulescu, producător pentru *Antena 2*, a acceptat să ne vorbească puțin despre misiunea sa.

▼ Despre viața producătorilor, oamenii din spatele emisiunilor tv, se știe întotdeauna mai puțin. De aceea, aș dori să ne dați câteva detalii privind activitatea dv. profesională.

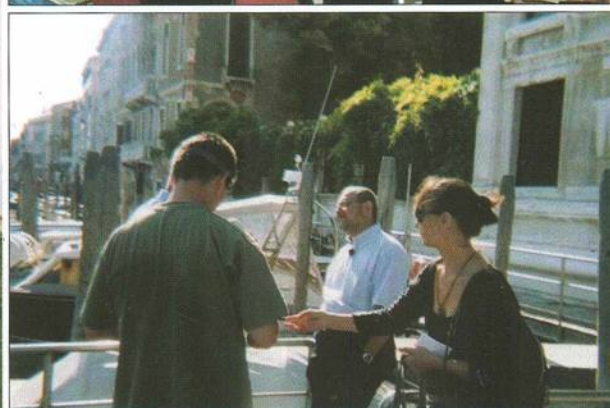
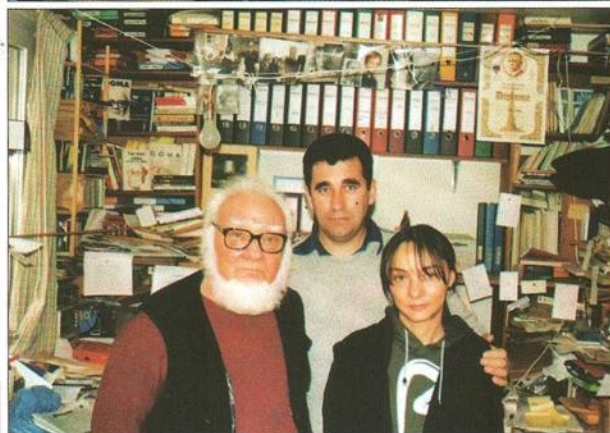
– În spatele fiecărui realizator tv stă o echipă întreagă, iar succesul fiecărei emisiuni este datorat și muncii celor care nu se văd pe sticlă. Evident, dacă moderatorul nu este potrivit, el nu va putea să valorifice, să pună în evidență munca echipei. Există o întreagă mașinărie care trebuie să funcționeze ca la carte, ceas, pentru ca o emisiune să iasă bine, ca telespectatorul să aibă parte de o emisiune fără greșeli. De la operatori, sunetiști, reporteri, până la producători.

– Știu că ați luat, pe când erați la *Realitatea TV*, un premiu pentru emisiunea *Realitatea medicală*, că ați lucrat mai demult la *Ziua* (redacția culturală '95-'97) ș.a.m.d., dar vreau să ne faceți o scurtă prezentare a activității dv. înainte de *Antena 2*.

– Este adevărat, am început să lucrez în presă în urmă cu mai bine de 15 ani și trebuie să recunosc că a fost extrem de important faptul că debutul mi l-am făcut în presa

Jenica Stănciulescu dând indicații la filmările de la Veneția.

Alături de Paul Goma la Paris.

scrisă. Am învățat foarte multe la ziarul *Ziua*, iar munca mi-a fost răsplătită cu mai multe premii primite de la Uniunea Scriitorilor din București, Târgul Internațional de Carte sau Premiul Canalului Radio România Cultural. Dar împlinirile profesionale mi-au venit după

ce m-am angajat ca producător la *Realitatea TV*, în anul 2001. Am avut onoarea să lucrez aici cu oameni nemaipomeniți, de la care am învățat enorm, și cu care am colaborat extraordinar. Vreau să amintesc doi dintre aceștia – Vlad Nistor și Ion Cristoiu. Cu domnul profesor Vlad Nistor am colaborat la mai multe talk-show-uri, printre care și emisiunea *Proiect România*. Am avut parte de experiențe inedite, dar de departe atentatul de la Tel Aviv, din anul 2004, m-a marcat profund. Eram în Israel împreună cu domnul Vlad Nistor și operatorul Vali pentru realizarea unui documentar despre istoria Israelului. Atentatul a avut loc la mică distanță de hotelul în care erăm cazați și am putut ajunge la locul deflagrației în două-trei minute. Pot să spun că

am fost în prima linie, am transmis corespondențe și am avut cele mai bune imagini de televiziune din lume. Mi-ar fi plăcut să fiu corespondent de război, însă, din păcate, puține televiziuni își permit să-și trimită oamenii în zonele fierbinți, pe termen lung. O altă emisiune pe care am

Mihail Gălățanu

mihail.golatanu@revistafiacara.ro

Șase luni de... UE!

produs-o mai mulți ani de zile a fost *Realitatea medicală*, care mi-a adus și mari satisfacții. De altfel, munca ne-a fost răsplătită de mai multe ori cu premii primite în decursul timpului, însă recunoașterea a venit atunci când un juriu format din medici ne-a decernat *Premiul de Excelență Medicală* 2005 pentru mediatizarea problematichilor care țin de educația și prevenția medicală.

– **Cum ați ajuns să lucrați pentru Antena 2?**

– Îl cunoșteam pe Mihai Gădea încă de la *Realitatea TV*, dar și pe Ion Cristoiu. Așa că alăturarea acestei echipe a fost ceva firesc. Deoarece m-am întors printre oameni cunoscuți, cu care mai colaborasem.

– **Care sunt, mai exact, emisiunile la care semnați producția la Antena 2?**

– La *Antena 2* sunt producătorul emisiunii *Vorbe grele*, realizată de către Victor Ciutacu, un om extraordinar și un ziarist de excepție, pe care mă bucur că l-am cunoscut. O altă emisiune este *Zi de zi*, realizată de Rebeca Walter.

– **Cum sunt selectați invitații la emisiunile pe care le produceți?**

– În primul rând sunt selectați în funcție de subiectele zilei. Sunt aleși protagoniștii zilei, persoanele cele mai importante care ar putea lămuri în acel moment subiectul pe care vrei să-l dezbăți, să-l descoși, să-l explici, și, evident, care sunt în măsură, au competența necesară.

– **Ce asigură credibilitate Antenei 2? Vă întreb fiindcă invitații emisiunilor politice par să fie selectați doar dintr-o parte a eșichierului politic și atunci mă gândesc că trebuie să existe un echilibru.**

– Nu sunt invitați doar dintr-o anumită parte a eșichierului politic, însă trebuie să vă spun că nu întotdeauna cei invitați și onorează invitația. Se mai întâmplă și ca invitații să se răzgândească.

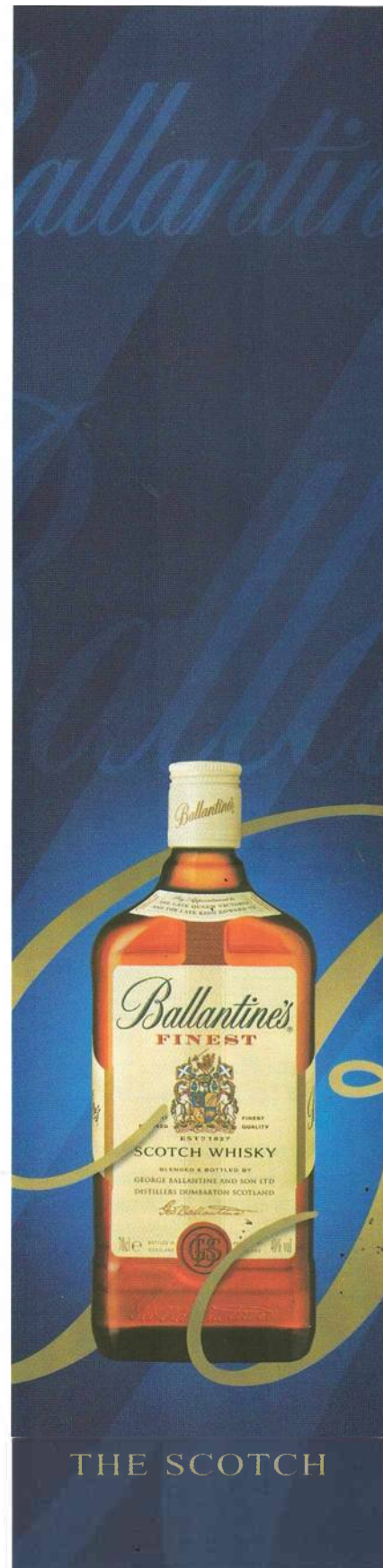
– **Care sunt atuurile unui producător tv? Ce talente trebuie să posede el?**

– Un producător trebuie să fie în primul rând un bun cunoscător al realității românești, să înțeleagă ce se întâmplă în jurul său, să lucreze contra cronometru, să aibă calități de bun comunicator.

– **Care este bugetul optim pentru ca o emisiune să iasă O.K.?**

– Bugetul diferă de la o emisiune la alta, ca și de la o televiziune la alta. Nu pot să dau prețuri. În funcție de decor, public etc. costurile sunt diferite.

Revista *Flacăra* s-a gândit prima la acest bilanț: șase luni de UE. De aici derivă o altă întrebare: cum vor arăta următoarele șase luni? Unii ar putea spune, ritos, că, în primul rând, următorul semicerc al anului va fi dependent de scena politică internă. Și, chiar așa, cum a arătat scena politică internă în aceste prime șase luni? Ca o tocană politică, un terci al orgoliilor. Tăriceanu, adică primul-ministru, și-a sumețit orgoliile. Dan Voiculescu a avut un singur obiectiv: să persuadeze comisia de suspendare a lui Traian Băsescu că președintele merită cu adevărat suspendat. Apoi, acea alianță contra naturii, PNL-PSD, care a continuat să urzească firele fragilului suport subteran de care a avut nevoie Guvernul. La rândul său, Călin Popescu Tăriceanu a avut și el două etape: cea anti-Băsescu, în care s-a preocupat pe orice căi să arunce președintele din șaua Cotrocenilor, iar a doua – în care a încercat, cu disperare, să își conserve, post-referendum, poziția. În tot acest timp, UE a fost aproape invizibilă. Românii nu au simțit-o deloc, cu excepția absenței vizelor – vezi euforia de final și început de an – și a rușii de Basarabia. Nu s-au întâmplat evenimente notabile. Doar clauza de salvagardare ce a mai fost agitată nițeluș. Nu s-au simțit ușurări ale nivelului de trai și, pe de altă parte, Europa nu a năvălit peste noi în nici un fel. Nici măcar turiștii. Prețurile n-au sărit atât de mult încât să devină sufocante. A fost o acalmie. Una generală. Un fel de perioadă de tatonare. La rândul ei, nici Europa nu a avut mari seisme. Vreme liniștită. Discuții palide despre următoarele candidate la aderare, luări principiale de poziție. Nici Bulgaria nu a resimțit vreun șoc. În afară de faptul că am auzit că la localitățile de graniță de dincolo cu frontiera ungurească se pot cumpăra case cu 15.000 de euro. Și câte un prieten ne-a zis, în răstimpuri: Hei, nu tragem o fugă până la Ruse, să facem niscaiva cumpărături ieftine? Loc emoții. Loc, deocamdată, șoc postaderare. Pensionarilor, cărora le era teamă că or să moară de foame, nu li s-a întâmplat nimic: și-au luat pensia pe răboj, mică și tristă. Euro, moneda europeană, s-a depreciat lentamente, în raportul cu leul, la București, așa că a fost vreme de încredere în moneda națională. Vreme de luat credite în euro, în special ipotecare. S-au construit locuințe, condominii, într-o frenezie, cu toate acestea prețul la terenuri a urcat. Mare stabilitate n-a fost nici în Bulgaria, nici la noi, dimpotrivă, haos, derută, confuzie, relații politice încâlcite. N-au venit nici spectrele celor prăpăstioși: cutremurele, războiul, calamitățile. Tot ceea ce ne-a preocupat mai mult a fost încălzirea globală. Spre începutul verii, abia mai pâlpăiau știruțe mici pe cablurile agențiilor de presă. Românii au fost atenți la campionatul de fotbal, s-au amuzat de performanțele bahice ale lui Nicolas Sarkozy, proaspăt președinte al Franței. Axa București-Londra-Washington a fost sublimă, admirabilă, dar cu desăvârșire absentă, fiind atât de invizibilă încât nimeni nu și-a mai adus aminte de ea. Lupta anti-corupție a dispărut cu totul. Reforma în justiție a stagnat pe culmi nebănuite. A fost un fel de păruială de cartier, de genul „Băsescu și restul lumii”. Ne-am regăsit incapabili de a ne concentra în liniște la ceea ce avem noi de făcut (cât om avea!) în Europa. Am fost atât de plictisiți încât nici chiar top-modelele n-au mai preocupat pe nimeni. Cea mai mare dezbatere publică a fost dată de întrebarea fundamentală pentru viitorul României: ne calificăm sau nu la Campionatul European de Fotbal de la anul care vine?

THE SCOTCH

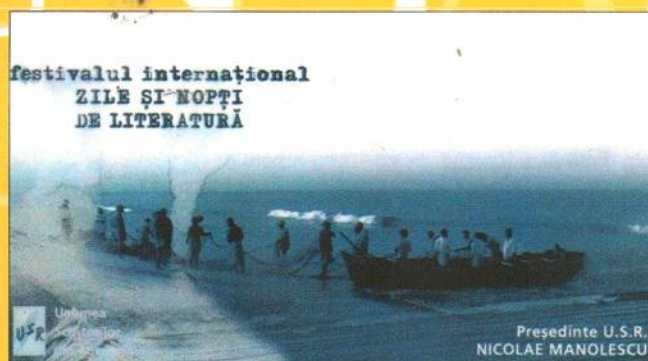
text: Alice-Claudia Gherman

foto: arhiva personală Jenica Stănculescu

Neptun, dulce ținut al artei

Ultima ediție a festivalului internațional de literatură de la Neptun, acum desfășurat în iunie, l-a încununat pe Evgheni Evtușenko. Laureat mai mult decât merituos, dacă ne aducem aminte că este unul dintre cei mai mari scriitori ruși în viață și autor al minunatei cărți *Dulce ținut al poamelor*, care a făcut fani, prozeiți și admiratori și în literatura română. Aș îndrăzni, totuși, să afirm că punctul de greutate al festivalului de anul acesta a fost dezbaterile de idei, așa cum și trebuie să fie. Centrată pe relația cu Europa, dar și pe identitatea scriitorului din Estul Europei, ea a avut greutate, gravitate și a invitat la o meditație cu îndelung ecou remanent, chiar și după ce „reprima de sâmbătă”, cea mai consistentă, s-a încheiat – și am plecat să facem o baie în mare. Dacă prima seară a fost rezervată lecturilor, a doua a aparținut fandărilor spiritului, exploziei de idei, a fost, pesemne, cea mai vie și cea mai completă. Cu acest prilej, al festivalului, Uniunea Scriitorilor a anunțat burse pentru traducătorii străini, ceea ce ar putea fi un declic care să determine o prezentă mai vie a cărților semnate de români în străinătate. Remarcabile prestațiile de la festival ale scriitorilor Adam Michnik (polonez), dar și ale românilor Nicoleta Sălcudeanu (originală și curajoasă!), Vitalie Ciobanu (Moldova), Gabriel Chifu (aflat printre moderatori, dar și printre cei care au luat cuvântul!) sau Horia Gârbea (cu un discurs foarte coerent), Dan C. Mihăilescu. În cifre, festivalul a însemnat peste 60 de scriitori din mai bine de 22 de state europene.

(Mihail Gălăjanu)

Gabrovo, Capitala umorului

La Gabrovo, în Bulgaria, se spune că „lumea rezistă fiindcă râde!”. Aceasta este deviza sub care, în toții anii impari, la Casa Umorului, situată pe malul lantrei, se desfășoară *Bienala Internațională de Umor și Satiră în Artă*, cu secțiuni de grafică, pictură și fotografie umoristică, precum și *Carnavalul măștilor*, *Festivalul Filmului de comedie* și *Festivalul „Balcanii veseli”*, toate aceste evenimente artistice făcând din Gabrovo, capitala umorului în Balcani.

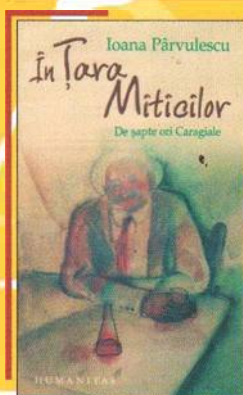
O capitală cu numai 200.000 de locuitori, o capitală pentru o vară – *Bienala* ține din mai până în septembrie – o capitală

care trăiește cu pasiune pentru și din umor fiindcă, așa cum spuneam, la Gabrovo lumea rezistă fiindcă râde! Iar la ediția a 17-a din acest an românii au fost din nou pe podium prin

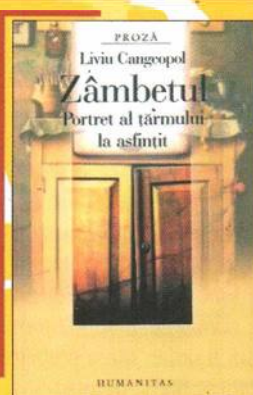
Julian PENA-PAI din Ploiești, colaboratorul revistelor noastre, care a cucerit cu acest prilej cel de-al 101-lea (!!) premiu la saloanele de caricatură.

O performanță de excepție, trebuie să recunoaștem, a unui artist de excepție! (Aurel Ștefan Alexandrescu)

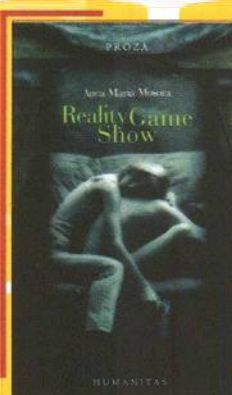
Ioana Pârvolescu
În țara miticilor

De șapte ori Caragiale. Ioana Pârvolescu are, în primul rând, o familiaritate, care trece în operă. Textul are volubilitate, sarcasm, o inteligență sfichiuitoare (ex: „Spre deosebire de Creangă, care a impus imaginea soacrei demonice, martirizată punitiv, Caragiale prezintă soacra inocentă, martirizată inutil”. O prezentare *in extenso* a cărții, în numărul viitor.

Liviu Cangeopol
Zâmbetul. Portret al țărmlui la asfințit

Entropic, revelatoriu, idealist până la Dumnezeu, postmodern, când minor, când major, pe alocuri esențial, prieten cu toată floarea ieșeană și neieșeană a intelectualității românești, având ceva din substanța lor dar și despărțindu-se de ei, adică de Luca Pițu, Dan Petrescu, Mihai Ursachi ș.a., Liviu Cangeopol ne oferă o carte încântătoare și substanțială în același timp, ceea ce, iacă, zic că-i mai greu.

Anca Maria Mosora
Reality Game Show

Nu cred că, pentru un autor tânăr, se poate imagina o intrare în scenă mai fericită decât sub auspiciile a două prezentări „cu reputație”, mai ales pentru „bursele literare” care se alcătuiesc în generația tânără: Sorin Lavric și Marius Chivu. Mai ales că Mosora nu e, precum celălalt *coleg de colecție*, Torsan, la prima carte. Dacă Liviu Cangeopol era mult mai cunoscut, la fel și Ioana Pârvolescu, cu Ana Maria Mosora ne aflăm în plin experiment de proză tânără românească la HUMANITAS (cu autori mai puțin mediatizați)!

Călin Torsan
Recycle bun

Torsan este aproape un necunoscut care, direct, publică la o editură deja mare. Din puținele informații despre el care sunt pe piață, am aflat că e vorba de un... prozator care cântă! În diverse formații. Oricum, experimentul editurii HUMANITAS se anunță foarte interesant...

MALTA

€ 188 = AVION + CAZARE

Intercontinental

Solana

Bella Vista

Vivaldi

cupon
REDUCERE

Croaziera
gratuita

Pentru prezentarea la inscriere cu
revista ce contine acest cupon

Detalii pe:

www.besttourism.ro/cupoanereduceri

Turul Siciliei **120€**

Este o excursie de 1 zi cu catamaran de mare viteza. Calatoria intre Malta si Sicilia dureaza 90 min. In cadrul acestei excursii se viziteaza 2 dintre cele mai frumoase puncte ale insulei: Vulcanul Etna si Taormina.

Vara 2007

Malta Travel - str. Pitar Mos nr. 29, et. 1, ap. 23, interfon 23C, sector 1, Bucuresti,
Cod fiscal: RO11702426 Reg.Com.: J40/3806/1999;
Capital social: 20.000 RON; Tel/Fax: 0040-21-318.59.92/318.59.93;
Mobil: 0722-62.69.03; E-mail: maltaltd@malta.ro; www.malta.ro

Din ordinul Președintelui

O carte semnată de W.E.B. Griffin, în traducerea lui Eugen Dumitrescu, apărută la Editura Nemira, Colecția *Suspans*

O intrigă de dimensiuni înfricoșătoare, în care sunt implicate cele mai mari agenții de securitate ale SUA. Scris cu realism, volumul *Din ordinul președintelui* este un adevărat semnal de alarmă nu doar pentru Statele Unite ale Americii, ci pentru întreaga lume. Griffin prezintă o sumedenie de modalități prin care serviciile secrete, ocupate să-și asigure supremația, pot permite în orice moment organizarea unui nou 11 septembrie. Subiectul și maniera de abordare au convins *New York Times* să declare cartea *Bestseller*.

Nimeni nu credea în 2005 că un avion Boeing 727 dispărut în Angola poate fi o amenințare pentru Statele Unite ale Americii, în principal pentru că nimeni – nici FBI, nici CIA, nici o altă agenție de informații – nu putea realiza un plan sau confirma zvonul conform căruia teroriștii doreau să prăbușească avionul pe teritoriul Americii. Președintele, nervos și nemulțumit de lipsa de cooperare dintre agențiile de informații, decide să conducă el însuși o investigație.

FBI nu cooperează cu Departamentul de Stat; CENTCOM este debusolat de mulțimea informațiilor contradictorii; CIA este preocupată mai mult de propriul prestigiu.

Directorul CIA este preocupat mai mult de propria reputație decât să facă diferența dintre o amenințare adevărată și una falsă. Iar de data aceasta amenințarea este una adevărată. Unul dintre simbolurile libertății americane, *Clopotul libertății*, este în primejdie. Teroriștii plănuiesc să prăbușească

„MacIlhenny vru să se îndrepte spre carlingă. În spate!, ordonă individul. Și stai acolo. MacIlhenny se supuse. Nu e nevoie să te vadă careva cu mâinile ridicate, nu? spuse celălalt, pe un ton aproape de conversație.”

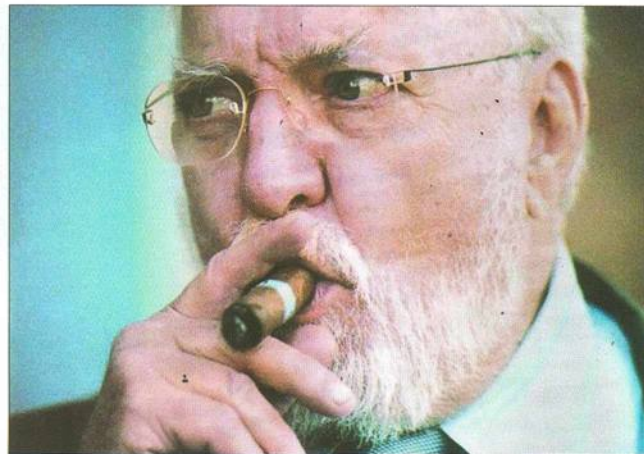
un avion chiar peste *Liberty Bell*. Complotul ne amintește de 11 Septembrie 2001 și tocmai de

aceea președintele se implică direct în rezolvarea crizei. El îl desemnează pe Charley Castillo să facă lumină în acest caz.

Personajul principal Charley Castillo lucrează în Departamentul de Securitate Națională, dar mai mult decât atât este omul la care Președintele Statelor Unite apelează atunci când are nevoie de o investigație discretă. Situația descrisă în carte necesită mai mult decât oricând o investigație făcută cu deplină

W.E.B. Griffin s-a născut în 1929 la Newark, New Jersey. După serviciul militar, unde a primit medalia Army of Occupation, și-a început studiile la Philipps-Universităt Marburg, Germania, pe care le-a întrerupt însă pentru a participa la războiul din Coreea, în calitate de corespondent de război, unde i-a fost decernată insigna Infanterist Combatant. La sfârșitul războiului, Griffin a continuat să lucreze în armata americană ca Șef al Diviziei Publicații din cadrul Departamentului de Testare și Suport pentru echipamente de aviație din cadrul U.S. Army. După succesul primelor sale romane, s-a dedicat exclusiv scrisului. Este autorul a 36 de romane publicate în șase serii (*The Brotherhood of War*, *The Corps*, *Men at War*, *Badge of Honor*, *Honor Bound* și *The Presidential Agent*), fiecare dintre ele devenind bestseller pe listele *The New York Times*, *The Wall Street Journal* și *Publishers Weekly*. Cărțile sale sunt traduse în peste 15 limbi. *The Hostage*, al doilea volum din seria *Agentul președintelui*, se află în pregătire la Editura Nemira.

Griffin este membru al asociațiilor Operațiuni Speciale, Veterani ai Războaielor în Străinătate, Legiunii Americane, Asociației piloților din Aviația Armatei și Asociației Tanchiștilor. A fost investit cu Ordinul St. George al Asociației tanchiștilor și Ordinul St. Andrew al Asociației piloților din Aviația Armatei. Este cofondator al Seminarului William E. Colby pe probleme de Contraintformații și Afaceri Militare și Diplomatie.

responsabilitate.

Sub acoperire și singur în Europa și Africa, Castillo pătrunde adânc în rețelele teroriste. El găsește probe credibile că teroriștii somalezi intenționează să folosească avionul deturnat pentru un atac. În timp ce el rezolvă puzzle-ul deturnării, avionul se îndreaptă spre teritoriul american. Și singurul om care îl poate opri este doar el: Din ordinul Președintelui.

Experiment inedit cu pușcăriași la Teatrul Odeon

Teatrul Odeon a oferit gratis spectatorilor bucureșteni un moment artistic de excepție prin spectacolul *Ca(r)ne – Orașul e al nostru*, regizat de către Călin Dan. Actorii au fost de fapt 12 deținuți din penitenciarul de maximă siguranță de la Colibași, închiși pentru tâlhării, violuri sau crime, condamnați la pedepse de la patru la 20 de ani de închisoare. Subiectul reprezentației a fost o zi din viața câinilor proveniți de la demolările din anii '70- '80, făcute de dragul *Căsei Poporului*. Spectacolul lui Călin Dan face parte din cadrul proiectului *Teatrul Odeon și societatea*. Anul trecut deținuții din penitenciarul de la Arad au susținut un spectacol similar la *Teatrul Constantin Nottara* din Capitală.

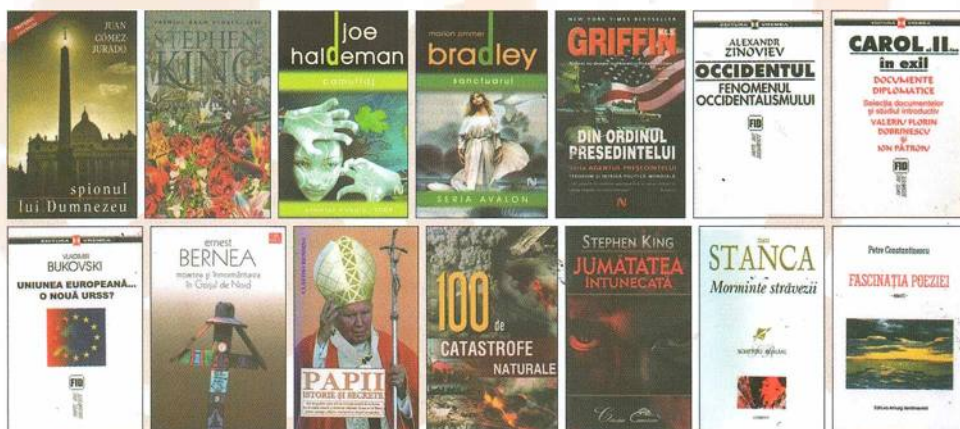

Sibiul are un centru de informare la București

Ministerul Culturii și Cultelor a inaugurat la Muzeul Național al Satului *Dimitrie Gusti* din Capitală un Punct de Informare pentru *Sibiu – Capitala Culturală Europeană 2007*. Centrul se adresează cu precădere bucureștenilor și va funcționa ca un mijloc de multiplicare și diseminare a informațiilor despre calendarul și evenimentele culturale ale Sibiului, complementar celorlalte instrumente de informare utilizate. Centrul de Informare *Sibiu – CCE 2007* de la București a fost inaugurat de către Sergiu Nistor, Comisarul guvernamental pentru *Sibiu – CCE 2007*, și Paula Popoiu, Directorul general al Muzeului Național al Satului *Dimitrie Gusti*.

Oglinda cărților

TRITONIC: Juan Gómez Jurado, *Spionul lui Dumnezeu*. O apariție în Colecția Premium. Și asta ar trebui să spună dacă nu tot, mult. Cu *booklet-in-advance*, cu *hard*, cu tot tacâmul & dichisul. **NEMIRA: Stephen King, *Povestea lui Lisey*.** Ar trebui, mai întâi, spus, că e în traducerea lui Mircea Pricăjan, editor-colaborator (și scriitor) din echipa *Flăcării*. De fiecare dată când iau în mână King, mă cuprinde o febrilitate anume. E unul dintre cei mai mari creatori de atmosferă pe care îi cunosc. Din păcate, e atât de greu să rezisti tentației unui „cotor gros”... **Joe Haldeman, *Camuflaj*.** Ar trebui să mărturisesc din capul locului că Joe Haldeman este printre scriitorii mei preferați. E drept, scrie SF, dar de valoarea *mainstream*-ului. Și mai are o calitate: e din generația nouă, adică are alte marote, obsesii, filiații. Cu alte cuvinte, împinge lumea înainte. **Jim Nisbet, *Codex Siracusa*.** După un Cod, iată și un Codex. Te ține cu sângele încordat. Dovadă că e printre primele cărți care mi-au dispărut din „tainul de prezentare”. Cine a luat-o nu mi-a returnat-o: și asta spune ceva! **Marion Zimmer Bradley, *Sanctuarul*.** Din seria AVALON. Cine credea că **NEMIRA** o să-și piardă ritmul aparițiilor pe gustul *fandom*-ului s-a înșelat. **W.E.B. Griffin, *Din ordinul președintelui*.** Este vorba, din nou, de culisele politicii mondiale. Este vorba, din nou, despre amenințarea teroristă. Volumul aparține seriei *AGENTUL PREȘEDINTELUI*. O conspirație mondială, alături de cele imaginate de Robert Ludlum, de pildă, ori Tom Clancy. **VREMEA: Alexandr Zinoviev, *Occidentul*.** Zinoviev face, etern, figura lui *Gică-contra*. Când nu i-a plăcut calimera la comuniști, s-a cărat de la Moscova. Ajuns în capitalism, a început să îl privească mefient și pe acesta. Cu un ochi critic. **Carol al II-lea, *Memorii*.** Merită să cunoaștem totul despre epoca lui Carol al doilea, tocmai pentru ca să vedem cum a început declinul politic al României, după care a urmat dezastrul național, războiul, ororile legionare. Carol are și el părțile sale magnifice, fie și numai dacă ne-am gândi la *Editura Fundației Regale*, la faptul că a fost un rafinat și un om de cultură... De acum, însă, totul e istorie, dar una pe care trebuie să ne-o asumăm retrăindui filmul. **Vladimir Bukowski, *Uniunea Europeană... o nouă U.R.S.S.?*** A făcut epocă, și la noi, celebrul disident rus care, în urmă cu puțin timp, a semnat o carte și împreună cu istoricul/ și scriitorul român Marius Oprea. **Ernest Bernea, *Moartea și înmormântarea în Gorjul de Nord*.** Știți ori nu, Bernea e toabă de carte. De fotografii și de imagini. Cărțile sale au fost mai puțin cunoscute, dar el rămâne un superlativ al mijlocului de secol trecut, care trebuie, musai, recuperat. **ALL: Claudio Rendina, *Papii, istorie și secrete*.** Biografiile șirului de papi care ne aduc în istoria modernă și contemporană vi se

par interesante. Mie mi se pare o documentație necesară. După ce ai citit *Dicționarul papilor* al lui Vintilă Horia, citind și Rendina, ai deja două unghiuri diferite din care poți să privești problema. Iar Vaticanul e un subiect mai mult decât fascinant pentru oricine de pe lumea asta... **100 de catastrofe naturale.** O istorie a calamităților naturale nu vi se pare tentantă? Ei bine, măcar ca sursă de documentare, ca dosar al tuturor cataclismelor umanității, poate să se constituie într-o lectură care aduce într-un punct de conivență istoria, geografia lumii plus științele naturale. O ediție grafică nemaipomenită. Să fim fericiți că România e prezentă înăuntru doar prin cutremurul din 1977... **CORINT: Nichita Stănescu, *Invizibilul soare*.** Cu o prefață de Ion Mircea. Și un titlu dat de Daniel Cristea-Enache. Ce ar mai fi de spus: că e *esență de poezie*? Că, acum, se vede altfel decât se vedea în anii '70? **Dan Stanca, *Morminte străvezii*.** Roman cu o prefață de Alex. Ștefănescu. Merită să o citiți, după cum merită toată cartea lecturată. E ca o scrisoare din Canada, care ne parvine târziu. Portret antologic făcut lui Dan Stanca, prozatorul, dar și omul, prin comparație cu un alt congener autor de romane, Mircea Cărtărescu. **IDEEA EUROPEANĂ: R. M. Rilke, *Elegii duineze*.** Puține volume au făcut mai multă vogă în literatura secolului XX. Rilke se bucură de o celebritate pe care puțini și-o pot îngădui. Și legenda lor este teribilă: R.M.R. scrie la Duino, într-un castel înamorat. Traducerea: Nicolae Breban. Cu adevărat, un minunat cadou pentru lectorii români. În limba română a lui Breban, Rilke sună copleșitor. **AQUILA '93: Stephen King, *Jumătatea întunecată*.** Traducerea, de asemenea, efectuată de unul dintre cei mai buni traducători, Mircea Pricăjan. Fiecare dintre noi are o jumătate întunecată. Un geamăn pe care l-am mâncat la naștere. Dublul pe care ni l-am devorat. **AMURG SENTIMENTAL. Petre Constantinescu, *Fascinația poeziei*.** Eseuri.

Text: Mihail Gălațanu

www.revistafiacara.ro; mihail.galatanu@revistafiacara.ro

Cocktail-urile care răco

Nu se cunoaște de unde vine numele de cocktail, însă se știe sigur că vechii romani amestecau vinurile și că amestecurile de băuturi erau folosite drept medicament. Este atestat faptul că în 1949 Jerry Thomas a realizat primul cocktail flambat, iar în 1962 tot el a publicat primul manual de rețete de cocktail. Și ca să înțelegeți că a fi barman nu e o treabă chiar așa de simplă, să știți că în Italia există chiar o facultate care pregătește oameni pentru

Atrag prin felul spectaculos în care arată, prin gust, prin ingredientele din care sunt preparate și ne plac mai ales vara. Ce poate fi mai încântător decât să stai pe marginea piscinei și să bei un cocktail? Țasta e un vis frumos de vară! Chiar dacă pentru a bea un cocktail nu trebuie să respecti un anumit ritual, așa cum e cazul când servești cognac, totuși există un *savoir-faire* și când vine vorba de cocktail-uri. Specialiștii și cunoscătorii știu ei ce spun când vorbesc despre o adevărată cultură.

această meserie.

Ingrediente speciale, nume exotice care vorbesc despre conținut, aspect încântător, cam asta este ceea ce înseamnă pentru noi azi o astfel de băutură. Deși așa ceva se servește și iarna, vara este anotimpul când ne atrage cel mai tare un amestec de licori care îmbie prin miros, conținut și, mai ales, aspect.

Eugen Vernea, specialist în cocktail-uri cu participări la concursuri in-

ternaționale, vorbește despre acest domeniu având pe masă o *Bartender's Bible*. „Există o școală americană, una europeană și una peninsulară în materie de preparare a unei astfel de băuturi”, explică Vernea. Ce este cel mai important la un cocktail? „Echilibrul. Să nu fie prea dulce, prea acidulat, adică să aibă echilibrul gustului. Un cocktail trebuie să fie echilibrat în materie de aspect, gust și miros. În România nu există o cultură a cocktail-ului, însă

Mojito:

frunze de mentă, zahăr pudră alb, suc de lime, rom alb (Havana Anejo Blanco) și apă minerală

Cuba Libre:
rom Havana Especial,
două felii de lime stoarse
și Coca Cola

Daiquiri:

rom alb (Havana Anejo Blanco), suc de lime, zahăr pudră alb. Acesta era cocktail-ul preferat al lui Hemingway, dar pentru că scriitorul s-a îmbolnăvit de diabet, zahărul a fost înlocuit cu fresh de grapefruit, numele noii băuturi fiind *Daiquiri Papa Hemingway*.

resc vara

clienții barurilor trebuie să știe că există o artă legată de prepararea și servirea acestor băuturi", spune el. „Este foarte importantă comunicarea dintre client și barman. Acesta din urmă trebuie să aibă abilitatea de a comunica cu cei care vin

să comande o băutură, să le explice din ce este preparată și chiar să știe când să le servească un anumit produs în funcție de starea lor sufletească. Un barman trebuie să știe toate produsele din bar, să le cunoască gustul și istoria și apoi să se orienteze și să le armonizeze. Contează foarte mult creativitatea la un barman", este de părere Eugen Vernea.

Chiar dacă la noi în țară nu există o adevărată cultură a cocktail-urilor, amatorii trebuie să afle că există barmani mixologi care doar creează cocktail-uri și sunt foarte minuțioși în a respecta proporțiile, și barmani de show care impresionează prin modalitatea de preparare, chiar dacă nu sunt atât de minuțioși în ceea ce privește cantitățile de ingrediente folosite. De asemenea, mai trebuie reținut că este foarte important gustul, echilibrul, aspectul, denumirea, prospețimea fructelor folosite, dar și paharul în care se servește. Poate nu ar strica să știți că există cocktail-uri *aperitive*, mai ușoare, puțin alcoolizate, consumate înainte de masă și cocktail-uri *digestive*, mai tari sau mai dulci, consumate după masă.

Gheața nu lipsește din nici o rețetă, iar lămâia este un ingredient aproape

omniprezent. Femeile le preferă pe cele exotice, slab alcoolizate, numite și *long drink*, în timp ce bărbații le aleg pe cele alcoolizate, *energy drink*. Barmanii se întrec în imaginație când vine vorba de *creative cocktails* care nu conțin alcool și pentru care nu există un rețetar. Iar dacă vă este foame și nu vreți să plecați de la piscină, puteți comanda un cocktail fără alcool pe bază de frișcă sau lapte; este destul de consistent și vă va da senzația de sațietate. Unele cocktail-uri se decorează doar pentru aspect, altele și pentru gust.

Nu trebuie să alegeți un cocktail doar pentru că arată bine sau vă impresionează felul spectaculos de preparare, ci trebuie să vorbiți cu barmanul să vedeți exact ce conține, dacă vă plac ingredientele respective și, abia apoi, să comandați. Acesta este sfatul specialistului pentru toți amatorii de cocktail-uri care, mai ales vara, vor să se răcorească cu o astfel de băutură.

Și pentru că am avut în față un specialist, l-am rugat să ne dea câteva rețete de cocktail-uri pe care să le servim în această vară.

text: **Raluca Șeinou**

Mal Tak

rom alb (*Havana Anejo Blanco*),
rom auriu, rom negru, suc de lime,
sirop de migdale și grenadine

Tequila Sunrise

tequila (*Olmea*),
suc de portocale
și grenadine

Sex on the beach

vodcă (*Wyborowa*), schnaps de piersici,
suc de portocale și suc de cranberry (merișor)

Calpirinha

cachaca
(băutura
carnavalului
de la Rio),
zahăr brun,
lime și gheață
zdrobită

Cosmopolitan

vodcă (*Wyborowa*),
triplu sec, suc de cranberry
(merișor) și suc de lime

Greenapple

zahăr brun, lime,
gheață zdrobită și suc de mere

Veronesse

Sandale *Elegant*
100% piele
Preț 219,50 lei

Pantofi *Unic*
100% piele
Preț 219,50 lei

Sandale *Unic*
100% piele
Preț 239,50 lei

Pantofi retro
100% piele
Preț 279,50 lei

Poșetă *Unic*
100% piele
Preț 199,50 lei

Sandale
Unic 100% piele Preț
229,50 lei

Geantă *Unic* 100%
piele Preț 219,50 lei

Yokko The Fashion Store

Bluză
95% poliester,
5% elastan
Preț 130 lei

Bluză
94% vâscoză,
6% elastan
Preț 80 lei

Rochie 97% bumbac,
3% elastan Preț 190 lei

Fustă
100% vâscoză
Preț 160 lei
maieu
94% vâscoză,
6% elastan
Preț 70 lei

Rochie
100%
vâscoză
Preț 220 lei

Bluză
94% vâscoză,
6% elastan
Preț 80 lei

**Câștigătorii
concursurilor
din Flacăra
nr. 6/2007:**

Europa Travel
Guzgă Mariana
lași

Laropharm
Mihăileșteanu
Ștefan
Pitești
Baciu Isabela
Botoșani

Tritonic
Iancu Mona
Iud. Prahova
Lechințan Irina Ana
Sibiu

La Scaletta

Restaurantul *La Scaletta*, din strada Vulturilor, numărul 39 (colț cu Traian), vă așteaptă cu o *cucina italiana* autentică, din care nu lipsesc specialități precum *petto di pollo alla Scaletta*, *bistecca fiorentino*, *saltinbocca alla romana* sau *cotoletto al limone*. Ca să nu mai vorbim de pizza, preparată chiar sub ochii clienților, într-un adevărat show culinar, în fiecare duminică. Bucătar este nimeni altul decât actorul Emil Mitrache, patronul restaurantului, alias *Americanu*, din serialul *Pro TV La Bloc* și, mai nou, *Bebe*, din serialul *Gașca*, difuzat de *Kanal D*.

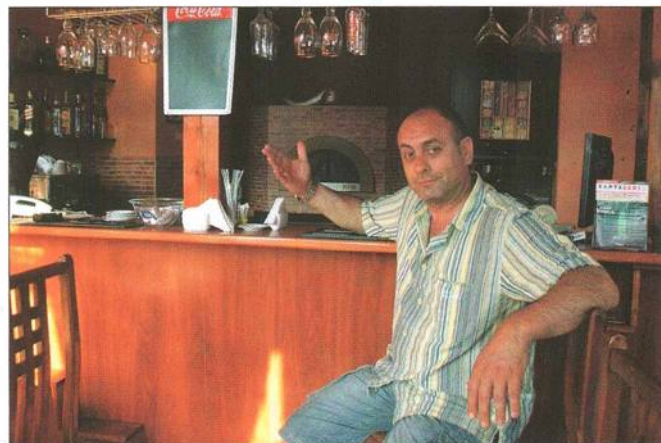
Pentru rezervări și comenzi telefonice puteți suna la numerele de telefon
021-323.90.40 și 0746-48.26.84.

Întrebare: Care este adresa restaurantului La Scaletta?

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 07.08.2007

Premiul, constând într-o cină romantică, pentru două persoane, la restaurantul *La Scaletta*, se va acorda prin tragere la sorți.

Concurs
La Scaletta

oriflame

natural swedish cosmetics

După o zi lungă petrecută la serviciu, simțim cu toții o nevoie acută de relaxare. Cum concediul este încă, pentru mulți, încă în faza de proiect, nu ne rămâne decât să ne oferim, acasă, clipe de răsfăț în care să visăm la vacanța ce va să vină.

Soluția vine de la Oriflame, prin noile produse din Gama Swedish Spa, o gamă care are la bază minerale marine pure, care mențin frumusețea și tinerețea pielii. Aceste produse curăță pielea, o exfoliază delicat și o hidratează, ajutând, totodată, la revitalizarea spiritului.

Clipe de relaxare, doar cu Swedish Spa!

Oriflame firesc, prima alegere!

Swedish Spa Minerals Two-Phase Body Oil Spray

Spray cu ulei hidratant

Conferă pielii o senzație de catifelare și strălucire delicată. Uleiul bifazic acționează în mod sinergic, hidratând și calmând pielea. Agitați bine și pulverizați pe pielea uscată, după duș. 150 ml

Swedish Spa Minerals Exfoliating Body Polish

Cremă exfoliantă pentru corp

O piele mai moale și mai mătăsoasă cu ajutorul acestei creme exfoliante hrănitoare. Spuma de mare naturală îndepărtează celulele dure de piele moartă în timp ce ingredientele hidratante calmează pielea, lăsând-o netedă și catifelată. 150 ml

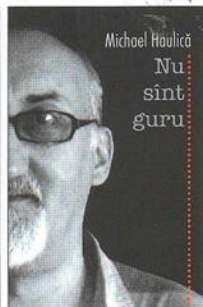
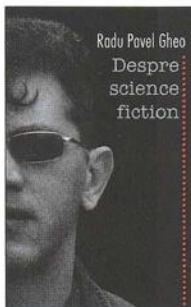
Swedish Spa Minerals Soap Bar

Săpun revigorant

Săpun revigorant, a cărui formulă ajută la curățarea pielii și revitalizează spiritul. Îmbogățit cu un parfum marin, plin de prospețime. 75 g

Radu Pavel Gheo acreditează în cartea sa *Despre science fiction* ideea că, într-un anumit sens, nu există literatura *science fiction* (sintagmă oricum pleonastică). „Nici în analiza universului imaginat specific, nici în comentariile critice incluse aici nu m-am abătut de la această convingere: am încercat – nu primul, dar mă tem că printre primii – să plasez SF-ul într-un context literar general și să-l analizez cu instrumentele criticii și teoriei literare, fără a-i ignora diferența specifică”, susține Radu Pavel Gheo. Pe de altă parte, Michael Hăulică își motivează la rândul său stilul literar în volumul *Nu sunt guru* astfel: „Nu sunt Guru. Nici Papa (cu accent pe primul a), nici Tăticu' chiar dacă unii s-au referit la mine cu aceste calificative (fie luate prea în serios, fie la modul ironic). Nu sunt decât un scriitor care are fani, un scriitor care exact acum 20 de ani a scris prima povestire SF și care, de vreo 14 ani, face suplimente, reviste. Mai nou susține rubrici dedicate literaturii F&SF la două dintre revistele culturale de prestigiu. Această carte conține o selecție din articolele pe care le-am publicat aici în perioada martie 2005 – mai 2007.”

Care sunt autorii celor două cărți nou apărute la editura Tritonic?

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:
SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 07.08.2007

Premiile se vor acorda prin tragere la sorți.

Gala Ziariștilor 2007

Cea de-a II-a ediție a *Galei ziariștilor* 2007 s-a încheiat. Evenimentul și-a propus să schimbe percepția asupra ziariștilor, pentru o seară aceștia trebuind să-și demonstreze abilitățile în fața unor probe de îndemânare, dans, spontaneitate, prezentare a unor ținute speciale, de zi și de seară. Timp de două ore ziariștii au defilat pe podium în creații vestimentare semnate. Romanita Iovan, Cristina Nichita, Liza Panait, magazinele *Trends* by Adina Buzatu, *Mihai Albu* și *Veronesse*.

Juriul a fost compus din ziariști, din vedete precum Monica Tătoiu, Mihai Albu, Cătălin Botezatu, Gina Ivașcu, Cristian Poteraș, Cristian Victor Popescu (Piedone). Câștigătorii au primit din partea sponsorilor excursii la mare și la munte, aparatură electronică, produse cosmetice și vestimentare. Câștigătoarele locurilor I, II și III au primit ținutele de seară din partea casei de modă *Adeline* cât și încălțăminte creație Mihai Albu.

horoscop

Cristina Vanea

Berbec (21.03 - 20.04)

În această perioadă veți fi preocupat de chestiunile de familie mai mult decât în mod obișnuit. Relația cu partenerul de viață va fi ceva mai agitată și ar fi de dorit să vă cenzurați pornirile impulsive. Unele reacții necugetate v-ar putea aduce neplăceri pe toate planurile de activitate.

Taur (21.04 - 20.05)

Pe cât posibil, nu vă implicați în activități deosebite și încercați să vă păstrați ceva mai mult timp pentru odihnă. În ceea ce privește deciziile pe care doriți să le luați în domeniul serviciului, ar fi bine să vă consultați cu un prieten de încredere înainte de a le lua. O rudă mai îndepărtată vă va da niște informații care ar trebui verificate.

Gemeni (21.05 - 21.06)

Conjunctura vă favorizează dându-vă posibilitatea de a vă implica în colaborări rentabile. Comunicarea cu cei din jur decurge armonios. Energia mentală atinge cote maxime, astfel încât ați putea face față cu succes unor activități intelectuale. O bună parte a timpului liber o veți dedica ființei iubite.

Rac (22.06 - 22.07)

Este posibil să aveți parte de un câștig ce vă va permite să vă echilibrați pentru un timp situația financiară. În cazul în care doriți să cumpărați un obiect de lux, ocaziile nu se vor lăsa așteptate. În relația cu superiorii ierarhici vor fi unele discuții aprinse și ar fi de dorit să nu insistați în a vă impune punctul de vedere.

Leu (23.07 - 23.08)

În această perioadă va trebui să faceți unele compromisuri, ceea ce nu vă surâde, dar altfel nu se va putea. Din fericire, comunicarea cu cei din jur evoluează cât se poate de bine și acest lucru vă va ajuta în discuțiile pe care le veți avea. În cămin se mizează mult pe ajutorul dv. Faceți un efort pentru a nu-i dezamăgi pe cei dragi.

Fecioară (24.08 - 22.09)

În această lună veți cheltui bani și veți avea ocazia să faceți o investiție, dar nu trebuie să renunțați cu nici un chip la prudență. Pe la mijlocul intervalului veți fi pus în fața unei situații mai delicate, pe care o veți rezolva cu ajutorul unui prieten. În relația de cuplu vor exista unele disensiuni care vă vor pune nervii la încercare.

Balanță (23.09 - 23.10)

Colaborările vor fi importante pentru dv. în aceste zile, dar lucrurile nu vor evolua ușor în această direcție. Este posibil să primiți o propunere interesantă, dar riscurile sunt mari și ar fi bine să vă gândiți de două ori înainte de a lua o decizie. În plan sentimental lucrurile decurg cât se poate de bine.

Scorpion (24.10 - 22.11)

Unele dintre nemulțumirile dv. legate de chestiunile profesionale vor putea fi rezolvate, ceea ce vă va lua o piatră de pe inimă. În a doua parte a intervalului se vor întâmpla niște evenimente care vă vor lua prin surprindere; ar fi bine să nu reacționați înainte ca lucrurile să se limpezească.

Caracteristicile lunii iulie

Este o lună favorabilă activităților de divertisment, în ciuda unor evenimente mai puțin așteptate. Cheltuielile vor fi peste nivelul așteptărilor; nu vor lipsi ocaziile de a face diverse investiții, dar prudența va trebui pusă pe primul plan.

Săgetător (23.11 - 21.12)

Perioada aceasta va fi una favorabilă întâlnirilor cu prietenii, ca activitate de timp liber. În general, activitățile sociale vă vor face mare plăcere, mai ales că acestea vă vor da posibilitatea de a vă pune în evidență calitățile. Farmecul personal își va spune cuvântul și veți face o impresie excelentă unor persoane de sex opus.

Capricorn (22.12 - 20.01)

Traversați o perioadă propice punerii în practică a proiectelor pe care le aveți în domeniul profesional. Chiar dacă relația cu superiorii ierarhici va fi ceva mai tensionată, aceștia vă apreciază inițiativele și sunt gata să vă sprijine atunci când aveți nevoie. În plan sentimental nu aveți de ce vă plânge.

Vărsător (21.01 - 18.02)

În profesie se profilează posibilitatea de a face unele schimbări, dar ar fi bine să nu vă pripiti. Totuși, având în vedere că vă aflați într-o perioadă de maxim din punct de vedere intelectual, deciziile luate în această perioadă se vor dovedi în scurt timp inspirate. Relația cu partenerul de viață va fi bulversată de tot felul de evenimente.

Pesci (19.02 - 20.03)

Vă bucurați de o creștere a popularității, ceea ce vă dă posibilitatea de a obține sprijinul celor din jur atunci când aveți probleme. Drumurile scurte, în orice direcție sau scop, vă vor aduce avantaje în această perioadă. O veste de la cunoștințele de pe alte meleaguri vă va face să încheiați luna într-o notă de optimism.

t...
TRITONIC

LIT
TRITONIC

Pe scurt, literatură.

LIT
TRITONIC

... arta se face cu iubire, dar
iubirea are mai multe fețe...

LORENA
LUPU

RONDO
CAPRICCIOSO

LIT
TRITONIC

... uneori, prețul
izbăvirii e un fir de
cenușă...

VICTOR
DRAGOMIR

CHIPUL
DIN CENUȘĂ

LIT
TRITONIC

... obsesia de a
fi plăcută de
cei din jur...

MATHILDE
MONAQUE

DUSĂ
CU CAPU'

LIT
TRITONIC

HENRIETTA
ROSE-INNES

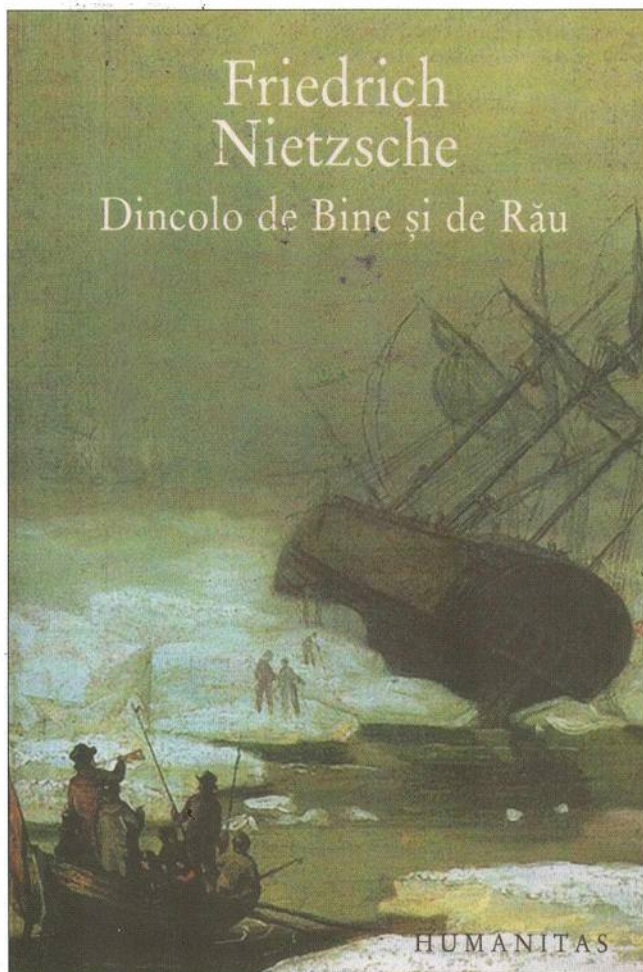

ALFABETUL
PIETRELOR

... vocea fratelui său îl
cheamă la el, în pădurea
din care au venit...

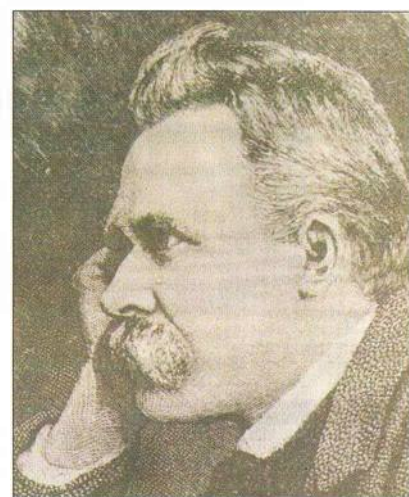
Cititul nu dăunează sănătății. tel/fax: 242.54.09 www.tritonic.ro

NIETZSCHE, ÎN TRE BINE ȘI RĂU

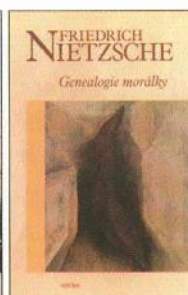
Dincolo de Bine și de Rău, carte apărută cu câteva luni în urmă la Humanitas, este una dintre cele mai faimoase pe care Friedrich Nietzsche le-a semnat vreodată. Poate, doar alături de *Also sprach Zarathustra*. Pentru unii e neverosimil ca filosofii să fie inspirați, dar Nietzsche e un bun exemplu. În capitolul *Ce este aristocrația*, Friedrich Nietzsche vorbește despre *patos*. Unul este *patosul distanței*, cel care eșalonează clasele sociale, iar altul este *patosul care asmute în a face „noi realizări și distanțări în interiorul sufletului însuși”*. Iarăși, (re)citind Nietzsche, *Despre popoare și patrii*, de exemplu, am realizat, încă o dată, că, paradoxal, utopia Noii Rome nu aparține doar Statelor Unite ale Americii, ci, în bună măsură, și Noii Europe. Prin asta, contemplatorul de pe malul lacului Silvaplana ne devine foarte contemporan. Nu

că ar fi singurul lucru. Dar el este cheia de boltă a noii arhitecturi a lumii din primele două secole ale mileniului în care tocmai am intrat. Dacă S.U.A. reconstituie, și instituțional, dar, poate, oarecum și destinal, modelul Imperiului Roman, este vizibil că modelul Europei Comunitare, așa cum este creștin, este și de sorginte/extracție „romană”. Glasul ce-l auzim în structurile europene, chiar dacă îndepărtat, e unul al Romei. Până și drumul către Roma ne obsedează. Roma e ce-i al Cezarului, aici. Iar cealaltă împărăție, cea nesfârșită, e cu adevărat cea cristică. Iar că strigătul „mai e ceva german aici?” răsună și în spiritul scrierilor nietzscheene e, probabil, fără îndoială. Dar are ecou și admirația față de cultura franceză care, chiar și în vremea lui Goethe, reușea să îi complexeze pe nemți. Și astăzi Franța continuă să fie sediul celei mai spirituale și mai rafinate culturi din Europa, o înaltă școală a bunului gust: dar trebuie să știi s-o găsești, această „Franța a bunului gust”. Ea este eclipsată de o Franță „de fațadă”, una „prostită și abrutizată”, care, cu ocazia funeraliilor lui Victor Hugo, „s-a dedat la o adevărată orgie de prost gust și de autoadulare”. Friedrich Nietzsche se lansează cu frenezia într-un tir asupra aproape întregii „Europe a națiunilor”. Englezii i se par cei mai nepotriviti pentru filosofie: sunt greoi. E mecanicistă și e neroadă maniera lor de a-și pune în operă concepțiile. Nesărați. Lipsiți de adevărata putere a spiritualității și a profunzimii pe care o presupune privirea intelectuală. Poate, însă, cel mai bine se vede supraomul

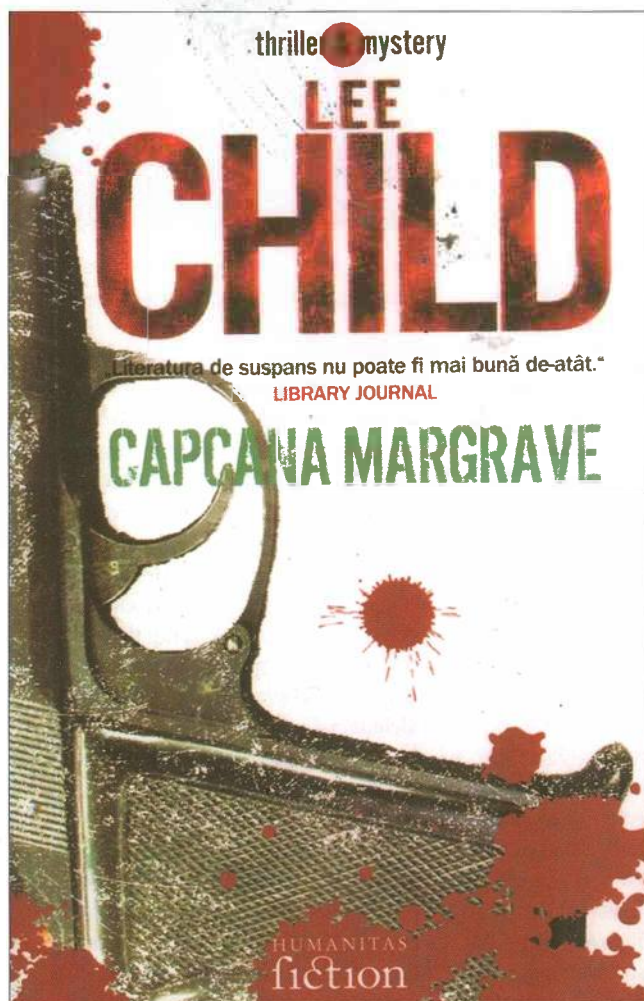

în zona de emisie a Aforismelor și interludiilor. „Înțeleptul în chip de astronom – Câtă vreme mai simți stelele ca pe ceva «deasupra ta», îți lipsește încă privirea cunoscătorului”, spune Nietzsche. Și, dacă există artă pentru artă, există și filosofie pentru filosofie, adică, așa, ca scop în sine: „Cunoașterea de dragul cunoașterii” – iată ultima cursă pe care ne-o întinde morala: și ne încălcăm încă o dată de-a binelea în lațul ei. Unele dintre cele mai îndrăznețe „verdicte” îl premerg, parcă, pe Cioran, asta dacă facem o lectură de-a dreptul post-modernă: „Față de Dumnezeu nostru suntem cei mai neloiali cu putință: lui nu îi este îngăduit să păcătuiască!” Altele sunt de-a dreptul uluitoare sau deconcertante: „Gradul și felul sexualității unui om reușesc să se înalte până la cele mai înalte culmi ale spiritului său” sau „A-l iubi pe Unul singur e o barbarie: căci ponoasele acestei iubiri le trag toți Ceilalți. Fie ea chiar și iubirea față de Dumnezeu.” Se frizează, pe alocuri, și paradoxul: „Cel care își atinge idealul tocmai prin aceasta îl și depășește”. Esență de filosofie se află (și) în meditațiile privind principiile: „Principiile servesc la tiranizarea sau la justificarea sau la cinstirea sau la defăimarea sau la tăinuirea obișnuințelor: – pesemne că doi oameni cu principii identice le pot folosi pe acestea în scopuri fundamentale diferite” sau natura și finalitatea adevărului: „E îngrozitor să mori de sete în mijlocul mării. De ce trebuie oare să vă sărați într-atât adevărul, încât el să nu ne mai poată stinge nici măcar setea?” Și, firește, și altele, cel puțin la fel de surprinzătoare: „Trebuie să te desparti de viață precum a făcut Odiseu, despărțindu-te de Nausicaa, – mai mult binecuvântând decât iubind.” Uneori, nici nu îl mai recunoști pe faimosul supraom, care și-a depășit legenda. Dar, savuros, totuși, pe alocuri: „Femeia învață să urască pe măsură ce se dezvăță să vrăjească”. La limita fragilă, poighiță subțire, între un ușor misoginism, cinism și reflecție amară. Ultimul paradox, care funcționează ca un silogism comprimat, spune că „A te rușina de imoralitatea ta: iată una din treptele scării la capătul căreia te vei rușina de moralitatea ta”.

Text: Mihail Gălbățanu

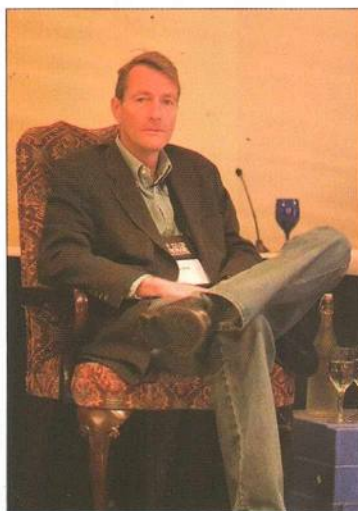

LEE CHILD, CAPCANA MARGRAVE

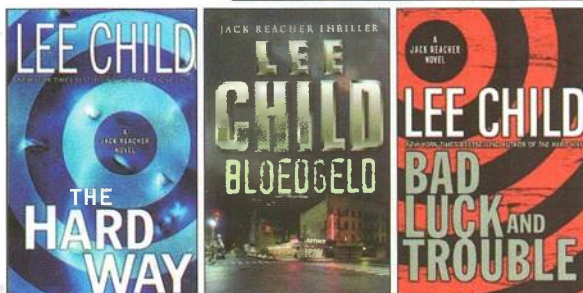

Prima dată mi-a adus aminte de categoria „Edgar Wallace”. De tipii „seci”, cu scriitură virilă și îndurerată. Desigur, ei s-au constituit într-o serie. Dar, dacă săpăm mai departe, ne-am putea aduce aminte de *In cold blood*, semnată de Truman Capote. Ceva, ca un parfum îndepărtat, al solitudinii bărbatului care colindă lumea și nu își poate afla partenera, trimite și la filonul/tradiția prozei lapidare americane, cu dialoguri scurte, tăioase, pline de sens și amorțate de tensiune sentimentală, așa, cam ca la Hemingway din *Fiesta*. Neîndoios, există și o parte „confectionată” la vedere a romanului de aventuri căruia, cred, cel mai bine i s-ar potrivi eticheta de „producție de suspans”. Sigur, sunt și exagerări, din inevitabila categorie a „uite,

eu, fost luptător special, am ucis patru bucăți, oameni/bărbați care veniseră să mă trimită pe lumea cealaltă”. Sau a interminabilelor crime pe care Poliția nu le soluționează. Sau a incendiarii aproape neverosimile (așa, cam ca în Stephen King) a unei secții de poliție. Dar ceea ce impresionează și ce place, în primul rând, este scriitura. Este un lucru bine făcut. Gradat. Suspans administrat în doze atent studiate. Chiar dacă ne vine greu să credem că am putea nimeri, într-o aceeași zi, cu fratele nostru, cu care n-am vorbit de mai bine de cinci/șapte ani, în același mic orașel, în care el, fratele, să fie ucis, putem să acceptăm ca premise toate aceste date ale unei cărți numai și numai ca să fim martorii unui roman cu acțiune de bună calitate. Neîndoios, într-o colecție/proiect de tipul *thriller & mystery* e nevoie de ceva adrenalină – și de ea facem rostul doar cocoțându-ne pe deznodământul firului

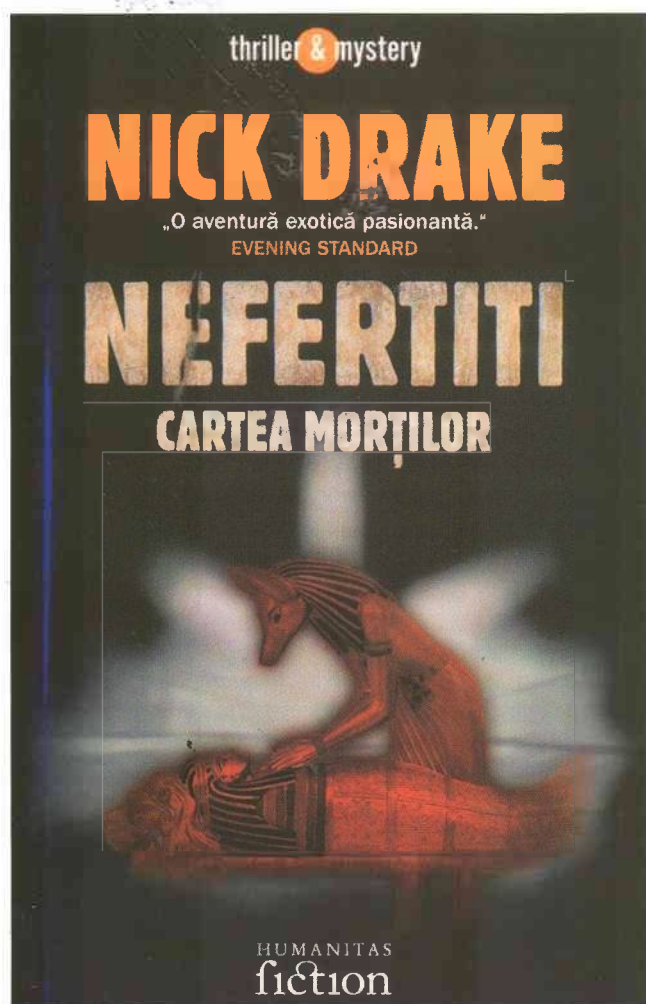

epic, în care binele învinge, nu și dragostea. Adică avem doar jumătate de happy-end. Marile câștiguri ale cărții țin de detalii. Cum se întâmplă lucrurile, cum se trage cu un pistol de anume calibru, cum se aude detunătura, cum își iau mijloace de precauție cei care vin să se răzbune, echipați, steril, chirurgical, în galoși (ca să nu lase ceea ce americanii numesc *foot-print*) și cu pungi de plastic, îmbrăcați în costume de plastic. În rest, uneori acțiunea o copiază pe cele ale filmelor de gen/cliseu!, cu pedepsirea exemplară a șefului poliției, care eșuează în misiunea sa: scenă atroce, în care boabele polițistului sunt tăiate și vârâte pe gât soaței sale, după ce el este răstignit pe perete, sub ochii consoartei. Morala scenei: frica trebuie să păzească (și) bostănăria, deși, uneori, frica poate să și îndârjească... Eroul principal este, în același timp, dur și fragil, adică, mai degrabă casant – și, mai mult, povestește totul la persoana întâi. Aproape neverosimilă liniștea lui la arestare, când, deși nu a omorât pe nimeni, cu atât mai puțin pe cel care se va dovedi că este singurul său frate de sânge, el acceptă toate bruscările polițistilor fără să riposteze. Urmează o altă scenă antologică, demnă de Capote sau Ken Kesey. O dată ajuns în închisoare, el devine ținta unor atacuri nemiloase, care intenționează să îl elimine și să „curețe” urmele. Are loc ceva între o bătaie și o bătălie, nu poți ști prea bine, în spatele gratiilor, la anumite etaje ale închisorii, toate pocelile fiind soldate cu un soi de degringoladă generală. Un *fight*, pe românește caft, care mobilizează toate bandele din pârnaie, unele împotriva altora, în timp ce acești doi protagoniști care vor supraviețui până la sfârșitul cărții sunt prelevați cu gheara extractoare din mijlocul tornadei de pumni. Toate astea bagă ceva acțiune la înaintare, iar amatorul de suspans poate să se considere, până la urmă, mulțumit, cu acest thriller de mai nouă generație.

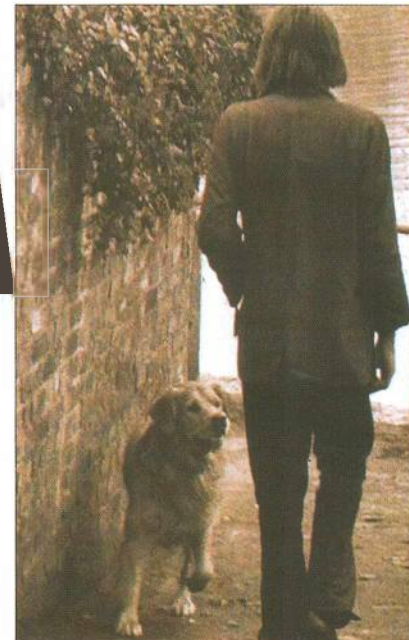
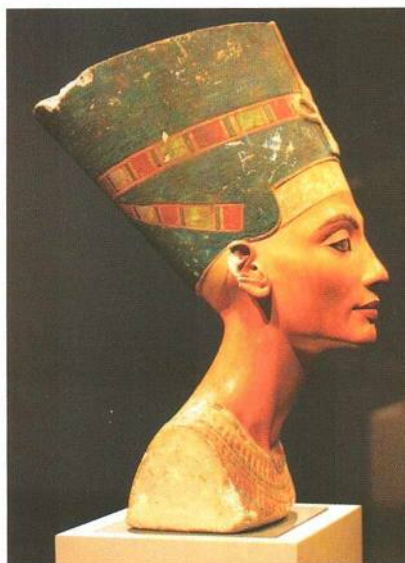
text Mihail Gălățanu

CUM SE SIMȚEA THRILLER-UL PE VREMEA NEFERTITEI-VODĂ

În seria *thriller & mystery* la Editura HUMANITAS a apărut și un strămoș al poveștii de succes. Poartă semnătura lui Nick Drake și se numește *NEFERTITI*. Subintitularea *Cartea morților* trimite direct cu gândul la *Cartea morților egipteni*, variantă a celei tibetane. Protagonistul este Rai Rahotep, detectiv dintr-un oraș de referință al Egiptului antic: Teba. E drept, toți detectivii din carte seamănă cu cei din filmele americane, hei, dar, bine, filmele americane nu știu încă asta. Se construiește, în deșert, un oraș aproape mistic care, în speranța faraonului Akhenaton, trebuie să-i apropie pe oameni mai mult de zei – și, mai mult decât atât, să îi unească. Să restaureze legătura pierdută

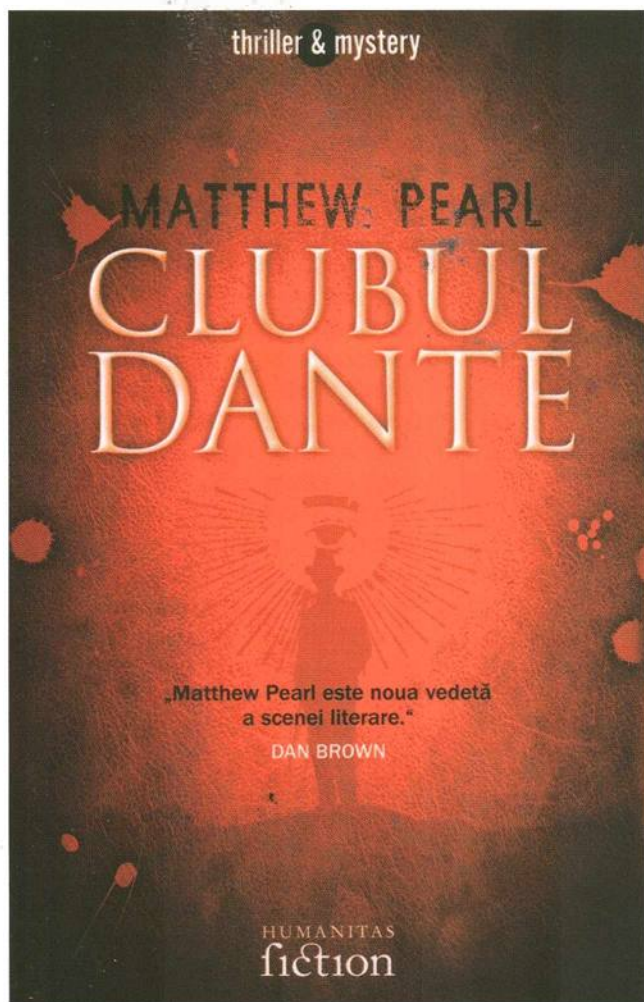
între om, creatură – și demiurg, Creator. Când, la un moment dat, regina, ah, însăși regina, dispare! Rămânem fără Nefertiti. Și asemeni rămân și egiptenii acelei vremi. Este chemat acest detectiv, care aparține poliției *Medjay*. El este/devine binecunoscut prin metodele pe care le are, originale, revoluționare pentru practica vremii. Avem și un cadavru, care apare pe la pagina optzeci. Implicarea lui Rahotep nu este, însă, una actuală. Pentru că el nu își joacă la sorți meseria, ci viața. De rezolvarea enigmei nu depinde doar soarta sa, ci și viața familiei sale: soția și copilul vor fi executați dacă el nu va reuși să persevereze în elucidarea misterului. Dar să lăsăm, un pic, deoparte, aceste accente menite să dea dramatism poveștii – și să vedem o mostră de life-style la detectivii egipteni de acum nu-mai-știu-câte secole. Cum trăiau ei? Ei bine, tot cam ca și cei moderni: în loc de whisky-ul nelipsit de pe masa detectivului american, polițistul din preistoria egiptiană își trage în *venă* cu vin roșu, special, după care, firește, nu te doare capul. Asezonează

și migdale, pe post de pop-corn, pesemne. Nefertiti, mamă dedicată, poartă papuci aurii, ca și gospodinele din supermarketurile americane (Marilyn?), lăntșoare din aur și alte accesorii pe post de podoabă. Nimic (prea) nou deci sub soare, cel puțin la acest capitol. Savoarea specială a cărții e dată de „montarea” acestei povești de mister cu câteva mii de ani în urmă. Cine ar putea să invalideze povestea? Să spună că nu a fost posibil un complot ca atare? Până și metodele detectivistice seamănă izbitor de mult cu cele din vremea noastră. Examinarea unghiilor cadavrului, problemele de identitate. Cum mularul dentar nu prea exista la acea vreme, iar pe stomatolog nu îl puteai suna ca să vezi conformația maxilarului și amprenta dentară, trebuia să folosești alte tertipuri. Cum ar fi mărturia consortului regal care, firește, își cunoaște consoarta în cele mai intime amănunte. La propriu. Și care poate zice, așa cum se și întâmplă: nu aceasta e regina! De aici, se reia cursa contra cronometru: zece zile pentru a o găsi pe regină. Sau, vorba basmului, unde-ți stau picioarele îți va sta și capul! Treptat, suntem introduși la o petrecere, într-un periplu prin cartierele bogate ale vremii sau suntem purtați prin atelierul unui sculptor „modernist”. Face parte din arta autorului să ne dea misterul *step by step*. Dacă nu ni l-ar fi dat cu lingurița, poate că ne-am fi plictisit mai repede de fresca de epocă și de reconstituirea aceluia spațiu special în care suntem imersați peste timp. Un thriller cu parfum și culoare de epocă, iar acestea două sunt ingredientele care îi dau particularitate. În rest, nimic nou sub soare! Mai cu seamă în metoda de rezolvare a enigmelor...

text: Mihail Gălățanu

DANTE ȘI BOLGIILE CRIMEI

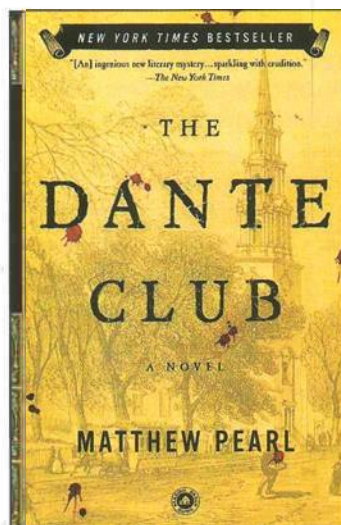
Să fii judecător. Să te învăluie moartea. Să fie ea ca un roi de albine. Sau de insecte. Să îți roadă trupul. Carnea de pe oase. Să te curețe. Să îți rașcheteze ochii. Tot ce e pe tine. Să îți închege sângele sau să ți-l bea. Horror? Horror. Muște cu ochiul de foc. Viespi galbene. În plus, să fie *Anul Dante*. Crimele să se repete după ritualul *Divinei Comedii*? Ce comedie să fie asta? Matthew Pearl, la romanul său de debut, a făcut dintr-o teză doctă despre „divinul florentin” o șaradă. O carte pentru admiratorii thriller-ului, dar, în primul rând, pentru admiratorii lui Dante. Un imperativ la recitirea celui care a fost pus pe soclu și celebrat de Giovanni Boccaccio. Și parcă, totuși, ce părere poți să ai despre o carte care mișună de personaje pitorești

și celebre (sau măcar clonele lor), cum ar fi, să zicem, Longfellow? Altfel decât bună... Construită cu abilitate, prin debutul în forță. Unde detalierea, ca în orice roman polițist adevărat, te face să vezi acțiunea. Este un „început pictural”. Demn de cel mai crunt „horror” în viață. Sec. Concis. Cu elemente de raport. Ca un demers jurnalistic. Care constată agresarea unui elev de zece ani. Rănile, generate de o specie de insecte necunoscută. Cunoscută sub numele de „viermele-șurub” sau „musca din Lumea Nouă”. Poate că nu ar fi fost un lucru cu ecou dacă, în *Cântul I* al cărții, nu ne-am fi lovit de cadavru judecătorului Artemus Prescott Healey. Devorat tot de insecte, din el nemairămânând decât maxilarele, oase, gata de a fi recunoscute, la o reconstituire, de stomatologul personal. Și o baltă de sânge. Lucru misterios, alături de băltoaca terifiantă, stau hainele judecătorului, împăturite frumos, cu minuțiozitate. Ca și *CODUL DA VINCI*, cartea lui Pearl are predilecție pentru thrillerul cult. Trebuie să știi ceva despre Dante, așa cum, dincolo trebuie să știi ceva despre Graal. Trebuie să știi măcar cine-i Boccaccio și ceva despre structura epopei dantești, organizată în Infern, Purgatoriu și Paradis, așa după cum, la Dan Brown, trebuie să știi ceva

despre Maria Magdalena, legenda debarcării ei pe țărmul Franței și superstiția că dinastia regilor Franței ar fi de sorginte christică, adică pur divină. „Gluma” se îngroașă abia când e găsit al doilea cadavru. Tot după tipicul „dantesc”. Este vorba despre un reverend, Talbot, care este îngropat până la jumătate. Apropo de morți crunte (la Matthew Pearl, ca și la Dante Alighieri, moartea este... *medievală!*), popa are și tălpile arse până la desfoliere, până la scrum. Ei bine, și de aici încolo,

dacă nu credeai că există thriller pentru filologi sau intelectuali, începi să te convingi de contrariu. Într-un fel, Pearl, supranumit de Dan Brown „noua vedetă a scenei literare”, este un echivalent, peste ocean, al lui Umberto Eco. Ei, amândoi, sunt o dovadă vie că de la semiotică la suspans nu e decât un pas (*Pendulul lui Foucault* este un soi de carte de aventuri pentru cei cu un IQ erect!), că, de la o lucrare de doctorat despre lumea lui Dante, scrisă de un universitar, ușor se poate ajunge la crimă. Iar d-aici, gata thriller-ul! Nici nu știi ce să admiri mai mult: exegeza subtilă a pasajelor din Dante ori descrierea odioasă a crimelor și victimelor unor asemenea orori gothice? Iuscita interpretare a versurilor florentinului exilat sau investigația pe care o demarează polițiștii pe marginea morților care îi lasă cu gura căscată? Și cum să fie altfel dacă e vorba de ritualuri livrești, adică aproape neverosimile? Cum să se întâmple asemenea chinuri în realitate, când ele sunt numai în lumea imaginară a lui Dante sau în Infern? Dar, iată, ficțiunea devine realitate, umilind încă o dată verosimilul. Membrii CLUBULUI DANTE se reunesc pentru a fi confrunțați cu evenimentele. Și, una dintre atitudini este cea care pare absurdă, dar frumoasă: ei par să îl iubească mai mult pe Dante decât deplâng victimele. Și unul dintre ei chiar opinează să-lase totul pe mâna Poliției, fără ca ei să se amestece, deși erau singurii care puteau fi considerați specialiști în Dante, puteau, deci, pătrunde în mintea criminalului/criminalilor. Gândul lui: dacă americanii află despre firul roșu al concepției după care s-au făcut crimele, s-ar putea să îl izgonească pe Dante din America, așa cum o făcuseră italienii, cu câteva secole în urmă, din Florența. Nu m-ar mira, ca, după această carte, să crească vânzările la Dante. Oricum, această carte contrazice prejudecata că thriller-ul nu te-ar putea face mai inteligent. Te face, oricum, mai cult. Măcar, așa, cu puțin...

text: Mihail Gălățanu

Nu lăsați constipația să vă acapareze!

Constipația este o afecțiune buclucașă care, însă, dată fiind natura ei, își determină victimele să evite consultarea unui medic. Nu de alta, dar parcă nu dă bine să te duci la doctor și să-ți spui păsul ăsta ridicol. Mai bine mergi la farmacie și-ți iei ceva pilule care te ajută să te... eliberezi. Și totuși! Mare greșală! Se neglijează un aspect foarte important al constipației, și anume, faptul că afecțiunea poate fi un simptom al unei boli mult mai grave sau punctul de pornire pentru alte probleme digestive.

Vă mai amintiți reclama cu o anumită pilulă de treabă? Sau printul cu o cutie de laxativ desfăcută! Par niște glumițe nevinovate. Ele pomesc de la o realitate mult mai dură și mai serioasă! Constipația este un sindrom care apare din cauza încetării tranzitului intestinal și dificultăților de defecație și poate crea probleme serioase. Pacientul se confruntă cu senzația de evacuare incompletă, necesitatea efectuării unui efort semnificativ pentru realizarea defecației, precum și cu durerea abdominală din timpul scaunului. Se adaugă la acestea numărul redus de scaune (două sau unul pe săptămână), iar eliminarea de materii fecale de consistență mult crescută. Frecvența constipației cronice este ridicată, mai ales în țările industrializate, ajungând să afecteze 30% din populație.

Sunt mai multe cauze care determină apariția nesuferitei afecțiuni. Printre acestea sunt deprinderile familiale incorecte: sedentarismul, obiceiurile alimentare (consum redus de fibre vegetale și de lichide, aport crescut de carne, preparate tip fast-food, abandonarea micului dejun, cina abundentă ca unică masă a zilei), dar și factori care țin de persoana respectivă, de pildă: reducerea tonusului mușchilor abdominali (femei cu

Legume: asmațui, castravete, ceapă, dovleac, leuștean, mazăre pasată, măcriș, pătlăgele vinete, praz, sfeclă, ștevie, cartofi, salată verde, sparanghel. **Ceaiuri:** coajă de crușin, rădăcină de cicoare, frunze de frasin, frunze de anghinare, volbură, semințe de muștar, semințe de in. **Fructe:** caise, cireșe, coacăze, fragi, mere, măsline, piersici, prune, pere, vișine, struguri, portocale, smochine, pepene galben și verde.

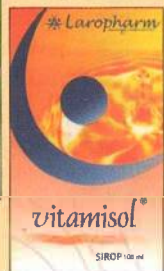
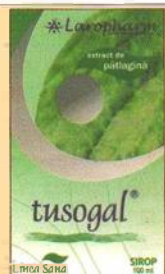
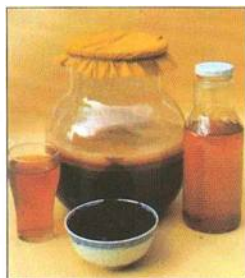
multe nașteri, vârstnici, obezi, afecțiuni chirurgicale – hernii). Sarcina

favorizează de cele mai multe ori constipația. Pe lângă toate acestea, constipația mai apare ca urmare a bolilor care afectează musculatura și inervația intestinului gros. Constipația de cauză organică se referă la cazurile de tumori, inflamații, strâmtoări ale orificiului, modificări de volum ale segmentului respectiv, dilatații hemoroidale, fisuri localizate la nivelul anusului, rectului, colonului, iar acestea necesită o intervenție chirurgicală. Constipația accidentală este dată de anumite circumstanțe care împiedică evacuarea normală a materiei fecale. De exem-

plu, nerespectarea senzației de defecație (condiții igienice impropii), ture de noapte, călătorii prelungite, schimbarea alimentației, imobilizare prelungită la pat. Acest ultim tip de constipație dispare odată cu înlăturarea factorilor care au determinat-o.

Diagnosticul în cazul constipației se face printr-o serie de investigații recomandate însă doar de medicul curant. Acestea sunt de regulă: irigografia (explorarea radiologică a intestinului gros cu substanțe de contrast), rectoscopia sau colonoscopia. Metodele de tratament se realizează de regulă prin măsuri generale privind regimul alimentar și stilul de viață, respectiv măsuri farmacologice. Regimul alimentar vizează: orar de masă regulat, unu-doi litri de lichide pe zi, asigurarea de fibre vegetale (tărâțe de grâu, făină integrală, grâu fiert, fulgi de porumb, soia), unele dulciuri concentrate (miere, gemuri) care atrag apa în intestin, alimente ce stimulează mișcările intestinale (lapte bătut, chefir, suc de fructe), evitarea aportului crescut de carne, brânzeturi concentrate, orez, banane. De asemenea, modificarea stilului de viață este foarte importantă, mai exact respectarea unui orar constant de evacuare, combaterea sedentarismului, gimnastică, activitate fizică. Desigur, ca medicamente există laxativele. Pe de o parte, laxative care măresc bolul fecal precum celuloza, semințele de in, iar altele sunt emoliente, ca uleiul de parafină. Totodată, pot fi de mare ajutor lactuloza și sorbitolul, sulfatul de magneziu sau cel de sodiu. Mai există laxative iritante precum uleiul de ricin, fenolftalein – ciocolax, bisacodil etc. Folosirea îndelungată și mai ales abuzul de laxative trebuie evitate, deoarece, în timp, pot accentua constipația. Uneori pot fi utile curele hidrominerale cu ape carbogazoase sulfatate (Olănești, Călimănești, Slănic Moldova). Profilaxia vizează utilizarea unei alimentații raționale, din care să nu lipsească fructele și legumele, aportul de unu-doi litri de lichide/zi, iaurtul, chefirul etc. O viață activă cu efort fizic moderat și gimnastică sunt de dorit.

text: **Alice-Claudia Gherman**

Așa cum v-am anunțat, Laropharm a lansat pe piață două linii importante de produse, Linea Sana și Linea Vita. Ginkgo Biloba este un remediu natural, supliment alimentar care încheie procesul de îmbătrânire. Spirulina este recomandată în efortul intelectual și suprasolicitarea sistemului nervos central. Bilaforte este un produs folosit în afecțiunile bilei. 3Digest este echivalentul trifermentului conținând pancreatină. Tusogal curăță sângele și este indicat în bronșite, Vitamisol permite aportul de vitamine și calciu pentru menținerea tonusului.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 07.08.2007

Premiile, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

Concurs
Laropharm

Stimată redacție,

Am citit articolul despre miliardarul invizibil Josif Constantin Drăgan și, întrucât eu îl cunosc de când era elev la Liceul C. Brediceanu, am adus unele completări. Vă trimit câteva înregistrări despre acest mare fiu al Lugojului cu speranța de a fi publicate pentru a cunoaște adevărata sa personalitate.

Cu deosebit respect,
Prof. Emerit Dan Popescu
Președintele filialei Lugoj
a Societății de Științe Istorice din România

Așadar: Prof. Univ. Dr. Josif Constantin Drăgan s-a născut la 20 iunie 1917, în orașul Lugoj, ca fiu de meșter cojocar bănățean. Școala primară a început-o cu învățătorul Ion Văcărescu la vârsta de cinci ani și a continuat-o cu distinsul învățător Gh. Onae, apoi a urmat liceul Coriolan Brediceanu pe care l-a terminat la 17 ani. A urmat Facultatea de Drept din București luându-și doctoratul în 1938. În 1940 i se acordă bursă de studii în Italia și studiază Dreptul, Științele politice și economice la Universitatea din Roma, unde își susține doctoratul în Drept. Aici, în Italia a început activitatea sa economică fiind un spirit întreprinzător, având geniul de economist, după cum relatează Mircea Eliade. A pus bazele unei întreprinderi modeste, cu un capital de un milion de lire, care a devenit în scurt timp 100-200 de milioane de lire și care a fost întrebuințat în sectorul petrolier și petrochimic. În scurt timp activitatea din sectorul economic a crescut în amplitudine fondând diferite societăți în Austria, Germania, Italia, Spania, Maroc și chiar dincolo de Ocean.

J.C. Drăgan, în lupta sa de a învinge toate greutățile de-a lungul vremurilor, și-a format și dezvoltat un spirit critic pentru că nu vedea lumea economică numai prin prisma raportului de schimb; aceasta i-a dat putința să evalueze, să aprecieze, să califice și să generalizeze ideile legate de eficiența economică.

J.C. Drăgan a sprijinit cu toate fibrele forței sale activitatea de marketing prezentând la congresele internaționale ale Federației Internaționale de Marketing comunicări științifice, organizând anual seminarii de marketing Est-Vest, stimulând inițiativa construirii asociațiilor naționale de marketing în România, Cehoslovacia, Polonia, Portugalia și Grecia, fiind președintele acestei federații timp de zece ani. J.C. Drăgan este un om de vastă cultură, cunoscând șase limbi străine de circulație internațională, având calități deosebite, fiind memorialist, eseist, prozator, jurist, filozof și istoric.

În opera sa *Mileniul Imperial al Daciei*, Drăgan formulează o teorie nouă, demonstrând cu noi argumente continuitatea neîntreruptă a populației daco-romane și a poporului român în teritoriile sale de naștere, spațiul carpatodanubiano-pontic pe de o parte, pe de altă parte rolul elementelor daco-romane în Imperiul Roman, în general, și îndeosebi în Imperiul Roman de Răsărit. Scopul lucrării, după cum mărturisește el însuși, „este acela de a sublinia procesul de integrare a Daciei în structurile Imperiului după anul 106”.

Blue Air și-a dublat numărul de pasageri transportați

Blue Air și-a dublat cifra de afaceri de la 24.000.000 de euro la sfârșitul anului 2005, la 50.000.000 de euro în 2006 și estimează în anul 2007 o cifră de afaceri de peste 80.000.000 de euro. Odată cu creșterea cifrei de afaceri, Blue Air și-a dublat și numărul de pasageri transportați. În 2005 a transportat peste 240.000 de clienți, în 2006 peste 443.000, iar în 2007 a atins pragul de 1.000.000 de pasageri transportați. Astfel, Blue Air serbează booking-ul cu numărul 1.000.000, premînd pasagerii care au cumpărat biletele cu acest booking. Doi pasageri au primit cadou o călătorie la Paris din partea companiei în data de 20 iunie 2007. Până în prezent Blue Air a emis 1.245.000 de booking-uri.

Grolsch, o nouă bere pe piața românească

Grolsch International a lansat în România, prin Mido House, noua sticlă de bere Grolsch. Lansarea noii identități vizuale a avut loc în 60 de țări din lume. Ambalajul proaspăt lansat subliniază statutul premium al berii Grolsch și vrea să transforme brandul într-o prezență distinctă pe piața internațională de bere. Grolsch are în spate o istorie care începe în 1615, când Willem Neerfeldt a început să producă renumita bere în orașul Grolle (azi Groenlo), din Olanda. Grolsch are o aromă proaspătă, gustul ei este mai intens și mai amărui decât al celorlalte beri.

Interamerican și pensionarii viitorului

Interamerican, companie care face parte din grupul olandez Eureko, se numără printre companiile acreditate de către Comisia Națională pentru Pensii să dezvolte programe de pensii private odată cu reforma din sistem. Frans van der Ent, CEO Interamerican Pensii, împreună cu Besim Jawad, Project Manager Interamerican Pensii, au prezentat la Siliștea Snagov planurile pentru pensiile private. Cei doi au accentuat interesul Interamerican în special pentru pensiile din pilonul al II-lea, adică cel al pensiilor private obligatorii. „Ne așteptăm ca reforma să înceapă la 1 august”, ceea ce înseamnă că atenția clienților se va muta de pe pilonul al III-lea de pensii – cel facultativ (n.r.) – pe pilonul pensiilor obligatorii, pilonul al II-lea. Asta înseamnă că piața pensiilor din pilonul II și III va exploda și va înregistra o creștere de trei milioane de clienți, iar pentru următorii zece ani va fi o creștere cu cinci milioane de noi contribuabili. Interamerican va face investiții 10% în bonuri de tezaur, 35% acțiuni guvernamentale, 15% acțiuni administrație locală, 20% piața de capital și 20% acțiuni corporative”, a declarat Besim Jawad, Project Manager Interamerican Pensii în cadrul întâlnirii cu presa. Grupul Eureko are grad de risc A+, ceea ce conferă un grad de încredere mai mare în planurile sale de investiții și gestionarea banilor viitorilor pensionari.

Nu vă gândiți la benzină, e doar vorba despre cărți!

TRITONIC PREMIUM

Cele mai mari, cele mai frumoase, cele mai controversate

Încercăm să acoperim un segment de piață încă aproape virgin. Doar Rao a ales în mod serios acest format. Ne adresăm celor care își doresc mai mult decât simplul citit, celor care încă mai vibrează la atingerea unei cărți noi, celor care mai cred că a oferi drept cadou un volum în loc de o sticlă de vin este un gest nobil și tandru, celor care mai au loc pe rafturi lângă colecția de dvd-uri sau cd-uri, celor care mai au fotolii comode și veioze la capul patului. Din nefericire, nu în ultimul rând, ne adresăm celor care au un venit peste medie.

(Bogdan Hrib, publisher, Tritonic Grup Editorial)

În toate clasamentele realizate de noi sau de librari, volumele din colecția *Tritonic Premium* au ocupat primele locuri. La *Bookfest* din iunie, romanul *FRIDA* al Bărbarei Mujica a fost cea mai vândută carte a noastră. Poate și pentru că filmul *Frida* este foarte popular în România. Și mai ales pentru faptul că pe 6 iulie s-au aniversat 100 de ani de la nașterea pictoriței mexicane. Un **thriller biografic** încărcat de culoare și durere.

Romanul de debut al lui Gillian Flynn are o copertă șocantă (am păstrat coperta originală a ediției americane), dar *OBIECTE ASCUȘITE* este un thriller

psihologic cu o scriitură de scriitor experimentat. Un roman încărcat de imagini și stări greu de suportat în aparență, dar care prin fluiditatea și coerența acțiunii nu te lasă să abandonezi lectura chiar dacă afară s-a înserat demult și simți cum te cuprind fiorii reci... Un **thriller psihologic** al Americii de azi.

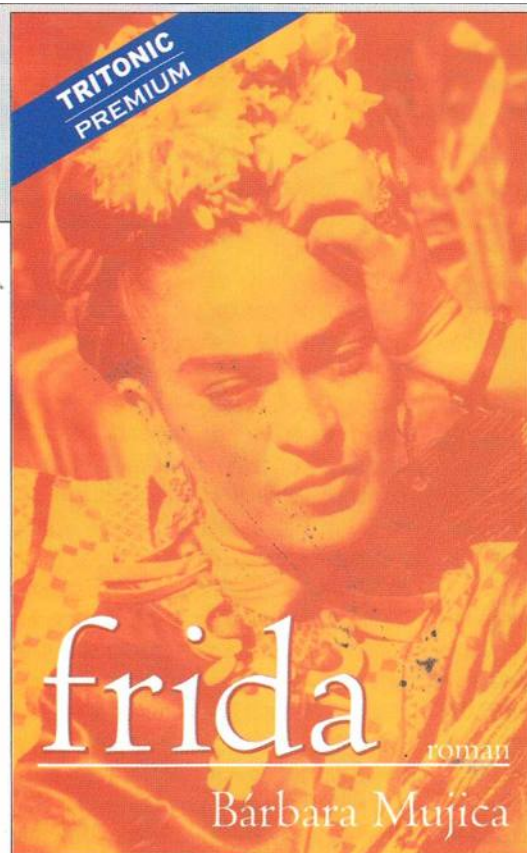
Cel de-al treilea *Premium*, are tot un autor latin ca și primul. De această dată un spaniol, Juan Gómez-Jurado, care a reușit la nici 30 de ani (îi va împlini în decembrie) să-și vadă romanul (tot de debut!) tradus în 39 de limbi.

SPIONUL LUI DUMNEZEU este un

volum de **mystery** absolut clasic: intrigă complexă cu dezvăluiri neașteptate, un decor misterios – Vaticanul văzut din interior, răsturnări de situații, o mică poveste de dragoste între personajele principale.

Și bineînțeles un final care lasă loc unor *sequel-uri*. Până va apărea și filmul, așteptăm ca următorul roman din seria *Father Fowler* să răsară pe piața spaniolă la sfârșitul acestui an. Un **thriller religios** după o rețetă de succes, nu vă gândiți la Codul lui... știți voi cine, nu se compară și nu au nici o legătură.

(Andreea Manea, coordonator marketing-pr Tritonic)

Secretele de toamnă de la editura Tritonic

Cele mai tinere colecții ale grupului, *LIT* și *TRITONIC Publicistică* se vor îmbogăți cu noi titluri. *Publicistica* a convins doi autori români, unul din vestul țării și celălalt din vestul îndepărtat (a se citi Western?!), iar *LIT* intră cu o piesă de rezistență din SUA, un nou debut – Camille DeAngelis, autoare a romanului *Mary Modern* (titlul este cel original – volumul abia a apărut în America de câteva zile!), Pentru cei curioși, www.camillededeangelis.com.

Colecția *PREMIUM* are două mari surprize pe care putem deja să le anunțăm explicit: romanul *Time Traveller's Wife* al autoarei americane Audrey Neifenegger și *Heart-Shaped Box* al (a câta oară folosim acest cuvânt!?) debutantului Joe Hill.

Despre *Fiction.ro* ar fi multe de spus dar mai păstrăm câteva secrete și pentru mai târziu. Vom continua seria *Zelazny* cu volumele 4 și 5, vom încheia trilogia *Chalionului* a lui Lois McMaster Bujold. În rest, surprize cu autori deja apăruti la noi și cu nume noi...

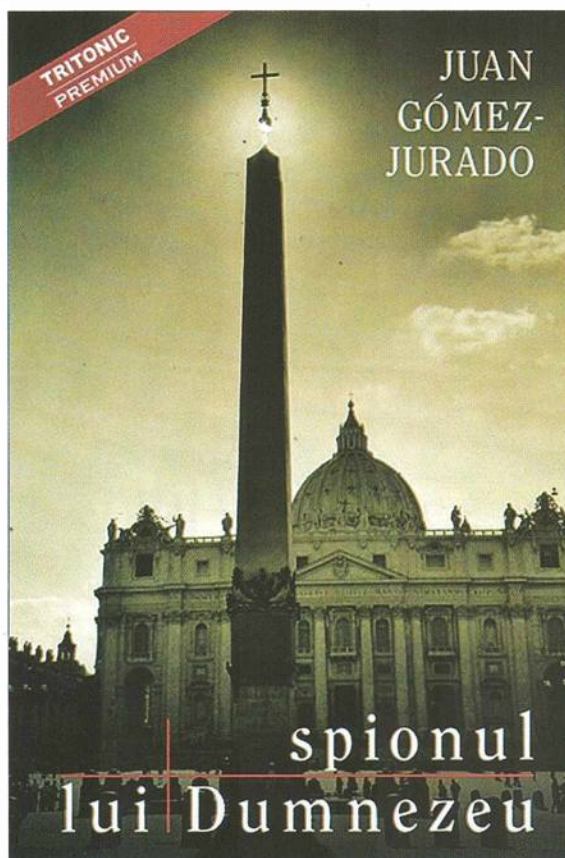
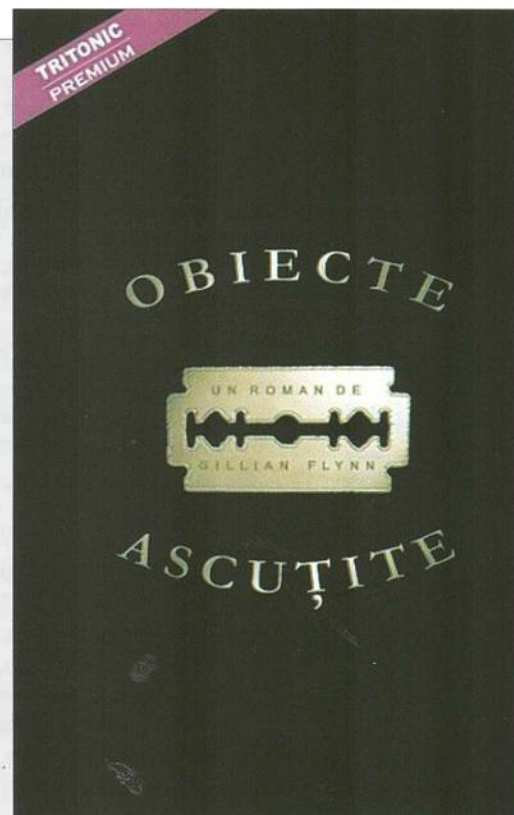
(Michael Hăuică, redactor-șef Tritonic)

Romanul *Frida*, povestit prin vocea surorii ei, Cristina, martoră la mariajul zbuciumat al Friedei cu pictorul Diego Rivera, este atât o ficțiune cu o arhitectură impresionantă, cât și un portret viu al unei femei seducătoare și unice. Ceea ce se derulează prin fața ochilor cititorului este, totodată, povestea unor rivalități puternice între surori – Cristina și Frida luptă pentru dragostea lui Rivera – dar și o istorie fascinantă a Mexicului din prima jumătate a secolului XX, cu personaje ca revoluționarul rus Leon Troțki sau staruri de cinema de o frumusețe dezarmantă precum Maria Felix, Dolores del Rio și Paulette Goddard.

Romanul de debut al lui Gillian Flynn are în prim-plan o tânără cu grave probleme emoționale, cauzate de o familie disfuncțională, de trivialitățile unui mic oraș de provincie și chiar de o crimă. Este un thriller psihologic halucinant care produce reacții intense, uneori greu de îndurat.

Camille Preaker, o tânără ziaristă cu trecut în autoflagelare, este trimisă în orașul natal din statul american Missouri pentru a face un reportaj despre asasinarea unei fetițe și dispariția alteia. Ajunsă aici, trebuie să facă față monștrilor trecutului, dar și celor ai prezentului, printre care o mamă distantă și zeflemitoare, o soră vitregă de treisprezece ani, precoce și insolentă, care plutește între droguri, sex și abuz emoțional, dar și un criminal în serie ale cărui victime mutilate scot la iveală amintiri întunecate.

Stilul lui Flynn este fluid, creionând o imagine exactă a micului oraș de provincie american. Romanul a primit deja critici favorabile din partea unor autori ca Stephen King și Harlan Coben.

Roma, 2 aprilie 2005. Papa Ioan Paul al II-lea se stinge, iar Piața San Pedro se umple de credincioși veniți să-i aducă un ultim omagiu... Acel Papă murise având faima unui sfânt și deja circulau pe stradă voluntari care adunau semnături pentru a fi declarat sfânt. În 2007 va fi, cel mai probabil, canonizat. Dar tocmai când se reuneau cei mai înalți prelați la Vatican pentru a alege un nou Papă, un preot, pedofil și asasin în serie, începe să lichideze cardinalii care puteau fi aleși. Atunci intervine *Spionul lui Dumnezeu*...

Aproape toate personajele cărții au fost inspirate de persoane reale. Acest roman este de ficțiune, dar foarte aproape de realitate în ceea ce privește modul de funcționare intern al Vaticanului și Institutului Sfântul Matei, un loc real (deși având alt nume) a cărui simplă existență provoacă groază și despre care nu se știe nimic în Spania. Totuși, lucrul cel mai alarmant din acest roman nu sunt faptele povestite, ci faptul că ar putea fi adevărate (n.a.).

Bursa transferurilor a

**A doua rocadă
Olăroiu — Hagi**

**În noua ediție,
Liga 1
va avea
o miză extremă**

**Gigi Becali —
un patron
de succes**

Vacanța propriu-zisă a jucătorilor din primul eșalon s-a scurs pe neobservate, a continuat însă „campionatul patronilor și impresarilor”, după cum l-a denumit inspirat un coleg ziarist, unele echipe au și încheiat primul cantonament. Cele mai grăbite în reluarea pregătirilor (pe 11 iunie, de parcă s-ar fi re-produs naționalizarea din 1948!) au fost *Universitatea Craiova*, *Pandurii Tg. Jiu*, *Poli Timișoara* și *Farul Constanța*. La olteni au apărut ca noutăți Andrei Prepeliță și Ciprian Tănăsă (ambii de la *FC Argeș*, fosta dublă campioană, retrogradată acum), dar și Ionuț Luțu (după o inactivitate de vreun an!), în schimb camerunezul Jeremie Njock și tânărul Andrei Ionescu au refuzat să se prezinte la lot. Gorjenii, cu nume noi mai puțin sonore, așteptau în probe doi fotbaliști italieni și doi din Franța. *Farul* vizează chiar titlul, în opinia patronului său, Gheorghe Bosânceanu ș.a.m.d. Nu, nu vă speriați, nu vă vom mai plictisi astfel, chiar am exagerat nițel cu banalitățile în rândurile de mai sus întrucât tot ceea ce era pregătit cu adevărat pentru tipar a sărit în aer chiar la închiderea ediției.

Ei bine, în penultimul și toropitorul week-end din luna lui *Cireșar*, mai bine zis chiar de *Drăgaică*, a explodat bomba de

presă, *Steaua* eclipsând bursa transferurilor. Revenind din cantonamentul de la Valencia, jucătorii roș-albaștri au avut surpriza de a afla că antrenorul Cosmin Olăroiu a renunțat la post, semnând cu saudiții de la *Al Hilal* pentru o sumă de vreo zece ori mai mare decât avea în Ghencea. Ca de obicei, patronul stelist nu numai că s-a mișcat rapid, dar a și rezolvat în doi timpi și trei mișcări ocuparea locului vacant de către nimeni altul decât... Gheorghe Hagi! Dacă rememorăm evenimentele, era o mutare previzibilă măcar de pe 7 iunie, atunci când s-au aniversat cei 60 de ani de la înființarea clubului militar. Mai mult, acum s-a văzut cât de aberante erau presupunerile care îl dădeau pe „Rege” instalat în Giulești, de pildă. Nu este nimic nou chiar sub soarele arzător, iar istoria se repetă, aceeași rocadă Olăroiu — Hagi producându-se și la Timișoara. Patronul și-a făcut astfel singur cel mai frumos cadou la împlinirea celor 49 de ani ai săi, Hagi a fost felicitat printre alții de însuși Michel Platini, jucători care nu mai sunt la prima tinerețe, precum Mihai Guriță sau Vali Bădoi s-au declarat entuziasmați să lucreze cu cel pe care îl cunoșteau doar de la televizor, a urmat imediat plecarea în cel de-al doilea

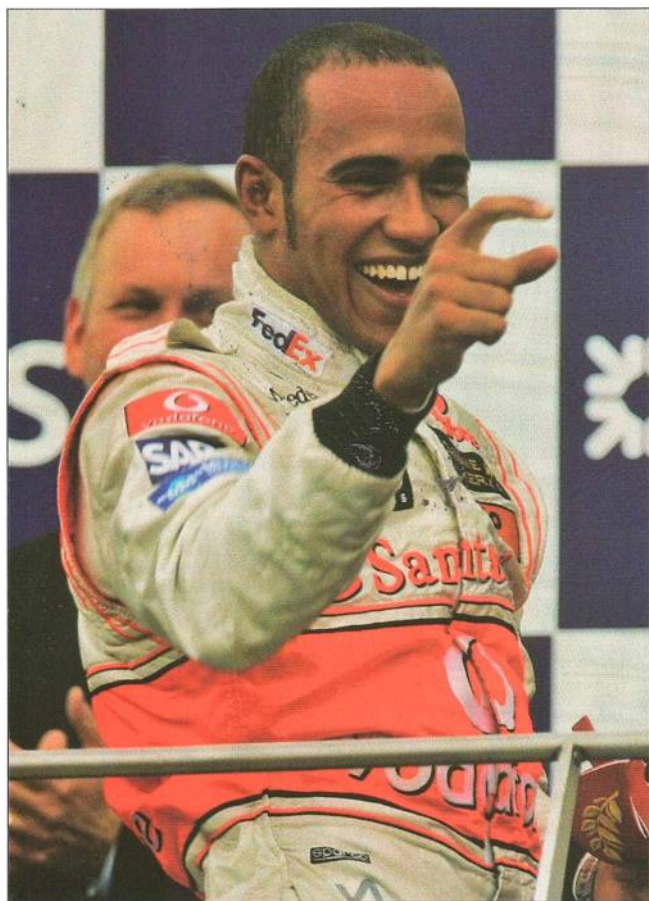
cantonament (Kaprun, Austria) și aflarea adversarului din turul II preliminar al *Ligii Campionilor*.

Dacă *Dinamo* părea a fi în continuare pe cai mari prin prisma re-repatrierii lui Florin Bratu și a readucerii lui Ianis Zicu și Vali Năstase, dacă la *CFR Cluj* numărul străinilor a ajuns la 18-19 jucători, dacă la *Rapid* a venit ca antrenor Cristiano Bergodi, un italian specialist prin tradiție în menținerea unui rezultat favorabil, dacă la Craiova și Timișoara există aceleași aspirații europene, iată tot atâtea premise că vom avea în noul sezon un campionat deosebit de disputat. În plus, miza este uriașă: campioana va intra direct în grupele *Champions League*, ocupanta locului secund — în turul III preliminar al aceleiași competiții, iar câștigătoarea *Cupei României* și formațiile de pe pozițiile 3, 4 și 5 — în turul I din *Cupa UEFA*. Cronologic vorbind, pe 25 iulie se va disputa *Supercupa României* între *Dinamo* și *Rapid*, pe 28 iulie va porni la drum Liga I în noua ediție, iar pe 31 iulie/1 august și 7/8 august *Steaua* va susține cele două manșe din amintitul tur II al L.C.

Indiscutabil, Gigi Becali a avut un mare rol (poate chiar decisiv) în obținerea titlului (în urmă cu două sezoane) și, recent, în propulsarea echipei *Steaua* pe poziția secundă. Spre deosebire, de exemplu, de George Copos, a știut să pună o presiune pozitivă pe propriii jucători și chiar pe adversari sau arbitri. Și aceasta cu gesturile/ vorbele sale mai mult instinctuale, amestecând religia (vezi doăniile la Muntele Athos) ori frizând penalul prin așa-zisele recunoașteri (rapid retractate și date pe glumă) că a stimulat o echipă sau alta (până și pe *Dinamo*, pentru că și-a apărat corect șansele în fața celor de la *CFR* și *Rapid*, fapt pentru care „câinii roșii” ar fi primit circa 700.000 de euro în total). Au existat, de asemenea, suspiciuni din partea conducerii clujene că patru jucători ar fi fost blat în meciul direct și ca atare au fost excluși din lot, dar nu s-a confirmat ceva. Cu o adevărată abilitate, G.B. a rezolvat problema îndepărtării lui Mihai Stoica și a lui Olăroiu. În prezent, Adrian Ilie este noul manager general, în Hagi și-a găsit „nașul” (de cununie), urmează atragerea, probabil, și a cumnatului acestuia, Gică Popescu. Din câte se aude și se vede, A. Ilie s-ar fi legitimat și ca jucător, iar Hagi s-a băgat imediat la joc încă din prima sedință de pregătire.

explodat pe caniculă

● **POLO.** Comentam în numărul precedent al revistei faptul că, în sporturile de echipă, formațiile din Capitală sunt devansate în prezent de cele din provincie (cu excepția rugby-ului). Iată că și în jocul cu mingea pe apă, după două decenii de supremație a bucureștenilor, noua campioană este CSM Leonardo Oradea (Dinamo, Steaua și Rapid s-au clasat, în această ordine, pe locurile 2-4)

● **HANDBAL.** Dublu play-off România – Suedia. La feminin (pentru C.M.), 25-16 în deplasare (formidabil!) și doar egal 24 (!) la Râmnicu Vâlcea, dar calificare. La masculin (pentru C.E.), 25-36 în prima manșă între cele două cvadruple campioane mondiale; un insuficient 34-33 (la Constanța) și... al 11-lea an de absență de la Europene.

● **TENIS.** La Roland Garros, Justine Henin și Rafael Nadal și-au adjudecat cel de-al treilea titlu consecutiv

● **BOX.** La Montreal, în cadrul categoriei supermijlocie, Lucian Bute l-a întrecut la puncte (după 12 reprize) pe australianul de origine cameruneză Sakio Bika. Neînvins în cariera profesionistă, gălățeanul a obținut cea de-a 20-a victorie (16 prin KO) și a devenit challenger la titlul mondial IBF. Menționăm și că Adrian

Diaconu este challenger (categoria semi-grea) la titlul mondial WBC ● **LOCAL KOMBAT.** Într-o gală disputată la Iași, Ciprian Sora nu a rezistat decât 12 secunde în fața cehului Petr Vondracek, pierzând din nou prin KO, ca și în luna martie la Sibiu – **FORMULA 1.** În cea de-a șaptea etapă, la Indianapolis, britanicul Lewis Hamilton (foto) a obținut cea de-a doua victorie consecutivă, consolidându-și prima poziție în clasament. Remarcabilă evoluția de până acum a pilotului de la McLaren, acesta mai ocupând de patru ori locul secund și o dată al treilea ● **J.O., BEIJING 2008.** ANS a inițiat un proiect de lege prin care sportivii români medaliați la proxima Olimpiadă vor fi premiați cu sume mai mari: pentru medalia de aur – 35.000 de euro (25.000), argint – 28.000 (20.000), bronz – 21.000 (15.000), între paranteze fiind trecute cuantumulurile anterioare. Un fel de-a îngrișa porcul în Ajun cu stimulente materiale, dar slabe speranțe ca bugetul să fie prea afectat.

text **Pompiliu L. Dumitrescu**

foto **Rompres**

Concurs Europa Travel

Europa Travel te invită în apele albastre ale Mării Mediterane care îmbrățișează țărmurile Paraliei. Insula își așteaptă oaspeții, descoperindu-le tot ce le pofteste inima: odihnă, distracție și liniște toate la un loc. Emoții puternice care vă vor însoți tot timpul. Plajele pitorești și colțurile foarte frumoase creează un sentiment aparte turistului sosit aici de pe orice continent. Magazinele comerciale cu oferte avantajoase, viața nocturnă și ispitele celor mai bune localuri din Paralia, mâncărurile tradiționale elene, gustările pescărești care sunt oferite în mare varietate, vă vor fermeca fără îndoială.

Poți și tu să mergi în acest paradis răspunzând la întrebarea:

Care este destinația concursului
Europa Travel luna aceasta?

Câștigătorul
(prin tragere la sorți)
va fi anunțat în timp util.

Șos. Mihai Bravu nr. 62 A; Tel.: 031.402.55.87; 0729.156.199; Fax: 031.402.55.88; e-mail: office@europatravel.ro; www.europatravel.ro

Trimiteți talonul la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 07.08.2007

CONCURS
EUROPA TRAVEL

Hai România!

ep. 57

**Un service gândit
pentru mașina ta!**

**De la noi pleci cu mașina
pe care ți-o dorești!**

CITYCENTER
e altceva!!!

VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobanților 31-33, sector 1, București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.210.66.24; 021.212.27.01
e-mail: cc1@city-center.ro

Piața Presei Libere nr.1, sector 1, București
Tel.: 021.224.01.81; 021.224.47.38; 021.225.00.86
e-mail: vanzari@city-center.ro / office@rdsnet.ro

DAEWOO
AUTOMOBILE ROMÂNIA

Telefonul clientului: 0251.544.187
Asistență tehnică rutieră 24h: 0251.596.767; 0725.511.611
www.daewooauto.ro

Cea mai bună garanție oferită de un producător român de autoturisme

↑ Întreaga lume îi aparține

SOUL

oriflame

natural swedish cosmetics

oriflame

SOUL
20h

SOUL
20h

Antiperspirant
Deodorant Spray

NON-WHITENING

e 150 ml 5.0 fl.oz.

— 14 ani

— 11 ani

— 8 ani

— 5 ani

— 2 an

Eximbank România
împlinește **14** ani de când crește
împreună cu afacerile dumneavoastră.

EXIMBANK
ROMANIA

Partenerul tranzacțiilor de succes.

EximBank Romania
Splaiul Independenței, nr. 15, Sect. 5, București
Tel: +4021 405 31 38
Fax: +4021 405 33 88
E-mail: pr@eximbank.ro